

Komünistler reformlar için mücadeleye evet derken reformizme tam bir karşıtlık kurarlar. Bu çizgi doğrultusunda seferber olur, halka gerçeği anlatırlar. Bu süreçte yapılması gereken budur ve bu yapılmalıdır.

özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

gazetesi

12 MART - 26 MART • SAYI: 182 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

Bu öfke ve direniş BİTMEMEYECEK!

MEŞA AZADÎ

8

**KÜRTLERİN SIRTINDA ŞAKLAYAN
DEMOKRASİ KIRBACI**

Bazen bazı romanların sonu gelir, çünkü hikâye biter; hiçbir roman tarihin sonunu konu edecek kadar sürüp gitmez. Ancak tarih çözüme kavuşmamış ve zaferle taçlandırılmamış sorunlarıyla, kanlı elleriyle karşımızda dimdik durmaktadır. Kürt ulusal sorunu da canlı ve dinamik bir sorun olarak, çözülmesi gereken tarihsel bir sorun olarak karşımızda durmaktadır.

DÜNYA

15

**"GÜMRÜK VERGİSİ" HAMLELERİ
VE BOYUTLANAN "TİCARET
SAVAŞI"**

Emperyalizmin gün geçtikçe derinleşen krizi, sınıf mücadelesinin gelişimi açısından önemli olanaklar sunmaktadır. Emperyalizm ve iş birlikçilerinin korkusu olan anti emperyalist mücadeleyi yükseltme ve tüm dünya halklarının kendi ülkelerinde geliştireceği anti emperyalist mücadeleyi örgütlemek bugün acil görevimizdir.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU /

Milliyetçi Çalkantılar ve Proletaryanın Politikası

Avrupa'da TKIS Blinds işçileriyle dayanışma eylemleri düzenlendi

Avrupa'nın birçok kentinde direnişteki TKIS Blinds işçileriyle dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

Hunter Douglos firmasının Hollanda'nın Rotterdam, Almanya'nın Düsseldorf ve İsviçre'nin Rothenburg kentlerinde bulunan fabrika önlerinde eşzamanlı olarak dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) tarafından örgütlenen eylemlere AVEG-KON, ADHK, BİR-KAR, ROTER BUND (Kızıl Birlik), Mor-Kızıl Kolektif, İTİF ve ATİGF katıldı.

Ayrıca TKIS Blinds işçilerinin yaşadıkları süreci ve destek taleplerini anlatan dosyalar AGEB tarafından, Avrupa'da bulunan sendikalara gönderilerek dayanışmada bulunmaları istendi.

HOLLANDA'DA ANA YÖNETİM BİNASI ÖNÜNDE EYLEM

Hollanda'nın Rotterdam kentinde bulunan Hunter Douglas ana yönetim binası önünde açıklama yapıldı. Daha sonra Hunter Douglas'tan gelen yetkili kişiye eylemi yapma gerekçeleri anlatılarak hazırlanan direnişteki işçilerinin sürecine dair bilgilerin olduğu dosya verildi. Gelen temsilci ise dosyayı paylaşacağını ve ABD'de bulunan şirket yönetimine ileteceğini söyledi. Eyleme SKB ve AVEG-KON da katılım sağladı.

AGEB Hollanda adına yapılan açıklamada "Biz direnişteki TKIS Blinds

Perde işçilerinin sendikal haklarını, işe geri alınma mücadelesini ve direnişlerini selamlıyor, yalnız olmadıklarını belirtiyoruz. Yaşasın Enternasyonal mücadele! Yaşasın TKIS Blinds Perde işçilerinin direnişi!" denildi.

ALMANYA

Almanya'nın Düsseldorf kentinde AGEB'in çağrısıyla Hunter Douglas firması önünde eylem gerçekleştirildi. Hol-

landa tekeli "Hunter Douglas" ve ona bağlı "Flexalum" şubesinin önünde, TKIS Blinds Perde işçilerinin direnişi selamlandı. Patronların işçi düşmanı politikaları teşhir edildi.

ROTER BUND tarafında yapılan eylemde, AGEB tarafından hazırlanan basın açıklaması okundu, eylem "Yaşasın Enternasyonal Mücadele" sloganıyla son buldu.

İSVİÇRE

İsviçre'de Hunter Douglas firmasının Luzern Kantonuna bağlı Rothenburg'daki bürosunun bulunduğu binanın önünde açıklama yapıldı.

"Yaşasın Enternasyonal Mücadele, TKIS Blinds Perde İşçileri Yalnız Değildir" yazılı Almanca-Türkçe dövizler ve flamaların açıldığı eylemde ortak basın açıklaması okundu. Yapılan açıklamada "Bugün

bölge içerisindeki TKIS Blinds Perde fabrikasında yüzlerce işçi kardeşimiz çalışıyor. Bu işçiler, düşük ücret politikalarına ve psikolojik baskılara artık dur diyebilmek, insan onuruna yaraşır şartlarda çalışabilmek ve emeklerini güvence altına almak için TEKSİF Sendikasına üye olarak sendikalı çalışmak istemişlerdir. AGEB olarak, bugüne kadar işçi-emekçilere dönük her türlü haksızlığın, hukuksuzluğun, sömürünün ve adaletsizliğin karşısında olduk, bundan sonra da olmaya devam edeceğiz.

"Buradan sesleniyoruz: Başta Hunter Douglas firması ve TKIS Blinds Perde yönetimini işçilerin ulusal ve uluslararası sendikal ve demokratik tüm haklarına saygı duymaya sendikal hakları şartsız tanımaya çağırıyoruz."

Açıklamalarda şu talepler sıralandı:

- Hunter Douglas İşçilerin sendikal haklarına saygı duy, sendikayı tanı, diyaloga geç.
- Sendika üyelerine karşı sergilediğiniz düşmanca tavrınızı derhal sona erdirin.
- Haksız yere işten çıkarılan sendika üyesi işçi kardeşlerimizi işlerine derhal geri alın.
- Baskı ve yıldırma amaçlı sendika karıştı gereksiz yetki itirazınızı geri çekin.

buraya, en temel insanî ve anayasal hakları gasbedilen, İstanbul Tuzla'da bulunan, emekleri için mücadele eden kardeşlerimizin haklı çağrısına ses olmak için geldik. Sendika üyesi oldukları için baskıya, şiddete ve psikolojik tacize maruz kalan TKIS Blinds Perde işçisi kardeşlerimizin yanında durmak, bu haksızlıkları dünya işçi sınıfına duyurmak için buradayız. Önünde hak ve mücadele çadırı kurulu Tuzla serbest

Binlerce kişi Alevi katliamına karşı sokağa çıktı

Türkiye'nin dört bir yanında sokağa çıkan halk Suriye'de HTŞ çetelerinin Alevilere yönelik katliam saldırısının son bulması çağrısı yaptı.

Hatay, İstanbul, İzmir, Ankara, Dersim, Adana ve birçok ilde düzenlenen eylemlerde halk "Katil HTŞ, İş Birlikçi AKP" sloganını haykırdı. Alevi kurumlarının

öncülüğünde yapılan, Partizan'ın katıldığı eylemlerde "Bugün Suriye'de, Alevi köylerinde, sadece bu çetelerin eli kanlı militanları değil, onları besleyen, onlara lojistik sağlayan, siyasî zemin açan tüm devletler de sorumludur" vurgusu yapıldı.

İstanbul'da Suriye Başkonsolosluğu önünde yapılacak olan eylem "marjinal grupların kamu huzurunu bozacağı" gerekçesiyle yasaklandı.

Yasağa rağmen buluşan binlerce kişi TC'nin katliamın sorumlularından biri olduğunu haykırdı. İstanbul'un birçok

ilçesinde eylemler devam ediyor. Partizan da İstanbul'un birçok yerine yaptığı pankart ve sticker çalışmalarıyla Alevi katliamına dikkat çekerek halkı katliama karşı harekete geçmeye çağırdı.

SAMANDAĞLILAR HER GÜN SOKAKLARI DOLDURUYOR

Hatay'ın Samandağ ilçesinde yapılan eylemlerde halkın öfkesi açığa çıktı. Sınırın ötesindeki akrabalarının, sevdiklerinin, tanıdıklarının katledildiğini haykıran Samandağlılar neredeyse her gün sokakları

dolduruyor. "Katil Colani Suriye'den Defol" diyen Samandağlılar tüm Alevilere örgütlenme ve harekete geçme çağrısı yapıyor.

Alevi katliamına karşı ülkenin birçok yerinde eylemler sürüyor.

POLİTİK
GÜNDEM**"BİR HALKIN ORDUSU YOKSA
HİÇBİR ŞEYİ YOKTUR"
BİLİNCİYLE YÜRÜYELİM**

Abdullah Öcalan, 27 Şubat'ta PKK'nin kendisini tasfiye etmesi ve "tüm bağlı güçlerin" silahlı mücadeleyi sonlandırması yönünde bir çağrı yaparak bunun "Türkiye'nin demokratikleşmesinin" önünü açacağını ileri süren bir açıklamayla bir süredir oluşmuş beklentiye nihayet yanıt verdi. Devlet ile A. Öcalan arasındaki görüşmelerin olgunlaştırıldığını Devlet Bahçeli'nin yaptığı açıklamayla net bir şekilde öğrenmiş olduk. Bundan itibaren Öcalan'ın ne zaman ve nasıl bir açıklama yapacağı beklenmeye başlandı. Söz konusu bu gelişmenin özellikle El Aksa Tufanı'yla başlayan yeni denge arayışlarıyla, ABD-İngiliz emperyalizmi ve Siyonizm'in bölgeyi alt üst eden kanlı saldırılarıyla doğrudan bağlı olduğunu açıklamıştık. Bölgede emperyalistler için yeni arayışlar söz konusuyken bir dizi güç arasındaki ilişkiler de yeniden şekillenmeye başlamıştır. Türk hâkim sınıfları da bu arayışlara emperyalist yönelime en uygun şekillenişte dahil olmuştur.

Faşist TC için bölgesel gelişmelerde en önemli mesele Kürt sorunudur. İnkârcı, katliamcı çizgisiyle sorunu bir varoluş meselesi olarak tanımlayan, Kürt kazanımlarının gelişmesini engellemeye çalışan ya da bunu siyasî hegemonyası altına almaya yönelik bir tutuma sahiptir. Bunun için de bilhassa Kürt örgütlülüklerinin zayıflaması, silahlı yapının çökmesi temel hedeflerinden birisidir. Bunun kolay olmadığı, olmayacağı söylenmelidir. Bunu Türk devleti de çok iyi bilmektedir. Dört parça Kürdistan'da Kürtler örgütlü, siyasî bir programa sahip ve en önemlisi silahlıdır. Türk devleti Kürt Hareketinin bir anda tasfiye edilemeyeceğini bilmekle birlikte bunun uygun şartlarını yaratmak peşindedir. Orta Doğu'daki değişimin yaratacağı çatışma ortamı Türk devletini kendi savaş gücünü yetkinleştirmeye yöneltirken "varlığını" tehdit olarak gördüğü fikrî ve pratik tüm silahlı güçleri tecrit etmeye çalışmaktadır.

Türk hâkim sınıfları Öcalan ile inşa edilen "barışı" bölge hesaplarının bir parçası olarak görmektedir. Bu hesaplarda, Kürt ulusunun varlığını

ve meşru haklarını kendi varlığına ve egemenliğine tehdit gördüğünden "demokratikleşme", "hakların tanınması" niyeti esas olarak yoktur. TC için hedef silahlı Kürt tehdidini zayıf düşürmek, örgütlü yapıyı parçalamak, Kürtleri kendine mahkûm kılmaktır. Bundandır ki Öcalan'ın yaptığı açıklama sonrası hızla çağrının SDG-YPG'yi kapsayıp kapsamadığına odaklanmış, sorun bu eksende tartışmaya başlamıştır. Öcalan'ın çağrısına PKK ateşkesle ve Kongreyi toplayarak silah bırakma sürecinin örgütlenmesini başlatmakla yanıt vermiştir.

Sürecin startını veren Bahçeli, çağırısı ve PKK'nin yaklaşımını olumlayan bir tavır alırken Erdoğan ise bir yandan olumlayıp diğer yandan gereği yapmazsa "silahlarla birlikte gömüleceksiniz" şeklinde tehditler savurmuştur. Bahçeli 9 Mart günü de bir süreç değerlendirmesi duyurdu. Bahçeli silah bırakma çağrısının SDG-YPG'yi de kapsadığını-kapsaması gerektiğini, PKK'nin ateşkes ilanının "doğru, dengeli ve isabetli" olmadığını, Anayasadaki vatandaşlık tanımına kimsenin dokunamayacağını belirtti. Bunun dışında tartışanları ise "aymaz, tatlı su kurnazları, süreci uzatmaya çalışan, savsaklayan, sabote edenler, yıkıcı ve zehirleyici fonksiyonlar" olarak tanımladı. Yine hem Türkiye hem de Suriye'de elinde kanunsuz olarak silah taşıyan herkesin bedelini ağır ödeyeceği tehdidinde bulundu. TC, Suriye'yi de içine katarak silah bulundurma tekelinin kendinde ve cihatçı güçlerde olması gerektiğini haykırmaktadır.

Bahçeli'nin bu tutumu "DEM Parti'nin Türkiyelileşmesinin önünün açılması" olarak yorumlanıyor. Yani Türk hâkim sınıfları legal siyaset hakkı karşılığında silahlı mücadele bırakılmalıdır noktasında. Sürecin ana sözcüsü olan Bahçeli'nin fikirlerinin bir kısmını revize ederek yaptığı açıklama, Öcalan'ın açıklamasının üzerinden 10 gün geçmesine rağmen kriz belirtileri içermektedir.

TC'nin tüm bölgeyi kapsayan bir planı sağlıklı bir şekilde yürütme olasılığı zayıftır. Birincisi Kürt ulusal haklarına yönelik düşmanlığı buna engeldir.

İkincisi, Kürdistan'ın diğer parçalarında, bilhassa Suriye'de Kürt hareketinin silahlılanmasını istemek, ondan bıçağa boyun eğmesini istemektir. Üçüncüsü, bölgenin toplumsal ve siyasî yapısı çok yönlü çelişkilerle doludur. Suriye'de rejimin HTŞ'ye devredilmesiyle birlikte cehennemin kapılarının sonuna kadar açılmıştır. Çok uluslu ve çok inançlı bir yapıyı kravatlı olsalar da cihatçı-selefi kimliğiyle "ün salmış" bir anlayışın yönnetmesi olanaklı değildir. Ki Suriye'de eğilimler ve genel gerçeklik belirlenmiş bir Suriye planının işlemesi için fazlasıyla karmaşık ve zorludur.

HTŞ ve Colani yeni rejimi, Sünni-Arap ideolojisinin en radikal, inkârcı ve baskıcı biçimiyle inşa etme tutumu içindedir. Bu tutum bilhassa Kürt, Alevi, Şii, Hristiyan, Dürzi gibi topluluklara karşı tarihsel olarak düşmanlık barındırmaktadır. Yine Arap milliyetçiliğiyle şekillenen Sünni toplumsal kesimlere de bir karşıtlık ve düşmanca tutum vardır. 8 Aralık'tan bugüne Colani, farklılıklara tahammül, hoşgörü ve bir arada yaşama iradesi taahhüt etse de rejimin sistematik düşmanlık ve "ötekileri" yok sayma tavrı Ulusal Konferans girişimlerinde, Cumhurbaşkanlığı seçiminde ortaya çıkmıştır. Bunun yanında 8 Aralık'tan bugüne TC'ye bağlı güçlerin Rojava'ya saldırıları devam etmekte; Lazkiye, Tartus, Humus, Hama gibi Alevi nüfusun bulunduğu yerlerde köyler basılmakta, kitlesel düzeyde hakaretler savrulmakta, "eski rejimin artığı" oldukları gerekçesiyle insanlar katledilmektedir. 6 Mart günü HTŞ'nin eski rejimin üst düzey subaylarından Hasan Süheyl'in köyüne yapılan baskın sonrası gerginlik tırmanmış ve ortaya çıkan birçok silahlı grupla bir direniş baş göstermiştir. HTŞ ve onlarca savaş ağası cihatçı grup, gerçekleşen meşru saldırılar sonrası binlerce kişilik konvoyla Lazkiye, Tartus, Hama ve Humus'ta korkunç bir Alevi kıyımına girişmiştir. Üç günlük tablo yüzlerdeki "kucaklayıcılık" maskesini indirmiştir. Tüm bölgede Alevilere yönelik bir süreklilik avı başlatılmıştır. Suriye Gözlem Evine göre kadın, çocuk, yaşlı, genç 935 sivil katledilirken gerçek rakamın 3 bin ila 3 bin 500 arasında olduğu ifade edilmektedir. Uluslararası müdahale ve

açıklamaların da etkisiyle katliama yol açan operasyonun sonlandırıldığı açıklandı. Colani katliamı kabul ederek "dış kışkırtma" olduğunu söylese de gerçeklik bunun bir iç sorun olduğudur ve süreceğidir. Bölgede ortaya çıkan silahlı direniş grupların HTŞ ve bağlaştığı olan savaş ağası cihatçılara yönelik misillemesi sürmektedir. Fitili ateşlenen bu çatışmaların HTŞ'nin verili gücüyle hemen bastırılması ya da söz konusu katliamın üstünün örtülerek yeni denge arayışlarına yol açan buradaki karmaşık yapının ortadan kaldırılması mümkün olmayacaktır.

Lazkiye ve çevresinde yaşanan katliam örgütsüz, dağınık ve silahlı bir halkın kaderini egemenlere teslim etmiş bir kurbanlık olarak görüleceğini göstermiştir.

TC'nin Kürt Hareketini, bu ortamda silahlılandırmaya çalıştığı unutulmalıdır. Bu koşullarda SDG-YPG'den silah bırakması, silahlı siyaset yapması istenmektedir. Emperyalistlerin ve tüm gerici güçlerin silahlanma yarışı içine girdiği, silahlı olmanın politik bir özne olma kabiliyetini kaybetmesi anlamına geldiği şartlarda "Silahlı mücadele devrinin bittiği" iddiası ezilen tüm sosyal ve ulusal kesimler için en büyük tehlikedir. Öcalan'ın buna dayanan ve barışçıl mücadeleyi esas alan yaklaşımı hem ülkemizdeki hem de bölgedeki gerçekle derin bir çelişki ve çatışma içindedir. Gelişmelerin seyri barışçıl mücadeleyi esas alan yaklaşımı pratikte mahkûm edecektir. Komünistler toplumsal kurtuluşun silah ve zor olmaksızın, bizim gibi ülkelerde başından sonuna kullanılmaksızın başarı şansının olmadığı bilincindedir. Demokratik-legal mücadele biçimini devrimci- silahlı mücadele biçiminin karşısı ya da alternatifi olarak konumlandırmak aymaz bir reformizmdir. Komünistler reformlar için mücadeleye evet derken reformizme tam bir karşıtlık kurarlar. Bu çizgi doğrultusunda seferber olur, halka gerçeği anlatırlar. Bu süreçte yapılması gereken budur ve bu yapılmalıdır.

PROLETARYA PARTİSİNDEN AÇIKLAMA: "BİR ÜTOPYA: FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN DEMOKRATİKLEŞMESİ"

Proletarya Partisi Kürt Ulusal Hareketi cephesinde yaşanan gelişmeler ve Türkiye’de ulusal sorunun çözümüne dair bir internet sitesi tkpml6.net üzerinden bir açıklama yayımladı.

TKP/ML MK-SB imzalı “Bir Ütopya: Faşist Diktatörlüğün Demokratikleşmesi” başlıklı açıklamada öne çıkanlar şu şekilde:

(...)

“BARIŞ VE UZLAŞMA ARAYIŞLARINDA’ SİCİLİ BOZUK TC

“Faşist diktatörlük ‘çözüm’ adı altında Abdullah Öcalan ve PKK ile sürdürdüğü tüm süreçlerde ‘ezen Türk ulus’ egemenliğini koruma, tam hak eşitliğinin mutlak reddi ve demokratik kazanımların sınırlandırılması, siyaset yapma hakkının gasp edilmesi hedefine kilitlenmiştir. Faşist TC’nin bu tutumu ‘barış ve uzlaşma’ amacıyla gelişen süreçlerin tıkanmasına yol açmıştır. Faşist TC için ‘barış ve uzlaşma’ görüşmeleri aynı zamanda Kürtlerin örgütlülüğünün zayıflatılması, şovenist histerinin tırmandırılması, tutuklama-gözaltı saldırıları, askerî operasyonlar, her türlü gericiğin kullanılması, İmralı tecridinin korunması ve sürdürülmesi ile devam etmiştir. ‘Barış ve çözüm’ süreci TC için her zaman bir tasfiye amacı taşımış, Kürt hareketini daha güçlü şekilde bastırmak için bir savaş argümanı olmuştur.

“1993’te PKK’nin ateşkes ve barış mücadelesi, TC’nin köy yakma ve boşaltma, gerillayı imha, demokratik alanda binlerce Kürdün zindana atılması ile karşılık bulmuştur. 2000 yılında geri çekilme ve ‘barış’ için zemin oluşturma sürecinin sonucu, yine geri çekilen gerillaların imhası, Kürtlerin varlığının inkârı, İmralı tecridinin sıkılaştırılması, legal Kürt partisinin kapatılması, demokratik alanlara tutuklama ve gözaltı saldırısı olmuştur. 2007-2008’de başlayan ‘uzlaşma ve barış’ sürecine, yine gerillanın yok edilmesi, serhildanlarda katliamların yapılması, KCK operasyonlarıyla demokratik alanda binlerce insanın tutuklanması, Kürt ulusal haklarının ‘varoluşsal’ sorun olarak tanımlanması eşlik etmiştir. 2009’da Oslo görüşmeleriyle başlayan

ve 2013 Mart’ında sistemleştirilerek adına ‘Çözüm Süreci’ denilen dönem ise Roboski Katliamı, yine binlerce insanın tutuklanması, Paris’te Sakine Cansız ve arkadaşlarının katledilmesi ile eş güdümlü yürümüştür. Abdullah Öcalan ve PKK ile yapılan bir dizi görüşme ve müzakere ile gerillanın geri çekilme süreci başlamış özellikle demokratik alana yönelik baskılar ve gerilla alanlarında ‘karakol, kalekol ve alan hakimiyeti çalışmaları’ aralıksız gerçekleşmiştir. 2013 tarihinde başlayan ‘Çözüm Süreci’nin TC için esaslı ayaklarından birisi de Suriye ve Rojava ayağıdır. Bir yandan Esat’ın devrilmesi diğer yandan Kürt ulusal kazanımlarının genişlememesi paradoksu içinde kalmıştır. Rojava’yı kendi siyasî çıkarları ekseninde tutmaya odaklanan çizgi aynı zamanda cihadist saldırılar teşvik edilerek Kürt hareketini kendine mahkûm kılmaya odaklanmıştır. Kobanê bu süreçte TC desteğiyle boğazlanmaya çalışılmış Türkiye Kürdistanı’nda Kobanê’ye destek için kitlesel kalkışmalar gerçekleşmiştir. 2014 Ekim ayında Kobanê serhildanı TC tarafından onlarca Kürt gencinin katledilmesiyle karşılanmıştır. TC, Rojava’da genişleyen Kürt kazanımları ve ‘müzakere sürecinde’ daha büyük çaplı savaş için yaptığı hazırlıkların kendisi için avantaja dönüştüğü yaklaşımıyla Temmuz 2015’te ‘topyekûn savaş’ konseptini başlatmıştır. Demokratik-legal alana yönelik tutuklama furyaları, gerilla alanlarına ve Rojava’ya dönük saldırılar ve 2015 Ağustos’unda saldırılara karşı gelişen özdirenışlere karşı kentlere tank-top ve uçaklarla imha süreci başlatılmıştır. Faşist TC ‘Çözüm Süreci’ dediği dönemi ideolojik-politik-örgütsel tasfiye hamlesi olarak ele almıştır. Topyekûn savaş dönemi milletvekilliklerinin ve belediyelerin gasp edilmesi ve tutuklanması, demokratik alanda binlerce insanın zindanlara atılması, gerilla alanlarında imhaya yönelmesi, Rojava ve Irak Kürdistanı’nın askerî işgali, dur durak bilmeyen Kürt düşmanlığına dayalı şovenist kampanyalar ile örgütlenmiştir.

“Faşist TC, 1993’ten bugüne Kürt hareketi ile barış ve uzlaşma için masaya oturduğu her dönem saldırganlığın dozunu sürekli artırmış, demokratik

haklara, legal siyaset yapma imkanlarına durmaksızın saldırılar gerçekleştirmiştir. Kürt Ulusal Hareketiyle savaşı ise mola vermeksizin imha savaşı şeklinde sürdürmüştür. Faşizm bu dönemlerde sadece Kürtleri değil hegemonyası altına alamadığı tüm toplum kesimlerini ağır baskı altında tutma yolunda olmuştur. Bir yandan kitleleri şovenizmle zehirleyerek felç ederken diğer yandan ise devlet makinasının tüm zorbalığını kullanmıştır. Reformlar için mücadele kanallarını kapatmış, zemin bulduğu sosyal-siyasal-ekonomik şartların gerektirdiği faşist niteliğini kiskançlıkla korumuştur. TC için demokratik kazanımlar, Türk ulus egemenliğini aşındıracak haklar, legal siyasetin ilerici mücadele için sunacağı olanaklar bir varoluşsal tehdit olarak kodlanmıştır. Barış ya da savaş dönemi fark etmeksizin kurucu ilkelerinin ve felsefesinin tüm öğelerini korumaya dayalı Kürt ulusu ve ezilen diğer milliyetlere, ezilen inançlara, işçi ve emekçilere düşmanlığı güncelleyerek konum almıştır.

(...)

“ABDULLAH ÖCALAN’IN AÇIKLAMASI VE İDEALİST TARİH ANLAYIŞI

“Şimdi böylesi bir tabloda Abdullah Öcalan’ın çağrısına yol açan kimi belirlemelere bakmak ve tutum almak gerekmektedir. Zira açıklamada ulusal soruna ve çözüme, tarihsel süreç okumalarına dair idealist ve hatalı yaklaşımlar hâkim olmaktadır. Bu anlamda önderlik ettiği politik hareketin kaderini belirlemeye dair politik-ideolojik tutum alma hakkı ona aittir. Onun tasarrufundadır. Yapılacak hata da kuşkusuz esasta onu bağlamaktadır. Ki silah bırakma ve tasfiye çağrısının tüm sorumluluğunu üstlendiğini ilan etmiştir. Siyasal alanda ve toplumsal yaşamda ve hatta bölgesel ölçekte edindiği yer itibarıyla aldığı kararın geleceği etkileyecek ve belirleyecek niteliği vardır. Bu açıdan sorunu temellendirışı geniş kitlelerin bilincinde ve hareketinde etkide bulunacaktır. Devrimci ve komünistler bu etkiyi görerek, bilerek bir tutum oluşturma yoluna giderler, sürecin doğuracağı sonuçlara karşı hazırlık yaparlar

ve doğru yaklaşımı, yerinde eleştirileri ve ideolojik mücadeleyi önemserler.

“Öcalan, Kürt-Türk ilişkilerine tarihsel perspektiften şu bakış açısını geliştirmiştir: ‘Kürt-Türk ilişkileri; 1000 yılı aşan tarihler boyunca Türkler ve Kürtler, varlıklarını sürdürmek ve hegemonik güçlere karşı ayakta kalmak için gönüllülük yönü ağır basan, hep bir ittifak içinde kalmayı zorunlu görmüşlerdir. Kapitalist modernitenin son 200 yılı, bu ittifakı parçalamayı esas gaye edinmiştir.’ Öcalan milliyetlerin uluslaşma ve kendi ulusal bütünlüklerini ve bilinçlerini kazanma sürecini hatalı okuduğu için Selçuklu-Osmanlı egemenliği altında geçen feodal parçalanmışlık ve hakimiyet sürecini de bugünün uluslaşmış yapısıyla ele alma hatasına düşmektedir. Osmanlı döneminde feodal toplumun ekonomik yapısı, siyasî karakteri, yönetme biçimi, devlet yapısı, toplumsal ilişkileri egemendir. Sadece Kürt milleti değil farklı birçok millet ve inançlar feodal ilişkiler içinde, onun ilke ve kuralları doğrultusunda Osmanlı’nın egemenliği altında kalmıştır. Bu milletler feodal parçalanmışlığın yarattığı serfin büyük toprak ağaları egemenliği altında, kapalı toplumsal ilişkilerin hükümlerine altın da toprağa bağımlı ilişkiler altındadır. Kapitalizmin meta üretimi ve ilişkilerinin hakimiyeti ve onun şafağında milletler toprak, iktisadî, dil ve ruhsal birliğini sağlayarak uluslaşmışlardır. Ulus bir ırk ya da aşiret birliği değildir. Bu açıdan feodal dönemde Kürt ya da Türk ulusu adı altında bugün anladığımız anlamda siyasal birliği ve bütünlüğü içeren bir yapı, topluluk söz konusu değildir. Kürtler ve Türkler vardır ancak bunlar bir ulus karakterine o tarihsel aşamada sahip değildirler. Bunları temsil eden siyasî bir yapı, ilişkiler ağı da söz konusu değildir. Toplumların uluslar olarak ayrışması, parçalanması ve kendi topraklarında siyasal bütünlük kazanmaları ya da kazanma çabaları kapitalist ilişkilerin nesnel bir sonucudur. Türk ve Kürtlerin farklı uluslar olarak ayrışması da dışsal bir fitnenin ya da bir üst iradenin çabası değil dünyada egemenlik kuran kapitalist ilişkilerin girmesiyle gerçekleşmiştir. Bu tarihsel bir gelişme ve sonuç olarak tanımlanmalıdır. Aksi yaklaşım

ulus tanımından, bugün uluslaşmış toplulukların ortak yaşam iradelerini şekillendirecek gereklilik ve şartlara kadar durumu kavramaktan uzaklaşmaya yol açacaktır. Türk ve Kürtlerin evet 1000 yıllık bir ilişkileri vardır ancak ulus bilinci olmaksızın, uluslaşmaya dayalı ayırım ve karşıtlık ya da birlik olmaksızın feodal ilişkilerin egemenliği altında bir ilişki biçimi vardır. Günümüzde var olan Kürt ve Türk ulusları arasındaki ilişkileri, birliği, karşıtlığı ve ayrışmaları bu tarihsel okuma açıklamaya yetmeyecektir. Bu açıdan Öcalan tarihsel ilişkilere gönderme yaparken bugün Kürt ve Türk ulusları arasındaki ilişkinin tarihsel niteliğini örten, yersiz bir ortak tarih tasarımı yapan bir yaklaşımdır. Bu Türk egemenliğinin kendini meşrulaştırmaya dair çarpık tarih anlayışına yataklık edecektir. Malazgirt'te kapıların açılması, Çanakkale'de aynı cep hede savaşılmaması gibi argümanlar Türk egemenlik tarihinin gerici karakterine çanak tutmaktır. Bu açıdan hatalıdır.

“TÜRK EGEMENLERİNİN YAŞADIĞI SIKIŞMALAR VE İNKÂR ÇİZGİSİ

“Yine Abdullah Öcalan, siyasal ve toplumsal sorunların çözümüne yönelerek silahların bırakılması ve PKK'nin tasfiye edilmesini şu yaklaşımla temellendirmektedir: ‘1990’larda reel-sosyalizmin iç nedenlerle çöküşü ve ülkede kimlik inkârının çözülüşü, ifade özgürlüğünde sağlanan gelişmeler, PKK'nin anlam yoksunluğuna ve aşırı tekrara yol açmıştır. Dolayısıyla ömrünü benzerleri gibi tamamlamış ve feshini gerekli kılmıştır.’ PKK kendini hangi temelde nasıl tekrar etti başka bir meseledir. Ancak ‘ülkede kimlik inkârı çözüldü, ifade özgürlüğü sağlandı’ yaklaşımı ancak gerçeğe gözünü kapatmakla açıklanabilecek bir yaklaşımdır. Türk hâkim sınıfları toplumsal mücadelenin ve bilhassa PKK'nin ulusal programa sahip çizgisiyle yürüttüğü silahlı mücadelenin etkisiyle Kürt varlığını kabul etmiştir. Zira faşist cumhuriyet ‘tek dil, tek millet’ felsefiyle temel harcını almıştır. Kürtlerin de Türk olduğu tezlerine dayanmış ve inkâr çizgisini oluşturmuştur. Bugün ise Kürtler vardır, dili vardır ancak topluluk olarak ulusal hakları yoktur şeklinde bir inkâr hattındadır. Burada çözülmeyi yönetmek açısından yeni bir inkâr tanımına başvurusu olarak görmek gerekir. Ki Türk egemenlerinin tarihinde bu yeni bir şey de değildir. M. Kemal ve arkadaşları ‘Millî Mücadele’ döneminde yaşadıkları sıkışmışlıkla benzer bir riyakarlığa baş vurmuştur. M. Kemal Sivas Kongresi'nde, ‘Türkiye’de

Kürtler ve Türkler yaşar’, İsmet İnönü Lozan’da, ‘Ben Türklerin ve Kürtlerin temsilcisiyim’ diyebilmiştir. İçinden geçilen dönemin zorlukları hâkim sınıfları bu noktaya taşıyabilir, taşımıştır. Ancak şartlar değiştiğinde katı bir inkâr, katliam ve yok etme çizgisine hızla geri dönmüştür. İbrahim Kaypakaya yoldaş bize unutmamamız gereken bir öğüt vermiştir: ‘Burjuvazi her fırsatta kendi milliyeti lehine eşitsizlik ister, imtiyaz ister, diğer milletlerin en tabii haklarını çiğner vs. Hâkim milletin burjuvazisi, başka milletlerin varlığını tanıyabilir, hatta mecbur kaldığı zaman ona bazı haklar da verebilir. Irak’taki Arap burjuvazisi gibi. Ama her fırsatta bu hakları çiğner, her fırsatta başka milliyetleri ezmek ister.’ Yani ezen ulusun egemen sınıfları, ezilen uluslara yönelik düşmanlığın özünü korur. Bahsi geçen inkârın çözüldüğü yaklaşımı Kürtleri yeni kölelik şartları içinde tanımlama çabası olarak görülmelidir. Aynı zamanda bir ulusu ezen ulusun asla özgür olamayacağı kuralıyla bakarsak Türk ulusunun da şovenizmle ve ulusal ayrıcalıklar rüşvetiyle köleleştirilmesini içermektedir. İfade özgürlüğünde ise faşist diktatörlük asla geri adım atan durumda değildir. Özellikle 2015’ten bugüne söz, eylem, örgütlenme ve ifade özgürlüğüne karşılık polis-jandarma baskısı, gözaltı, tutuklama, işsiz kalma, tecrit edilme, katledilme gibi katı bir seçenek söz konusudur. Meclis kürsüsünde dahi ifade özgürlüğünü kaldıran bir devlet gerçekliği vardır. İnkârın kalkması ya da ifade özgürlüğünde bir ilerleme tespiti ancak bir safsatadan ve gerçeğe hürmetsizlikten kaynaklanabilir.

“KENDİ KADERİNİ TAYİN ETME HAKKININ İNKÂRI BİR ÜTOPYADIR

“A. Öcalan açıklamasında şunları ifade etmiştir: ‘PKK’nin; güç ve taban bulması, demokratik siyaset kanallarının kapalı olmasından kaynaklanmıştır. Aşırı milliyetçi savrulunun zorunlu sonucu olan; ayrı ulus-devlet, federasyon, idari özerklik ve kültüralist çözümler, tarihsel toplum sosyolojisine cevap olamamaktadır.’ Devamla şu çarpıcı tespitleri yapmıştır çözüm yoluna dair: ‘Cumhuriyetin ikinci yüzyılı ancak demokrasiyle taçlandırıldığında kalıcı ve kardeşçe bir sürekliliğe sahip olabilecektir. Sistem arayışları ve gerçekleştirmeler için demokrasi dışı bir yol yoktur. Olamaz. Demokratik uzlaşma temel yöntemdir. Barış ve demokratik toplum döneminin dili de gerçekliğe uygun geliştirilmek durumundadır.’

Kuşkusuz demokratik siyaset kanallarının kapalı olması, farklı siyasal düşüncelere tahammülsüzlük yani bir bütün devletin faşist yapılanması sosyal ya da ulusal devrimler için kendinde özgünleşen mücadele biçimlerini, taktik ve stratejileri, konumlanmayı getirecektir. Bu bağlamda yarı feodal, yarı sömürge toplumsal gerçeklikle şekillenen faşist devlet yapılanması karşısında ulusal ya da sosyal devrimler başından sonuna silahlı mücadele hattını benimseyen bir biçimde hareket eder. Nihayetinde emperyalizme göbekten bağımlı, feodalizmle ittifak içinde şekillenen toplumsal yapı ve onun egemenliğini sürdüren hâkim sınıflar ‘demokrasi’ yolunda ilerlemeler. Bu yapı devleti kasıp kavurucu bir şiddet mekanizması olarak kullanmayı, yasa-tüzük-yönetmelikleri ve devlet erkini faşist karakterde oluşturmayı zorunlu kılar. Bunu bir niyet ya da tercih değil adeta bir zorunluluk olarak önüne çıkarır. Özgürlükler, demokratik haklar bu tür ülkelerde egemen sınıflar için bir yönetim zorluğudur. Emperyalizmin sömürsü için istediği koşulların oluşturulamamasıdır. Bu durum Türk hâkim sınıfları için de geçerlidir. Demokratik haklar için dahi zor ve şiddet, ezilenler için bir mücadele biçimi olarak şekillenir. Bunun yanında bu tür sistemlerin emperyalizm çağında ekonomik-sosyal zemini ve tarihsel olarak siyasal şekillenışı ‘burjuva demokrasisi’ trenini kaçırmaması getirmiştir. Emperyalizm ilişkisi mutlak gerici zeminindedir. Bu gericiğin siyasal biçimi ise faşizmdir. Bu durum Türkiye’de demokrasiyi bir devrim sorunu olarak karşımıza çıkarır. Emperyalizm çağında ‘burjuva demokratik devrimler’ trenini kaçırmak gericileşen ve komprador karakter kazanan büyük burjuvazi, toprak ağaları ile ittifak kurarak siyasal egemenlik kurmuştur. Bu egemen sınıflar ittifakının hâkim olduğu devlet mekanizmasında ulusal sorun da dahil toplumsal sorunlarda demokrasi getirmesi olasılığı tarihsel olarak ortadan kalkmıştır. Bu temelde Türkiye’de sosyal ya da ulusal temelde demokratikleşme meselesi devrimin sorunu olmuştur. Öcalan ‘demokrasi dışı bir yol yoktur’ vurgusuyla sınıfsal, ulusal, sosyal temelde oluşan karşıtlıkların uzlaşmasına işaret etmektedir. Anlaşılması ve kavranması gereken sorun ise egemen olan sınıflar, iki ulus arasındaki çelişkide belirleyen olarak demokratik olmayan tüm şartları, koşulları oluşturmaktadır. Bu uğurda tüm baskı mekanizmaları, silahlanma, örgütlenme biçimleri yaratmakta ve konumlarını sürdürmektedirler. Ezilenler cephesinde bu konumlanmaya

karşı ‘demokrasi dışı’ bir yol olmadığını söylemek kasıp kavurucu gericiğin işini kolaylaştırmaktır. Ulusal sorunda egemen sınıfların dil, kültür, legal siyaset hakkı vs. gibi meselelerde vereceği tavizlerin bir ilerleme olduğu ancak bütünlüklü toplumsal ve sosyal yapının demokratikleştirmeyi içermeyeceği de söylenmelidir. Ulusal sorunun tam ve kesin çözümü Özgürce Ayrılma Hakkını ezilen ulusun eline almasıdır. Ezilen ulus Özgürce Ayrılma Hakkını eline alamadığında ulusların bir arada demokratik bir eşitlik kazanması sadece bir ‘ÜTOPYA’ olacaktır. Tam hak eşitliğine dayalı özgürce bir arada yaşama ancak ulusun ayrılma hakkını kazanmasıyla olacaktır. Öcalan açıklamasında Özgürce Ayrılma Hakkını reddederek hatta federasyon ve özerklik gibi kısmi statüleri, aşırı milliyetçilik tutumu olarak ifade ederek Kürt ulusal sorununun çözümünde ‘ÜTOPIK’ bir çizgi oluşturmaktadır. Türk egemenliğine dayalı sınırlar unutmayalım ki emperyalistlerin ve ‘bir ulusun toprak sahipleri ve burjuvazisinin zorbalıklarıyla ve ayrıcalıklarıyla çekilmiş’tir. Bu devlet sınırlarının her değişimini ve Kürt ulusunun en temel hakkını yok saymak, Türk egemenlerinin zorbalıkla gerçekleştirdiği ilhakı meşrulaştırmaktır. Tarihte Marks’ın İngiltere-İrlanda sorunda bu yer değişimi hakkında ve Lenin-Stalin yoldaşın ulusal sorunun çözümüne dair tutumuna ütopik diyen yaklaşımlar çıkmıştır. Bugün de sorunun bu çözüm yoluna Abdullah Öcalan aynı şekilde yaklaşmaktadır. Tarihsel olarak emperyalistlerin ve Türk egemenlerinin baskı, zorbalıkla çizdiği sınırlara bu yaklaşımla onay vermiş olmaktadır. Komünistler bu tutumun tam karşısındadır çünkü bugün egemen ulusların belirlediği sınırlarda ezilen ulusun haklarının gasp edilmesine kapı aralamaktadır.

“GİRİLEN YENİ SÜREÇ BÖLGESEL GELİŞMELERİN DAYATMASIDIR

“Abdullah Öcalan nihayetinde son ‘Çözüm Süreci’nde Dolmabahçe Mutabakatı ile ilan edilen çerçeve etrafında tutumunu inşa etmektedir. Kamuoyuna ilan edilen metinde özet olarak PKK’nin silahlı güçleriyle varlığının demokratikleşme sürecinin önünde engel haline geldiği belirtilmektedir. Önceki süreçte silah bırakma, gelişecek demokratikleşme sürecinin bir sonucu olarak ele alınırken 27 Şubat 2025 tarihli çağrıda silahsızlanma ile demokratikleşmenin önünün açılacağı yaklaşımı benimsenmiştir. Bu durum Abdullah Öcalan için bir geri adımdır. Artık barış için, demokratik

hakları kazanmak için silahlı mücadelenin gerekli olmadığını içeren bir yaklaşımdır. Legal-demokratik mücadele araçlarıyla bu hakların kazanılacağı savunulmaktadır. TC ve A. Öcalan arasında yürüyen tartışmaların bölgesel gelişmeler bağlamında olduğu, bu şartların dayatmasıyla geliştiğini belirlemeliyiz. Özellikle 7 Ekim 2023’de Filistin direnişinin El-Aksa Tufanı operasyonu ve onun sonucunda yaşanacak bölgesel gelişmelerle tartışmalar olgunlaşmıştır. Bölgesel değişim ve doğal olarak savaş zemini böylesi bir gelişmeye yataklık etmiştir. Bu bağlamda Abdullah Öcalan’ın bölgesel bütünlük içinde süreci ele alarak tutumunu şekillendirdiğini ifade etmekte mahsur yoktur. Özellikle Suriye’de yaşanan gelişmeler ve benzer gelişmelerin Irak, İran vs.yi de kapsayacağı ve ittifakların buna göre şekillenme mücadelesinin parçasıdır. Yaşanan sürecin ve gelişmelerin düğüm noktasının bölgede oluşan alt üst olma durumu olduğunu tespit etmek gerekiyor. A. Öcalan’la TC arasındaki görüşme, diyalog ve müzakerenin de kapsamının bu olduğu söylenmelidir. En azından TC’nin ABD’nin bölge politikasına en üst düzeyde uyumlanma çabası içinde bu süreci ele aldığı görülmektedir. A. Öcalan’ın ise beklendiğinin aksine Rojava ve Suriye eksenine değinmeden açıklamasını şekillendirmesi, silah bırakmayı konu ederken Rojava’daki askerî-politik-yönetimsel gücün gölgesinde ve belki de sigortası altında tutumunu şekillendirdiğini tespit etmek gerekiyor. Yine yaptığı açıklamada PKK’nin Kongresini toplaması gerektiğine değinmektedir. HPG Ana Karargâh Komutanı Murat Karayılan Öcalan’dan henüz çağrı gelmeden önce 6 Şubat’ta şunları ifade etmişti: ‘PKK Kongresi’nin toplanması ve böylesi bir karar alması gerekir. Bunların hepsini kim yapabilir? Önder Apo yapabilir. Bunun için öncelikle Önder Apo özgür olmalı ve bir yerde özgür bir biçimde, teknik yoluyla mı olur, farklı yöntemlerle mi olur, heyetler yoluyla mı olur, bu tür çalışmalar üzerinde durmalı. Özcesi bir ikna sürecinin gelişmesi gerekiyor ve bunu bir tek Önder Apo yapabilir. Zaten İmrâlı Zindanı’nda o tecridin altında böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkün değil.’ Karayılan’ın bu açıklaması PKK ve Abdullah Öcalan arasında bir koordinasyonun, çalışmanın olduğunu göstermiştir. Zira PKK Öcalan çağrısına olumlu yanıt verirken ateşkes ilanı yanında Kongrenin güvenliği ve Öcalan’ın önderlik etmesine değinmiştir. Bu durum TC’nin uygun koşulları oluşturma, sürecin istediği noktaya evrilmesi için bazı adımlar atması gerektiğini gös-

termektedir. Abdullah Öcalan süreci açısından bu yönüyle düğüm noktası olan bir konumlanışa kendisini çekmiştir.

“Faşist TC’nin yapılan görüşmelerde atılacak adımlar, sürecin aşamaları noktasında bir planlaması olduğu açıktır. Ancak süreci nasıl ve ne biçimde yöneteceği, beklenen adımları atıp atamayacağı hâlâ belirsizdir. AKP yetkililerinin, Tayyip Erdoğan’ın açıklamaları sürece Rojava ve Suriye’yi de ekleyen, tehditlerle dolu ve şovenizmi kışkırtan türden. Süreci kuşkusuz bölgesel gelişmeler ve yaşanacak yeni durumlar belirleyecek kabiliyettedir. Türk devletinin bölgeye dair bütünlüklü hesaplarının içinde Kürt meselesinin bir şekilde hal yoluna konulması vardır. Yaptığı hesapların toplamı ise bölgedeki etkisini genişletmek, ekonomik ve siyasî çıkarları yanında mümkünse sınırlarını genişletecek olanakları yaratmak şeklindedir. Faşizm, kökleşmiş Kürt düşmanlığı ile Kürt ulusal haklarının genişlemesini bir varoluşsal tehdit olarak tanımlamasına uygun şekillenmektedir. Var olan karşıtlık faşist diktatörlüğü Kürtleri silahlı, örgütsüz ve dağınık bir konuma düşürmeye odaklıyor. Bu yoğunlaşma onun barış, uzlaşma süreçlerini bir savaş argümanına, fırsatlar yaratma tutumuna itiyor. Durmaksızın Türk halkını Kürtlere karşı kışkırtan şoven kampanyaları bu temeli güçlendirmek için örgütlüyor. Sadece Türk halkını değil Irak, Suriye ve İran egemenlerini ve farklı güçleri de Kürtlere düşmanlığa yönelten, kışkırtan bir siyaset benimsiyor. Faşizm bu yaklaşımıyla Kürtlere bir barışı değil, daha güçlü saldırı ve Kürt ulusunu kapsamı genişleterek boyunduruk altında tutma planları yapıyor. Faşizmin bu hesapları ile bırakalım Kürt sorununda bir çözümü, sürdürebilir bir ‘barışı’ inşa etme yaklaşımı yoktur.

“Sonuç olarak;

“Abdullah Öcalan’ın demokratikleşme, iyileştirme ile Türk ve Kürt ulusunun bir arada yaşama koşullarının sağlanacağı yaklaşımı bir yanlış temsil etmektedir. Sorun Kürt ulusunu boyunduruk altına alan Türk ulus egemenliğinin ortadan

kaldırılmasıdır. Bunun yolu ise ister barış ister savaş yoluyla olsun tam hak eşitliği ve Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkının tanınmasıdır. Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı aşırı milliyetçilik değil, uluslara bölünmüş bir çağda bir ulusun en temel hakkıdır. Bunun reddedilmesi Kürt ulusunun özgürlüğü değil Türk egemenliğinin yeni şartlarda sürdürülmesi anlamına gelmektedir. Abdullah Öcalan’ın legal demokratik mücadele perspektifiyle silahlı mücadeleyi sonlandırması kendisinin ve önderlik ettiği PKK’nin tercihidir. Kürt ulusunun legal-demokratik mücadele hakkı ve bu açıdan özgürlük talebi meşrudur ve gereklidir. Ancak bizler faşist diktatörlüğün demokratik kırıntılara dahi tahammülü olmayan, demokrasi getirme yeteneği bulunmayan bir yapıda olduğunu biliyoruz. Kürt ulusunun inkârına dayalı şekillenışı kıran, Kürt varlığını kabule zorlayan, demokratik alana nefes aldıran mücadele biçimi, hiç kuşkusuz 40 yıldır süren gerilla mücadelesi olmuştur. Kürt Ulusal Hareketinin bu tarihsel tecrübesi bize Kürt ulusunun ve Türkiye halkının kurtuluş için izlemesi gereken mücadeleyi olduğunu göstermektedir. Biz komünistler Kürt Ulusal Hareketinin bu tecrübesini gerçek kurtuluş için izlenmesi gereken yol olarak sahipleniyoruz.

“Halkın savaştırılmasına dayalı bir mücadele hattında durduğumuzu, kurtuluş için bunun dışındaki tüm biçimlerin destekleyici mücadele biçimleri olduğunu savunuyoruz. Kürt ulusunun Türk egemenliği altında ezilmesi, halk yığınlarının yaşadığı derin çelişkileri, ezilen inançlara yönelik baskıları ve tüm sosyal-siyasal çelişkileri yalınkat gerici olan faşist diktatörlükle bu kesimler arasında derinleştiren bir siyasal saflaştırma yolunu savunuyoruz. Bu çelişkilerin uzlaşma ile teskin edilmesini, reformlarla ve anayasalcı yollarla dizginlenmesini değil kurtuluşu örgütleyecek devrimci öfke ile bileylenmesini savunuyoruz.

“Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkının ancak Demokratik Halk Devrimi programı ve mücadelesi ile gerçekleşeceğini savunuyoruz. Komünistler

iyileştirmeler için mücadeleyi benimser ancak bunu devrim stratejisine bağlamayı esas alır. Kürt ulusal haklarında iyileşme için mücadelemizi sürdüreceğiz ancak Türk devletinin demokratikleştirilme yaklaşımını bir ÜTOPYA olarak mahkûm edeceğiz. Komünistler ister barış isterse savaş zamanında olsun Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkını savunacak, propaganda edecektir. Bunu savunmayan ve yapmayan devrimci, demokrat, ilerici güçler bilmelidir ki Türk şovenizminin güçlenmesine yol açmaktadırlar.

“Yaşanan gelişme silahlı mücadele ve devrim fikrini aşındıracak bir ideolojik zemin yaratmaktadır. Reformist, uzlaşmacı akımlar bu gelişmeden cesaret alarak halkı silahsızlandıran, devrim bilincinden koparan yaklaşımlarını güçlendirecektir. Tasfiyecilik akımı güçlenecektir. Yaşanan gelişme, aynı zamanda devrimci ve ilerici güçler için Türk şovenizmine daha güçlü saldırıma imkanları yaratacaktır. Yine belli oranda demokratik alanda daha aktif çalışma olanakları, siyasal düşünceleri geniş kitlelere anlatma imkânı olacaktır. Komünistler sürecin bu olumlu ve olumsuz yanlarına uygun olarak çelişkileri derinleştirme, keskinleştirme ve politik saflaşmayı güçlendirme çizgisini benimseyecektir. Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağında ulusal sorunun tam ve özgürlükçü çözümü proletaryanın omuzlarına yüklenmiştir. Ezilen ulusların ezen ulusun boyundurduğundan ve dünyayı sarmalayan emperyalist mali sermayenin pençesinden kurtuluşunun yolu ancak proletarya önderliğinde gerçekleşecek devrimlerle olanaklıdır. Emperyalizm çağında ilerici barutunu tüketen burjuvazinin bağımsız, özgür bir ulusal egemenlik yaratma anlayışı tükenmiştir. Bu temelde demokratik devrim yolunda mücadele yürütse de ya sosyalizm yolunda ya da emperyalizme bağımlılık yolunda iki seçenek kalmaktadır. Burjuvazi niteliği gereği emperyalist dünyanın bir parçası olma eğilimini taşımaktadır. Yalınkat gerici olan emperyalist sisteme bağımlı bir halka olmak ise tüm ilerici ve demokratik niteliklerin berhava olması anlamına gelmektedir. Ezilen halk yığınları gibi ezilen uluslar için de tam ve kesin kurtuluş yolu Halk Demokrasisi yolunda siyasal saflaşmayı sağlamak, kurtuluş için bu devrim yolunda örgütlenmekle olanaklıdır. Son söz olarak Kürt ulusuna özgürlük, Partimiz önderliğinde Demokratik Halk Devrimi için Halk Savaşı yoluyla gelecektir. Kurtuluş İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kızıl güzergâhındadır.”

"Kürt ulusuna özgürlük, Partimiz önderliğinde Demokratik Halk Devrimi için Halk Savaşı yoluyla gelecektir. Kurtuluş İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kızıl güzergâhındadır."

YUNANİSTAN'DAKİ ANTI EMPERYALİST SEMPOZYUMA KISA BİR BAKIŞ

Yunanistan'da 22-23 Şubat tarihlerinde YKP(m-l)'nin örgütlediği, 2 gün süren uluslararası sempozyum düzenlendi. Anti emperyalist ve savaş karşıtı sempozyuma Türkiye, Malta, Danimarka, Fransa, Kolombiya, Almanya, İtalya gibi birçok ülkeden devrimci örgütlerin yanı sıra, Yunanistan'dan da birçok devrimci örgüt katıldı. İlk gün uluslararası delegasyonun sunumları gerçekleştirilirken ikinci gün ise Yunanistan'dan katılan yerel örgütlerin tartışmalarına ayrıldı. Katılımcıların yanı sıra Hindistan Öğrenci Birliği etkinlikte bir video-mesaj ile sunum gerçekleştirdi. Norveç, Brezilya, Meksika ve Anti Emperyalist Lig (AEL) tarafından da mesajlar iletilti. Etkinlikte okunan mesajlarda ve yapılan sunumlarda öne çıkan yaklaşım, emperyalistler arası çekişmenin sertleşerek ilerleyeceği yönündeydi. Ayrıca tüm ülkelerden katılımcılar, kendi ülkelerinde var olan siyasî atmosfere ve dünya genelinde emperyalist rekabetin ve pazar yarışının ürettiği sonuçlara dikkat çekerek anti emperyalist mücadelenin yükseltilmesi için olanakların artmaya devam ettiğine dikkat çekti.

Komünist Birlik Fransa tarafından yapılan konuşmada bu duruma dikkat çekilerek "Batılı komünistler bugün anti emperyalist mücadelede, diğer alanlarda olduğu gibi, proletaryanın öncüsü olma görevlerini yerine getirememektedirler... Emperyalist ülkelerdeki komünist örgütlerin zayıflığı, dikkate alınması ve sürekli analiz edilmesi gereken bir olgudur. Emperyalist ülkelerdeki bazı komünist örgütlerin, herhangi bir Fransız örgütünden çok daha fazla üye, etki ve nüfuzları olmasına rağmen, çok azı gerçek bir komünist partinin rolünü ve görevlerini üstlenmediğini dürüstçe iddia edebilir." denildi. Bununla birlikte bu ülkelerde komünist hareketin zayıflığının anti emperyalist mücadelenin zayıflığına da yol açtığı, komünistlerin ise ekonomizmin ve sendikalizmin ağır etkileri altında olduğu belirtildi. Kolombiya'dan Komünist İşçi Birliği (Marksist-Leninist-Maoist) tarafından yapılan konuşmada ise anti emperyalist mücadelenin kapsamı ve niteliğine dair diğer yapılardan kısmen farklılaşan bir yaklaşım sergilendi. Anti emperyalist mücadelenin esasta yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde gelişen, Yeni Demokratik Devrime içkin bir mücadele olduğu ve emperyalist ülkelerdeki komünistlerin ise proleter

sosyalist devrim mücadelesi ile yani "Anti Emperyalist Hareket" ile dayanışma içerisinde olacak bir karakterde olduğu belirtildi. Ulusal kurtuluş mücadelelerinin, istisnaları mümkün olmakla birlikte, emperyalizmi zayıflatacak ve geriletecek karakterine dolayısıyla anti emperyalist mücadelenin kapsamı içerisinde değerlendirilmesi gerektiğine değinilmezken "emperyalizme karşı mücadelenin, işçilerin sermayeye karşı mücadelesinden soyutlanması, proletaryanın düşüncesini bulandıran, onun sınıf bağımsızlığını ihlal eden ve burjuvazinin ideolojik ve siyasal egemenliğini destekleyen kaba bir milliyetçiliktir." denildi. Malta'dan Halk Öğrenci Hareketi tarafından yapılan konuşmada "Ezilen uluslarda, özellikle Hindistan halkının mücadelesi, öğrenci hareketinin güçlenmesi ve Filistin için yapılan yürüyüşler, Brezilya ve Avrupa'daki Köylü Yoksullar Birliği'nin toprak mücadelesi ve tüm gerçek ilericiler ve devrimciler için fikir alışverişinde bulunabilecekleri bir platform yaratan Anti Emperyalist Lig'in kurulması ile devrimci bir hareketin yükselişte olduğunu görüyoruz. Bu mücadelenin bir ürünü olan Anti Emperyalist Lig de öğrenci hareketinin öneminin farkındadır ve öğrenci örgütleri için maddeler geliştirmiştir. Bu bağlamda Anti Emperyalist Lig'in halkların anti emperyalist duygularına liderlik ve yön vermesini ve onları revizyonist ideolojilerin parçalanmışlığından uzak, doğru bir ideolojik yön altında birleştirmesini memnuniyetle karşılıyoruz" denildi.

Danimarka'dan Anti Emperyalist Ey-lem tarafından yapılan konuşmada ise, "Hem uluslararası alanda hem de ülkelerimizin her birinde anti emperyalist güçleri birleştirmeli ve ortak bir anti emperyalist cephe oluşturmalıyız. Anti Emperyalist Lig'in kurulmasını destekliyoruz." denilerek Anti Emperyalist Lig'e destek çağrısı yapıldı. "Bugün burada bulunan tüm yoldaşların, anti emperyalist örgütler arasında daha yüksek bir birlik sağlamak ve emperyalizmin her türlü biçimine karşı her yerde mücadele etmek üzere kitleleri harekete geçirebilecek daha donanımlı bir hareket inşa etmek için mücadele etmemiz gerektiği yönündeki bakış açımızı paylaşmalarını umuyoruz" denildi.

Almanya'dan Komünist İnşa tarafından gerçekleştirilen sunumda ise, dünyada savaş akımının esas olduğu bir süre-

cin olduğuna dair keskin belirlemeler yapıldı. "Önümüzdeki dönemde anti militarizmin işçi sınıfının siyasal mücadelesinin merkezi, hatta merkezî mücadele alanı olacağı anlamına da gelmektedir." denilerek yalnızca anti emperyalist mücadelenin değil, bir bütün olarak komünistlerin yöneliminin temelini savaş karşıtı ve savaş akımını önceleyen bir biçimde yeniden oluşturulması gerektiği belirtildi. Komünist partinin inşasının da bu savaş karşıtı mücadele içerisinde oluşturulabileceğine dair bir yaklaşımları olduğu açıklandı. YKP(m-l) tarafından yapılan açıklamada da özellikle Ukrayna işgalinin yeni bir emperyalist paylaşım savaşı için önemli bir aşama olduğuna dikkat çekilirken ABD-Rus emperyalistleri arasındaki çekişmenin bu açıdan belirleyici bir yerde durduğu belirtildi. Ayrıca YKP(m-l) de açıklamasında, "...içinde bulunduğumuz dönemdeki gelişmelerin motorunun emperyalistler arası çelişkiler olduğu açıktır. Gelişmeleri üreten ve biçimlendiren çelişkiler bunlardır; ancak hem sermaye ile emek arasındaki temel çelişki, hem de emperyalizm ile halklar arasındaki temel çelişki arka planda görülmektedir." denilerek yine savaş akımının esas olduğu ve bugün için diğer başlıca çelişkiler de derinleşiyor olsa da emperyalistler arası çekişmenin baş çelişme olduğu yönünde tespit yapıldı. Bununla birlikte, "Çağımızın gerektirdiği her ülkede devrimci komünist hareketin ve partinin yeniden inşası mücadelesi, anti emperyalist, savaş karşıtı mücadelenin oluşturulması ve geliştirilmesinden geçer. Bu görevin atlanması mümkün değildir; işçi ve halk hakları mücadelesine, devrimci sosyalist perspektifin yeniden inşasına ayrılmaz bir biçimde bağlıdır" denildi.

TKP/ML tarafından gerçekleştirilen sunumda açık bir biçimde içerisinden geçilen süreçte devrimin esas akım olduğuna dair belirleme yapıldı. Dünya çapında mevcut gelişmelerin tümünün emperyalist çekişmenin daha sert bir zeminde yürütmesine gerekçe olabilecek nitelikte ve rekabeti tırmandıracak gelişmeler olduğu belirtildi. "Elbette, emperyalistler arasındaki çelişkiler keskinleşen ve boyutlanan bir aşamadır. Ancak bu gerilim, henüz bir emperyalist paylaşım savaşı doğuracak bir evrede değildir. Bugün için belirginleşmeye başlayan emperyalist ittifakların pazar çekişmesini bölgesel savaşlara taşımak için dahi hazırlığının devam ettiği, kar-

şıklı ekonomik ve siyasal ilişkilerin tümünden ayrıştırılamadığı bir sürecin içerisindeyiz. Yani henüz bir savaş akımı tespiti yapmak için erkendir." denildi. Emperyalist çekişmenin tırmanmasına rağmen "Ancak esas yönelimin, pazar alanlarında parçalı ve yalıtık çatışmaları bölgesel savaşlar evresine taşımak olduğu görülmektedir. Bu açıdan Orta Doğu, Doğu Avrupa ve Balkanlar, Kafkasya gibi alanlarda devam eden girişimler zaten mevcuttur, bunların daha da boyutlanması olasıdır. Tüm bunlar, emperyalizmin talan politikalarının daha pervasız uygulanmasını beraberinde getirecektir. Bu görünüm içerisinde halkların emperyalizme olan öfkesinin büyüyeceği ve emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişkinin de derinleşeceğini görmek mümkündür. Bu sebeple anti emperyalist mücadelenin gelişmesi için ciddi olanaklar bulunmaktadır." denilerek önümüzdeki sürecin hangi dinamikler üzerinden yürüyebileceğine dikkat çekildi. Ayrıca ulusal hareketlerin anti emperyalist mücadele içindeki yerine değinerek, "Anti-emperyalist mücadele, devrim ve komünizm mücadelesini beslemek, emperyalizmi sarsmak ve parçalamak için önemli bir alandır. Bu açıdan, karakteristik olarak emperyalist çıkarları sarsacak ulusal hareketleri desteklemek de yine anti emperyalist mücadeleyi geliştirecek bir yerde durmaktadır." denildi. Anti Emperyalist Lig'in kuruluş zeminine dair değerlendirmeler ile birlikte "Yeni arayışlara girmek yerine var olan anti emperyalist ligi ve mücadelesini geliştirmek, omuz vermek, güçlendirmek bütün komünist, devrimci, demokratik ve yurtsever güçlerin görevidir" denilerek AEL'e destek çağrısı yapıldı. Sempozyumda uluslararası alanda birçok komünist devrimci örgütün hem dünya üzerindeki gelişmeleri değerlendirme ve bu gelişmeler ışığında nasıl konum alınacağına dair bariz görüş farklılıkları olduğu açığa çıktı. Kimi yapıların yaklaşımlarındaki MLM ile bağdaşmayan farklılıklar göz ardı edilemez. Bu farklılıkların aşılarda daha ileri ve daha yüksek bir birlik sağlamanın yolu ise ideolojik mücadeleden geçmektedir. Yalnızca uluslararası enternasyonal birlik ve mücadelenin geliştirilmesinin değil, bulunduğumuz her alanda devrim mücadelesinin önünü açacak politikaların yaratılması ve devrim yürüyüşünde daha ileri birliğin sağlanması da yine her alanda mücadeleden geçmektedir.

KÜRTLERİN SIRTINDA ŞAKLAYAN DEMOKRASİ KIRBACI

Ekim ayından bu yana “Kürt sorunu- na çözüm” temalı sürdürülen diyaloglar nihayet 27 Şubat günü Öcalan’ın PKK’yi feshetme çağrısıyla yeni bir aşamaya evrilmiş oldu. “Barış ve Demokratik Toplum” başlığıyla açıklanan çağrı metninde Öcalan, PKK’nin bu derin savrulmasının belirleyici günah keçilerinden biri olarak “reel sosyalizm”i göstermiş ve Kürt Ulusal Mücadelesini 47 yıldır sürdürülebilir kılan silahlı mücadeleyi ve “ayrı ulus-devlet, federasyon, idari özerklik ve ‘kültüralist’ çözümler”i reddeden, “demokratik zeminde” hangi “ulusal kazanımlar”ı ön gördüğü belirsiz, hareketin demokratik ama özellikle de devrimci karakterini tasfiye etmeyi sağlayacak bir anlayışı “çözüm” olarak kitlelere sunmuştur. Bu “çözüm” geniş kitlelerde, özel olarak da devrimci-demokrat kesimlerde “teorik ve pratik” açmazlarıyla ve belirsizlikleriyle birlikte tartışmalara vesile olmuştur. Fesih çağrısının üzerinden çok geçmeden PKK Yürütme Komitesi bir açıklama yayımladı. Açıklamada “Önder Apo’nun çağrısına uyacağız” denilerek ateşkes ilan edildiği duyuruldu. Buradan hareketle, PKK’nin ve özellikle de silahlı gücünün tasfiye sürecinin eşiğindeyken, gözlemlerimize de dayanarak kitlelerin ve devrimci-demokrat hareketlerin bu süreci nasıl karşıladığını tartışacağız.

FESİH ÇAĞRISININ ETKİLERİ

Tasfiye sürecinin bir parçası olan fesih çağrısının arifesinde DEM Parti, kitlelere süreçten kazançlı çıkılacağına dair umut aşılama çabasıydı. Ne var ki bu çabayı destekleyen bir şey olmadığı için ve üstelik son dönemler iyice pervasızlaşmış saldırıların da etkisiyle geniş kitleler bu çabaya pek bir karşılık vermediler.

Son 30 yıllık periyotta Kürt Ulusal Hareketi faşist TC ile uzlaşma temelinde “çözüm” arayışlarını kesintisiz sürdürmüştür. Bu sırada TC boş durmamış, KUH’un tasfiyesine, mümkünse imhasına yönelik uzun vadeli planlar yapmış ve adımlar atmıştır. 1990’lı, 2000’li ve 2010’lu yıllarda uzun vadeli planlar doğrultusunda atılan bu adımlar her ne kadar “çözüm süreci” olarak adlandırılrsa da böylesi süreçlerde TC’nin güçlerini yeniden toparladığına, tahkim ettiğine ve günün sonunda her defasında Kürt Ulusal Mücadelesini ezmek için topyekûn

saldırdığına tanıklık edildi. Kürt halkı bu gerçekliği her defasında can bedeli karşıladı. Onun pes ettiğine rastlamadık. Çünkü yaşadıkları gerçeklik kurtuluş için zorlu mücadeleleri kaçınılmaz kılmaya devam etti. Savaşın bıkkınlık yarattığı iddia edilip duruluyor bugünlerde. Hiç kuşkusuz bu doğrudur. Gene de şunu eklemek gerekir: Faşizmin varlığının yarattığı bıkkınlık bunun ötesindedir, hem de fazlasıyla. Kitlelerdeki karamsarlığın arkasındaki gerçeklik de esas olarak budur.

DEM Parti, süreç boyunca manipülatif “bin yıllık kardeşlik” söylemini de kullanarak İmralı’dan yapılacak çağrının Kürt halkı tarafından coşkuyla karşılanması için çaba gösterdi. Kürt ulusunun milliyetçi duygularının yoğun saldırılar karşısında yükselmesi ve genelde devam edegelen bağımsızlıkçı eğilimi bu umudu esas olarak boşa düşürmüştür. Elbette Kürt ulusu “önderlik çizgisine” bağlı kalmayı sürdürmektedir ve henüz sürdürecektir. Buna rağmen beklenen ya da hedeflenen coşkun oluşmadığı bir gerçekliktir. Ana düşüncesi PKK’nin feshedilmesi ve silahlı mücadelenin tasfiyesi olan ve yıllardır savunulan özerkliğin de bir çözüm olmayacağını içeren çağrı metninde Kürt ulusunun haklarıyla ilgili açık ve anlaşılır herhangi bir madde de yer almamaktadır.

Emperyalist hegemonya ve giderek derinleşen ekonomik krizin körüklediği milliyetçilik, ezilen ulusların kendi devletini kurma yönündeki eğilimlerini güçlendirmektedir. Bu bağlamda, Kürt ulusunun küresel ve bölgesel düzeyde maruz kaldığı siyasî ve askerî saldırılar, meşru milliyetçilik ve ulusal bağımsızlık yönündeki eğilimlerini daha da artırmaktadır. Ancak bu sürecin inkâr edilmesi ve hatta Kürt ulusunun haklarının gasbedilmesi, KUH tarafından yapılan açıklamalarla yeni bir boyut ve içerik kazanmıştır.

Kürt ulusunun acı deneyimleri “bir kez daha kandırılma” düşüncesini doğurmuştur. Bir süredir çok “yetkili” mercilerden gelen açıklamalarla “çözüm”den söz edildiği yerde kayımlarla Kürt ulusunun iradesini gasp edilmesi, hemen her gün yaşanan yeni gözaltı ve tutuklama furyası, Suriye Kürdistanı’nda (Rojava’da) Kürt ulusal kazanımlarını hedef alan askerî operasyonlar

kitlelerde belirgin bir güvensizliğe ve hareketin yönelimi hakkında ciddi soru işaretlerine yol açmıştır. Bu, her çözüm sürecinin sonunda yaşanan hezimetle birlikte kitlelerde, KUH’a karşı yıllar boyu sürececek bir güvensizliğin yolunu açmıştır. “Şehirlerimiz bombalanırken, irademiz gasbedilirken ne barışı?” diye soran kitleler, çelişkilerine rağmen “yine de bir umut” diyerek -milyonlar olup akmaya da- ulusal hakların kazanılması beklentisiyle 27 Şubat günü binler olup meydanları doldurmuştur. Ancak çağrı metninin içeriği kitlelerin ulusal hakların kazanımlarına dair somut beklentilerinin çok gerisinde kalmıştır. Açıklamanın ardından kitleler demoralize olmuş ve sessiz sedasız meydanları terk etmiştir. 47 yıldır binlerce gerillanın canıyla, kaniyle bedeller ödeyerek bugünlere getirdiği mücadelenin belli ulusal hakların elde edilmesiyle taçlandırılması beklentisi hüsrarla sonuçlanmış oldu.

“DEMOKRATİK TOPLUM”UN BELİRSİZLİĞİ

27 Şubat çağrısının kitlelerde neden olduğu bu hayal kırıklığının nedenlerinden biri Kürt ulusunun savunma mekanizmasının tasfiyesi olurken bir diğeri de “demokratik toplum”un rasyonel bir tanımının olmayışı ve “yeni paradigma”nın da reddiyle birlikte başka bir “paradigma”nın ilanı oldu. Bir süredir “Demokratik toplum” ütopyasını anlamak gibi zahmetli bir yolda ilerleyen KUH, bu “yeni” süreci “kardeşlik” argümanına sarılarak kotarmaya çalışmaktadır. Ancak kitleler, faşizmin bir araç değil, bir yönetim biçimi olarak kendisini yeniden ürettiği ülkemizde, üstelik belirsiz ve toplumların dinamiği olan toplumsal üretim süreçlerini ihmal eden “demokratik toplum” anlayışına haklı olarak kuşkuyla yaklaşmaktadır: “Böyle demokrasi mi olur?!” Bu soruyu geliştirmek ve haklı kuşkuyu somut bir sonuca vardırmaq için eklemeliyiz: Bu demokrasi ulusal hakları içermiyorsa kimin demokrasisidir?

İlhak söz konusuysen demokrasiyi nasıl tanımlayabiliriz? Kürt halkı ve hatta ulusu bakımından “kim için demokrasi” sorusu belirleyicidir. “Herkes için demokrasi” veya aynı anlama gelmek üzere “demokratik toplum” dendiğinde halkın çıkarlarını savunmak ve gerçekleştirmek nasıl mümkün olacaktır. İfade

ve örgütlenme özgürlüğü bir biçimde konu edilse de bu kavramların halk katında hiçe sayıldığını unutmak olası mı? Ülkemizde demokrasi, ulusal ve sınıfsal baskının boyutlanmasında yalnızca ezenler lehine esnek bir araç, bazen bir mola olabilir. Ülkemizde ezilen ve sömürülen yığınlar için demokrasinin hayata geçirilmesi ancak faşizmi ve emperyalizmi alaşağı edecek bir devrimle mümkündür. Türk egemen sınıflarının demokrasisi ise çeşitli uluslardan işçi sınıfına, Kürt ulusu başta olmak üzere diğer azınlık uluslara, inançlara ve cinsiyetlere yönelen esnek bir baskı aracıdır.

Çağrı metnindeki “demokratik toplum” modelinin belirsizliği hakkındaki tartışmalar devrimci-demokrat hareketler içerisinde de eleştirel zeminde tartışılmaktadır. Görünen o ki önümüzdeki süreçte de bu tartışmalar yoğun olarak sürecektir.

Son olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için mücadeleyi büyütmeyle teslimiyet dayatmasına boyun eğmek arasında bir yol ayrımında olduğunu belirtmeliyiz. Bazen bazı romanların sonu gelir, çünkü hikâye biter; hiçbir roman tarihin sonunu konu edecek kadar sürüp gitmez. Ancak tarih çözüme kavuşamamış ve zaferle taçlandırılmamış sorunlarıyla, kanlı elleriyle karşıımızda dimdik durmaktadır. Kürt ulusal sorunu da canlı ve dinamik bir sorun olarak, çözülmesi gereken tarihsel bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Dolayısıyla komünist hareketin Kürt sorunundaki tarihsel rolünü oynaması da içerisinde bulunduğumuz bu tarihsel koşullarda önemli ideolojik müdahaleleri ve politik atılımları zorunlu kılmaktadır.

“Bizi korkunç sınavlar bekliyor. ... Gözü pekçe ve dayanışma içinde çalışmaya koyulalım.” (Lenin)

NASRALLAH'IN CENAZE TÖRENİNE TANIKLIK: "ASLA BOYUN EĞMEYECEĞİZ"

Levant (Doğu Akdeniz) coğrafyasının sömürü altında kaldığı binlerce yıllık tarihindeki sömürgecilik karşısında kendi kurtuluşu ile birlikte özgürlüğü ve barışı inşa etme hayalini kuran bu coğrafya halklarının mücadelesi, son yüzyılda emperyalizmin ileri karakolu olan Siyonist işgal rejiminin varlığıyla pekişmiş ve direniş etrafında birleşmiştir.

Bu mücadelenin son 30 yılının en önemli siyasî figürlerinden biri olan Lübnan İslami Direnişi Hizbullah'ın istisnai lideri ve bu direnişin önderi Hasan Nasrallah'ın cenazesine doğru yola çıkıyoruz. Nasrallah, yalnızca bir örgüt lideri değil, o aynı zamanda bir direnişçi, bir ulema, milyonların lideri ve bir bilgeydi. Yıllar boyunca onun sesi milyonların kalbine kazınmış, iradesi mücadelenin öncü ve istisnai bir sembolü haline gelmişti.

Hasan Nasrallah'ın ölümü ardından Levant coğrafyasının bambaşka bir şekil aldığı bu günlerde, işgal rejiminin Filistin halkının hareketini kısıtladığı sınırların yanı sıra Ürdün-Suriye ve Suriye-Lübnan sınırlarının kısıtlamaları neticesinde cenazeye Levant bölgesinden katılım zorlaşmıştı. Buna rağmen başta Siyonist düşman olmak üzere birçok tarafın saldırı ihtimaline ve tüm tehditlerine inat milyonlarca insan törene doğru yola çıkmıştı. Dünyanın dört bir yanından yolculuk ederek cenazeye gelenler için ise tören buluştukları havaalanında başlıyordu. Kefiyeleriyle ve ellerinde Nasrallah posterleriyle gelen herkesin bakışında ve duruşunda Nasrallah'ın tarihsel görevinin bir parçasını içlerinde taşıdıkları hissediliyordu.

Beyrut'ta sabahın erken saatlerinden itibaren tüm yaşam ayrıntıları durmuş; arabalar seyir halinde değil, dükkanlar kapalıydı. Başkent Beyrut sadece cenaze töreniyle birlikte var oluyor, tüm caddeler tören için yürüyen insanlarla dolup taşıyordu. Yürürken bir yanda iç savaş zamanından kalan ve ibret olsun diye onarılmamış binaların üzerindeki kurşun izlerini görüyor, bir yanda Siyonist rejiminin ABD emperyalizmin bombalarıyla yerle bir ettiği binalardan kalan tozları soluyor, ardında bıraktığı yeraltı çukurlarını görüyoruz.

Gözlerimiz zaman zaman binalara zaman zaman gözleri yaşlı kadınlara, gençlere, yaşlılara ve erkeklere takılıyor. Kalabalıklar yıllardır dingin, oturaklı, bilge ve Filistin'le ilkeli dayanışma ve direnişin sesini taşımış olan beden ile vedalaşmak için bir arada. Birbirinin gözlerine bakarken aynı hüznü ve hüznün yanı sıra burukluğu ama bir o kadar da gurur ve keskin bir iradeyi taşıyor herkes. Nasrallah'ın cenazesinde bulunmanın ve onun mücadelesi ile aynı tarihsel anda kesişmenin gururunu taşıyor insanlar.

Başta Hizbullah'ın sarı flamaları olmak üzere, siyah ve kırmızı flamaların da olduğu, aynı zamanda Emel Hareketi, Hamas, İslami Cihat, Filistin Halk Kur-

yıcıları. Alanda yaralılar ve yaralıların yakınları da var. Haberleşme cihazları ile düşmanın düzenlediği alçak saldırıda yaralanan militanlar, sargılar içindeki elleri ve kapalı yüzleriyle alanda. Bir yanda ise alanda umut var. Nasrallah'ın öldüğüne ve sesinin sonsuzluğa uğradığına inanmayan; kendisi ve hutbesiyle karşılaşacağı inancıyla gelen binlerin umudu...

Nasrallah'ın en çok sevdiği "Hayhat minna ezzilla" (Asla boyun eğmeyeceğiz) sloganının sıkça haykırıldığı ve "Emanetinin Yolundayız" şiarı ile yürünen yolda, kalabalık kitlelerin katıldığı törende milyonlar bir amaç için toplanmıştı. Amaç direniş bayrağını elinden

Ölüm o an bireysel değildi, ölüm orda toplumsal olandı ve kutsal olandı; çünkü ölüm iradeydi ve onurlu hayatımızın ayrılmaz bir parçasıydı.

Nasrallah kitlelerde yarattığı o iradenin gücüyle Dahiye'nin yanındaki makamına uğurlanırken, Haşim Safiyuddin ise güneydeki köyünün yanındaki makamına uğurlanıyordu. Aynı zamanda yoğun bir katılımı işgal ordusunun tankları ve uçaklarından kısa mesafe ötede direniş iradesini kuşanarak gelen güney Lübnan halkı "Yoldan Sapmayız" diye haykırıyordu. Acılarını ve kayıplarını bir öfke ve iradeye dönüştürüyor aynı zamanda birlikteliği taşıyor ve büyütüyordu.

Törenler bitti; insanlar sesi titrek ve gözleri ağlamaktan yorgun biçimde sohbet masalarında buluşuyor, sonraki süreci, yeniden inşayı ve alınması gereken dersleri konuşuyorlardı.

İnsanlar sözleriyle 2007'de kazanılan zaferden sonraki bu süreçte, yenilgi olmasa da bu büyük kaybın nedenlerinin, olasılıklarının ve bunun üstesinden gelme zorunluluğu etrafında buluşuyordu; Lübnan'da ve bölgede yolların ve eğilimlerin daha çok belirginleştiğini ve bu nedenle daralmak değil çoğalmanın gerekli olduğunu ama bir o kadar da temkinli olmanın gereksinimini dile getiriyordu.

Zor ve dar bir boğazdan geçerek kendine yol veren bu direniş, tüm yaraları iyileştirecek ve kurtuluşa götürecek toplumsal halk iradesini taşıyan bir örgütlenmenin yolunun hâlâ açık olduğunu ve düşmanın tüm baskısına, elindeki araçlarına ve şiddetine rağmen tarihi yazacak olanın yine bu halkın iradesi olduğunu gösteriyordu.

Hayhat minna ezzilla... Labbayka ya Nasrallah

Bu yazıyı Nasrallah'ın cenaze törenine katılan bir Filistin savunucusu kaleme almıştır.

tuluş Cephesi, Fetih, Suriye Toplumsal Milliyetçi Parti dahil olmak üzere birçok partinin ve tüm bu partilerin askerî kanatlarının flamaları sakince yürüyen ve siyah renklere bürünmüş kitlelerin üstünde dalgalanıyordu. Törende milyonların ortak bir duygusu vardı, ne olursa olsun bu yolda olacağız, ne olursa olsun direnmeye devam edeceğiz ve ne olursa olsun bu yoldan vazgeçmeyeceğiz.

Törene en yoğun katılımı sağlayan kadınlardı. Büründükleri ciddiyet, taşıdıkları irade, sorumluluk ve duydukları kaybın derin hüznünü en çok hissettiren kadınlardı. Kadınlar "Bu yolun sahibi biziz" diyor ve haykırılarıyla, bakışlarıyla ve duruşlarıyla kitlelerin en gerçek ve saf iradesini taşıyordu.

Milyonlarca insan alanda ve bir arada. Bir tarafıyla yoğun bir irade bir tarafıyla ağır bir hüznü ve gözyaşı var. Şehit yakınları o ortak yas ve matemin taşı-

hiç düşürmeyen ve hayatını hem kendi toprağı hem Filistin'i korumak için feda eden o bilge önder ile vedalaşmak ve onun yolunun devam edeceğini hem düşmana hem dünyaya söylemek ve göstermekti. Yolları aşarak ve savrulan tehditleri göze alarak gelen, ucunda bir ölümün gelebileceğini bilen bu milyonlar gücünü bu mücadele yolunda uğurlanan ve sözünden bir adım geri atmayan, hep gerçeği söyleyen liderin gücünden alıyordu.

O an geldiğinde ise kitleler için ölüm artık gözler önündeydi. Şehrin insan sesiyle dolu olduğu anları bıçak gibi kesen işgal uçakları tehditkâr bir sesle kitlelerin tam üstünden geçiyordu. İşgal ordusunun jetleri ses seviyesini deleterek ikinci kez geçerken; kitleler göğe bakıp yumruklarını sallayarak meydan okuyor, uçaklara ve arkasındaki Siyonist rejime tek bir ağızdan haykırıyor: Hayhat minna ezzilla.

TALAN SAVAŞINDA ZELENSKİ-TRUMP GÖRÜŞMESİ

Ukrayna'yı kastederek "Ülkenin başı büyük belada" diye çıkmıştı ABD Başkanı Trump, Zelenski'ye. Oysa görüşmeler sıcak bir ortamda başlamıştı. Ama olanlar oldu! Kameraların karşısında devam görüşmenin sonunda Zelenski Beyaz Saray'dan kovuldu. Yaşananlar beklenmedikti. Peki Trump'ı küstahlaştıran ya da Zelenski'yi acze düşüren neydi?

Biri şovmen diğeri komedyen iki liderin görüşmesinden kaba güldürü çıktı. Halbuki Trump, Zelenski'nin gelişini "paramızı geri alabileceğimiz bir anlaşma yapabildik ve gelecekte daha fazla para alacağız" sözleri ile duyurmuştu. Bahsettiği anlaşma Zelenski'nin imzalamaktan kaçındığı hatta atarlanıp "sömürgecilik anlaşması", "devletimi satamam" dediği anlaşmaydı; kovulduktan sonra anlaşmayı imzalayacağını açıklamakta bir sakınca da görmeyecekti. Anlaşma ABD'nin, Ukrayna'daki nadir toprak elementlerine çökmesini içeriyordu.

Trump tüm kabalılığıyla emperyalist niyetini açıkça ifade etmişti. "Devletimi satamam" diyen Zelenski ise Ukrayna üzerinde tepinmeyi sürdürerek Rusya'ya karşı sırtının sıvazlanmasını istiyordu. Avrupa ülkeleri buna hazırdı. Trump yönetimi ise savaşın yükünü, savaşı sürdürmek isteyenlere yıkararak taraflar arasındaki çelişkileri açığa vurdu. Trump-Zelenski tartışmasının öne çıkan başlıklarından biri de Trump'ın Zelenski'ye Rusya ile barış masasına artık oturması gerektiği telkinydi. Zelenski savaşı sürdürmekte kararlı bir komutan edasıyla bu talebi geri çevirip savaşı sürdürebilmesi için daha çok desteğe ihtiyacı olduğunu anlatıyordu. Zelenski sözü ABD'nin de kendini güvende hissetmesi için Ukrayna'nın güvenliğine getirince Trump'tan azarı yedi. Trump "konumunu bileceksin" diye Zelenski'ye had bildirmekten çekinmedi. Zelenski ise küstahça aşağılanıp kovulduktan sonra Başkan Trump'ın güçlü liderliği altında çalışmaya hazır olduğunu açıkladı. Nasıl davranması gerektiğini çok değil saatler içinde kavrayarak iyi bir performans sergilediği söylenebilir.

Trump-Zelenski görüşmesinde yaşananlar alışık olmadık dahası diplomasi tarihinde benzeri yaşanmamış bir şekilde gelişince tartışmanın ardından spekülasyonlar üretildi. Yaşananlar ne anlatıyor?

Kuşkusuz Trump'ın hangi saiklerle bu yönetime başvurduğunu kesin ifadelerle açıklamak zor. Trump perdenin indirildiğini ya unuttu ya da umursamadı. Söz konusu Trump olunca "umursamadı" seçeneği daha güçlü. Erdoğan'a "aptal olma" dediği mektup hatırlanacaktır. Trump ve benzeri karakterler, buna Zelenski de dahil "sahne performansı"ndan beslenen popülist siyasetçiler olarak tanımlanabilirler.

Olayda esas olgu egemenlik ilişkisidir. Trump Zelenski'ye had bildirirken onu, ABD'nin temsil ettiği değerlere saygısızlıkla suçluyordu. Trump'ın "konumunu bileceksin" diye altını çizmeye çalıştığı şey aralarındaki egemenlik ilişkisinden başka bir şey değildir. Başkasının parası ve silahları ile sonsuza dek Rusya'ya kafa tutacağını sanan bir kişilik söz konusu. Trump'ın "dünyanın en iyi pazarlamacısı" dediği Zelenski'nin Ukrayna'nın güvenliği diye pazarladığı şey aslında efendilerinin çıkarlarıdır. Her seferinde ABD' den milyarlarca dolar ile dönebilmesi de bununla alakalıdır.

Trump'ın Ukrayna'ya karşı ilgisizliği söz konusu olabilir mi ya da Ukrayna'yı tamamen Rusya'nın insafına mı terk etmek istiyor? Trump'ın böyle bir eğilimi olmadığı açık. Bununla birlikte Trump'ın "önce Amerika" sloganına uygun eğilimler sergilediği aşikâr. ABD'nin, Ukrayna'nın nadir elementlerine çökmek istemesi eğilimini açıkça ifade etmektedir. Avrupa'nın güvenliği için Ukrayna'ya milyarlarca dolar harcama yaptıktan sonra bir karşılığının olması gerektiğini sadece Ukrayna'ya değil Avrupa ülkelerine de hatırlatmış oldu. Bununla birlikte savaşın bir sonunun da olması gerektiği fikri Trump'ın seçilmeden önce dile getirdiği bir şeydi. Ki savaşın aldığı biçim Ukrayna'nın bu savaşı artık kazanamayacağı gerçeğini herkesin yüzüne vurmuşken.

Konuya dair Trump, Ukrayna'nın güvenliğini Avrupalı müttefiklerin sağlamasını salık veriyordu. Zelenski'yi "Üçüncü dünya savaşı ile kumar oynuyorsun" diye azarlarken Avrupalı müttefiklerinin doğrudan savaşın içine çekilme olasılığından bahsediyordu; oysa Avrupalı müttefikleri de kendisi gibi savaşın içindeydi. Silahlarını Ukraynalı askerlerin ellerine tutuşturmuşlardı.

Yukarıdaki soruya dönecek olursak

ABD emperyalizminin Ukrayna'ya karşı ilgisizliği ya da aynı anlama gelmek üzere Ukrayna'yı, Rusya'nın insafına terk etmesi söz konusu değildir. Evet savaşın sonlanması eğilimi ABD tarafından artık daha güçlü ya da resmî bir şekilde savunulmaktadır. Bu savunuyu yaratan nedenlerin başında kuşkusuz savaşın sadece Ukrayna'da yarattığı yıkım değil, savaşın sürdürülmesi için savaşın yükünü büyük oranda üstlenen ABD ekonomisinin çıkarları gelmektedir.

BM oturumunda ABD, Avrupalı müttefikleri ile Ukrayna meselesinde ayrı düşmüş aynı saatlerde Macron-Trump görüşmesinde de konuya ilişkin farklı yaklaşımlar dile getirilmişti. ABD emperyalizmi savaşın sürdürülemezliği noktasında ikna görünüyor. Ukrayna'ya dayattığı nadir toprak elementlerinin yağmalanmasının koşulu da savaş içindeki bir Ukrayna'dan öte sürdürülebilir, istikrarsız bir Ukrayna. Bununla birlikte, Putin'in Ukrayna'dan kopardığı bölgeleri de kast ederek kendi topraklarında daha zengin madenlere sahip olduğunu ve bu imkânlardan faydalanmak isteyenlerle iş birliğine hazır olduklarını da not düşmekte fayda var. Zelenski, azarlanıp kovulduktan sonra soluğu Avrupalı efendilerinin zirvede Ukrayna ve Avrupa kıtasının güvenliği ele alındı. İngiltere Başbakanı Starmer "tarihin dönüm noktasındayız" diyerek mutabık kalınan dört maddeyi açıkladı. ABD beklentilerinin dikkate alındığı anlaşılıyor. Ukrayna'yı savaştırıp Rusya'yı yıpratmayı bir seçenek olarak gördükleri söylenebilir. Bununla birlikte savaş egemen güçleri beslediği oranda anlamlıdır. Starmer, İngiltere'nin Ukrayna'ya sağlayacağı hava savunma desteği için "Bu destek yalnızca Kiev için değil aynı zamanda İngiltere ekonomisi için de faydalı olacaktır" sözleri her şeyi özetlemektedir.

ABD emperyalizminin Ukrayna meselesinde farklılaşan eğiliminin diğer bir nedeni ise Avrupalı müttefiklerinin aksine kendisi için Rusya'yı değil de Çin'i daha ciddi bir tehlike olarak görmesidir. ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio, Çin'in inşa ettiği "Kuşak ve Yol İnisiyatifi"ne atıfta bulunarak ABD'nin bu girişime

meydan okuma yolları arayacağını belirtti. Ayrıca, Rusya-Çin ilişkisini zayıflatmayı amaçladıklarını ifade ederek yeni yönetimin Ukrayna konusunda Avrupalı müttefiklerinden ayrılan eğilimine de işaret etti. Ancak, iki ülke arasındaki ticarî bağlar göz önüne alındığında bu ilişkinin zayıflatılması kolay görünmüyor. Yine de politik bir enstrüman olarak kullanılabilir. Ukrayna'nın hem bir anlaşmaya zorlanması hem de NATO üyesi olamayacağı beyanlarını da bu bağlamda ele almak gerekmektedir.

Çin-Rusya arasındaki ilişkilerin, tümünden koparılmaya da zafiyete uğratılması amacı Trump yönetiminin eğilimi olarak öne çıkmaktadır. ABD yönetiminin Çin'e yönelik gümrük vergilerini yüzde 10'dan yüzde 20'ye yükseltmesi sonrası Çin Dışişleri Sözcüsü "Eğer ABD'nin istediği şey savaşa ister ticaret ister gümrük vergisi savaşı, isterse başka bir savaş türü olsun sonuna kadar savaşılmaya hazırız" diyerek meydan okumasına karşılık "Barışı isteyenler savaşa hazır olmalı" yanıtını verdi. Karşılıklı beyanlar ve atılan adımlar uluslararası güçler arasındaki ilişkilerin gerginleşeceği diğer bir ifade ile gerilimin artacağı bir sürece işaret ediyor.

ABD Savunma Bakanı Hegseth "Çok farklı ideolojilere sahip güçlü, yükselen ülkelerin bulunduğu tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz. Savunma harcamalarını hızla artırıyorlar, teknolojilerini modernize ediyorlar ve ABD'nin yerini almak istiyorlar." diyerek hegemonya savaşını özetledi.

Zelenski ve benzerleri efendilerinin egemenlik kavgasında yalnızca onların çıkarlarını temsil edebildikleri oranda tercih edilebilirler. Bu vasıflarını yitirdikleri, dahası kendilerine biçilen rolün gereklerini unuttukları an unutulmaya mahkûm olacaklardır. Bugün sırtı sıvazlanan Zelenski'nin Rusya'nın vereceği tavizlerden itibaren koltuğundan edilebilir.

ZOR KOŞULLARDA İLKELERİMİZDEN ÖDÜN VERMEYELİM!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Devrimciler ilkeleriyle var olur, ilkeleriyle yaşarlar. İlkelerimizde bizim var oluş gerekçelerimiz, ideolojik, politik, örgütsel, kültürel, ahlakî tüm değer ve normlarımız en özlü şekilde ifade edilmiştir. İlkelerimiz Marksizm, Leninizm ve Maoizm formülasyonunda sindirilmiş bulunan tüm birikimin, bilincin ve deneyimin damıtılması ve sade ifadelere dönüştürülmesi ile ortaya çıkmıştır. İlkelerimiz soyut iddiaların, beklentilerin ürünü değil somut gerçeklerin, pratik süreçlerin, özellikle de toplumsal birikimin ürünüdürler. Nasıl ki burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmazlık tartışılmaz bir somutluksa ve bu somutlukta proletaryanın safında yer almak somut bir eylemi, tutumu gerektiriyorsa ilkelerimiz de aynı derecede somuttur. Proletaryanın “zafere yazgılı” geleceğinden söz ettiğimizde de gene somutluktan hareket ederiz. Nedir bu “somut yazgı” oksimoronu? Tarihsel ya da maddi koşullar nedeniyle şekillenmiş, belirgin ve kaçınılmaz bir gelecek söz konusu olduğunda “kader” artık somuttur. Elbette bu kaderi yazacak ya da gerçekleştirecek olanın da kendisinin farkına varması, kaderini eline alması gerekir ki “kader” gerçekleştirilebilsin. Proletaryanın burjuvaziye üstünlüğünü açıklarken burjuvazinin proletaryayı yok edemeyeceğini ama proletaryanın burjuvaziyi yok edebileceğini söyleriz. Onun yazgısının somutluğu budur... İlkelerimizin her birinin nihayet somut olduğunu asla unutmamak hatta her defasında yeniden kavramak üzere tartışmak gerekir.

İlkelerimizin somutluğu somuta dayalı ve somutu değiştirmeyi amaçlayan açık, net mücadeleleri zorunlu kılar.

Devrimci mücadele her zaman çeşitli zorluklarla iç içedir. Bu zorluklar hızlı bir gelişim için itekleyici olmakla birlikte koparıcı, yıldırıcı etkiler de yaratmaktadır. İlkeleri anlamlı kılan temel özellik de zorluklarla baş etme becerisini öğretmeleridir. İlkelerimiz bize gelişmede

güçlendirmek için ilkelere dayanalım ve zorlukların dayattığı kopuşu, yılgınlığı alt etmek için ilkelerimizden öğrenelim.

Bu noktada zaman zaman problemler yaşadığımız açıktır. Aksini iddia etmek gerçekliğe gözlerini kapamak ve kendini silahsızlandırmak olacaktır.

“Tek doğru politika, ilkeye dayanan politikadır.” Lenin yoldaşın doğru politikaya dair ortaya koyduğu bu özlü ifade gücünü nesnellikten alan, herhangi bir tartışmaya meydan bırakmayacak kadar açık ve berrak olan bir kuraldır.

Her komünistin, devrimcinin mücadelesine, yaşamına ilkeler yön vermelidir. Rüzgâra göre yelken açan, koşullara göre davranma adına ilkeleri süreçlere feda edenlerin sınıf mücadelesinde başarı elde etmesi, gelişmesi düşünülemez. Çünkü devrimci sınıf mücadelesi, zafere yazgılı uzun süreli mücadeleler ilkeler üzerinde yürür. Sınıf mücadelesinde gerileyebiliriz, kırılabiliriz ama eğer ilkeler üzerinde mücadele etmekte istekli ve kararlıysak yenilgileri zafere dönüştürebiliriz. Burada zaferin temel harcını oluşturan olgu, ilkeli duruş ve yürüyüştür. İlkeli duruş, ilkeli yaklaşım, durağanlığa hareket kazandıran, sönmeye yüz tutan ateşi alevlendiren bir gücü, dinamiği içinde barındırır. Gücünü ilkelere alan mücadele, başarıyı yakalamaya mahkûmdur. Keza ilkeler üzerinde pratiğe yönelme yerine, pragmatizmin yön vereceği bir pratik kısa vadede belli kazanımlar elde etse de uzun vadede kaybetmeye mahkûmdur. Çünkü böylesi bir pratiğin dayanağı ilkesizliktir. İlkelerimizden savrulmuş bizi götüreceği nokta savrulma ve kopuştur. Bu nedenle burjuva saldırıların hepsinde hedef belirli ilkeler olmaktadır. Parçayı bütünden koparan ve parçalar içinde yaşamayı salık veren, bireyi toplumsal olandan ayıran ve herkesi kendi bacağından asıldığına inandıran, komünist olmayı sıradanlaştıran, zorunlulukları seçenekler olarak gören ve gösteren, sınıf

ve ilerlemede yol göstericidir. Devrime, Partiye ve yoldaşlarımıza duyduğumuz güven ve inanç bizi sıkı sıkıya mücadeleye bağlıyor, bu bağı daha da

uzlaşmazlığını “herkes için demokrasi” gibi imkânsızlıklarla bulanıklaştıran, keyfiliği-rahatçılığı-adam sendeciliği-bana neciliği ve daha birçok lakayt üslubu öğreten, yayan burjuvazinin ilkelerini hedef aldığını görmeliyiz. Merkezî ve disiplinli çalışmanın, bir bütün hareket etmenin temel olduğunu unutmayalım. Planlamak ayrıntılı örgütlenmektir ve devrim için zorunlu olan temel özellik de budur. Her adımımızın bu temel dayanması özelliklerde önemlidir.

“Duruma göre tavır takınmak, günlük olaylara ve küçük politikaların kaynaklarına ayak uydurmak, bir tüm olarak kapitalist sistemin başlıca özelliklerini ve bir tüm olarak kapitalist evrimin özelliklerini unutmak, o anın ve gerçek ya da varsayılan avantajları uğruna feda etme, işte revizyonizmin politikası budur.” (Lenin)

İlkelerimizle hareket etmek ya da ilkelerimize bağlı kalmak, onlardan ödün vermemek meselesini çoğu zaman dar bir yaklaşımla ele alırız. Karşımıza çıkan ve çözmek zorunda olduğumuz her gelişmeye yönelik düşünce ve pratiğimizin ideolojimizle, siyasetimizle örtüşmesi aynı zamanda ilkelerimizle örtüşmesi anlamına gelir. Bu doğrudur; ama yalnızca pratikte karşılaştığımız kimi meselelerin çözümüne yönelik olarak darlaştırmak eksik bir ele alıştır. Örneğin, yoldaşımızın bir hatasını eleştirmemek, aldığımız görevleri yerine getirmemek, teorik gelişimi ya da pratiği savsaklamak, mücadelemizin herhangi bir alanını küçümsemek, yoldaşlarımıza ve halka karşı sorumluluklarımızı yerine getirmemeyi ilkesizlik olarak ele alabiliriz. Bunların sonuçları neden oldukları tahribat açısından farklı olabilir. Kimi ilkesizliğin sonucu şehit düşmek, kimi ilkesizliğin sonucu tutsak düşmek, kimi ilkesizliğin sonucu halka zarar vermek, kimi ilkesizliğin sonucu bir yoldaşımıza ufak bir yalan söylemek olabilir. Fakat özü itibarıyla saydığımız bütün olasılıklar bir ilkesizlikten kaynaklanır. Doğruyu düşünmeyişimizin, doğru araçları ve savunduğumuz bilimsel yaklaşımları kullanmadığımızın sonucudur.

Bizi yaşatan, ayakta tutan ve bağlı kaldığımızda ileriye taşıyan ilkelerimizden her ayrılışımızın somutta ve bütünlüklü olarak sınıflar mücadelesindeki anlamı, en yalın tanımlamayla karşıtımıza hizmet

etmek demektir. Doğruyu yapmıyorsak yanlış yapıyoruzdur. Devrime hizmet etmiyorsak karşı-devrime hizmet ediyoruzdur. Mesele niyet meselesi değildir. Niyetimiz flu ya da iyi olabilir ama önemli olan pratikte yaptıklarımızın hangi tarafa hizmet ettiği

Pragmatist yaklaşımların revaçta olduğu dönemler, ekseriyetle örgüt ya da bireylerin içinde bulundukları koşullara proletaryanın çıkarları doğrultusunda yön veremedikleri dönemlerdir. Koşullara hükmedecek ideolojik donanım ve politik birikimden yoksun oluş beraberinde kolay olana yönelmeyi getirmektedir. Amaç ve araç arasındaki uyumu bozan, amacı deforme eden bu tarz yaklaşımlarla zamanında ve köklü bir biçimde mücadele edilmediği takdirde, tıpkı bir kanser hücresi gibi tüm örgütsel bünyeyi saracağı ve giderek daha fazla zarar vereceği, hatta verdiği bilinen durumlardır. Taktiklerde veya çalışma tarzında esneklik koşullara hükmetmek ve koşulları değiştirebilmek açısından bir zorunlulukken ilkelere ısrar esas alacağımız nokta olmak durumundadır. İlkelerimiz esnekliği kapsayan, başka türlü söylersek kendinde taşıyan, üzerinde oynanmayacak özelliktedirler. Uzun mücadele deneyimlerine dayanmaları ilkelerin katı olmalarının kaynağıdır. İlkeler duruma ve kişiye göre biçimlenmez. İlkelerden sapıldığında kişi ve örgütlerin nerede duracağını kestirmek zordur. İlkelerimizin yol göstericiliğinde ilerlediğimizde sınıf mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği sorumluluklarını yerine getirmemizin önünde engellerin pek bir şansı olmayacağı açıktır. Bu yüzden ilkelerimizi yol göstericimiz ve yaşam biçimimiz haline getirelim.

İnançsızlığın, iddiasızlığın, umutsuzluğun yoğunlaşmaya başladığı bu dönemde ilkesizlik de hüküm sürmeye başlayacaktır. İnançsız, iddiasız bir bireyden ilkeli davranmasını bekleyebilir miyiz? Bekleyemeyiz. İnancımıza, değiştirmeye yolunda cüret etmeye ve iddiamıza ilkelerimiz yön vermelidir. Günlük yaşamımızdan, kolektif içerisindeki siyasî tartışmalara kadar bize yön veren şey MLM süzgecinden damıtılan, pratikte sınanan ilkelerimiz olmalıdır. Sınıf mücadelesiyle kurduğumuz bağ, günlük yaşamak ve günlük düşünmekten daha fazlası olmalı ve ilkelerin üzerine inşa edilmelidir.

Milliyetçi Çalkantılar ve

Egemen sınıfların çıkarlarını koruyan yöneticilerin faşizme yöneldiğini ve milliyetçi söylemlerin her yerde arttığını vurguladığımızda, çok ciddi bir olgudan bahsettiğimiz farkında olmalıyız. Bu durumu hem ekonomik zorlukların olası ağır sonuçları hem de kitlelerin bu sonuçlar karşısında manipülasyona açık olması üzerinden değerlendirmek gerekir. Yoksulluk, sömürü, talan ve giderek daha sık gündeme gelen savaş, önümüzdeki yıllardaki büyük çalkantılarla birleşerek proletaryanın zaferine giden yolu işaret etmektedir. Savaş ve faşizm gerçeği, bugünkü tartışmalar ve dünyada yayılan boğucu atmosfer, moralimizi bozmak yerine umudu büyütmeli ve görevlerimizi hatırlatmalıdır.

Milliyetçiliğin farklı biçimlerde ve birçok yerde yayıldığını belirttik. Süreci objektif değerlendiren herkes için bu tartışmasız bir gerçekliktir. Ancak kimileri, 'küreselleşme' çağında milliyetçiliğin etkisini kaybettiğini savunabilir. 2000'li yılların başından itibaren bu yönde ideolojik yönlendirmeler ve siyasi propagandalar yapıldığını biliyoruz. Ekonomik alandaki 'muazzam' gelişmeler, iletişim ve bilişim sektöründeki ilerleme ve yoğun göçlerle değişen demografi, milliyetçiliğin alanını daralttığına dair güçlü bir inanç oluştu. Ancak çağımız hâlâ emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Kapitalist üretim ilişkileri bu çağın temelini oluşturmaya devam etmektedir. Özel mülkiyetçilik ve artı değer sömürüsü, dünya ekonomisinin temel dinamiğidir. Bu dinamiğin çürüdüğü, sık sık krizler ürettiği ve yoğun şekilde yozlaştığı doğrudur. Ancak sistem değişmemiştir ve egemen güçlerin niteliği de bunu açıkça göstermektedir. Trump ve Elon Musk'ın ABD seçimlerindeki 'gösterisi', bu gerçekliğin bir şov niteliğinde tezahürüdür. Son 10 yıldır, çeşitli figürler aracılığıyla –ki bunlar komik değil, felaketleri çağırın şovlardır– geçmişte kaldığı iddia edilen milliyetçilik ve faşizmin yeniden toplumlara yön vermek üzere 'diriltildiğini' görüyoruz.

Milliyetçilik hakkında çok şey yazıldı. Hemen tüm devletlerin kendi tarihlerini "yeniden" yazdıklarında özellikle övündükleri şey uluslarının birliği ve diğer tüm uluslardan farklı olan "karakterleri"dir. Oysa gerçeklik bu değildir. Gerçeklik, toplumsal gelişmenin belli bir evresinde toplumsal üretimin daha büyük ve bütünlüklü bir topluma ihtiyaç duyması, köylü üretim biçimlerinin toplumsal ilerleme karşısında eskimesi ve kapitalist üretimin bir ulusa, dolayısıyla

bir ulus devlete yönelmesidir. Toplumsal ilerleme bakımından daha ileri dinamikler edinen topluluklar köylere dayanan düzenleri alt edebilecek bir aşamaya geldiklerinde genelde büyük bir saldırganlıkla bu "tarihsel görevi" yerine getirdiler. Tarihin bu sayfasının "kan ve ateşten harflerle yazıldığı"nı belirtirken Marks kaçınılmaz olanın gerçekleştiğini de açıklar. Kapitalizm belli bir pazar etrafında biriken toplulukların bir ulusa evrilmelerinin sonucudur da. Ortak pazar ortaklaşmış bir dili ve kültürü de yaratmıştır. Bazılarının bunun, "doğal" gelişim değil, devletlerce gerçekleştirilmiş zorbalıkların sonucu olduğunu keşfedip olumsuz bir olay olduğunu ileri sürmekte. Oysa tarihte zorbalığa, adı devlet olsun olmasın bir otoriter yapıya dayanmayan toplumsal ilerleme yoktur. O nedenle "zor, tarihin ebesidir" denmektedir. Ulusal bağımsızlık için yola çıkmışların ilk kitaplarından olan "Kürdistan'da Zorun Rolü" çalışmasında da temel fikir budur, tekrar hatırlanmalı ve okunmalıdır. Okunmalıdır ki hem ulus bakış açısından hareketle girilen yolun milliyetçi niteliği hem de bu niteliği Marksist bakış açısıyla buluşturma çabası açık seçik görülüp değerlendirilebilsin. Yazıldığı dönemde "ulusalcı bakış açısından beslenen subjektif değerlendirmeleri ve görüşleri" nedeniyle eleştirilse de bu kitabın temel aldığı tarihsel materyalizmin güçlü yapısının hatırlanması bugünkü "savrulmaları" anlamak bakımından yararlı olacaktır. Milliyetçilik tarih sahnesine burjuvaziy-le çıkmış ve kapitalizmin tüm gelişimi boyunca tüm toplumlara yön veren, onları biçimlendiren akım olmuştur. Özünde sınıf egemenliğini ifade eden devletin de ulus-devlet biçimini alması bu sürecin kaçınılmaz bir parçasıdır. Kapitalizm ve onun öznesi olan burjuvazi var oldukça "ulus devlet" de varlığını koruyacak, bununla birlikte bu yapı gelişmelere uygun olarak biçimlenecek bir yapı olarak da kavranmalıdır. Özellikle 2000'li yıllara doğru ve sonrasında ulus-devletler döneminin bittiği inancı yerleştiğinde bunun içi boş bir iddia olduğunu, emperyalizm çağında ulus-devletlerin yeniden biçimlenerek temel unsur olmaya devam edeceğini savunduk. Yıllar sonra dünya çapında egemen güçler halen ve belki de o döneme nazaran bugün çok daha açık biçimde ulus-devletleri aracılığıyla hükmetmeye devam ediyorlar.

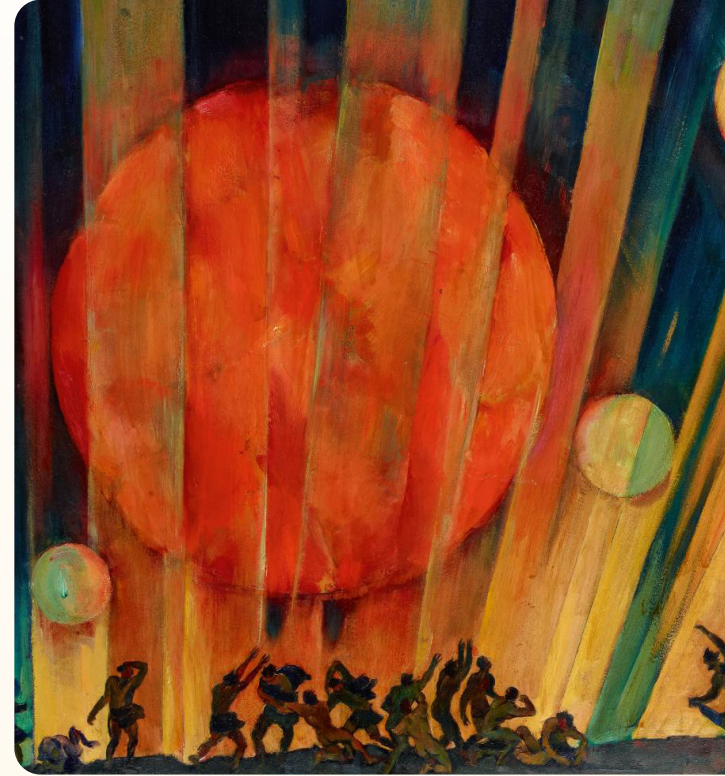
Söz konusu iddianın içeriği hakkında yapılan tartışmalarda komünistler, bunun, sonuçlarıyla bugün çok daha iyi bilinen, emperyalist "neoliberal poli-

tikaların" bir parçası olduğuna dikkat çekmişlerdi. Kapitalizmin gelişimi, işçi sınıfı hareketinin ve halk kitlelerinin mücadelesi sonucunda ulus-devletlerin "sosyal yükümlülükler" taşıyor olması egemen güçlerin çıkarlarıyla çeliştiğinde adım adım ulus devletlerin artık gereksizleştiği uydurmasını yaydılar. Elbette egemenlerin, kendi çıkarları doğrultusunda manipülasyona yönelmeleri anlaşılır bir durumdur. Bizim ilgileneceğimiz, tartışacağımız asıl kısım bunun yaratacağı sonuçlar olmalıdır. Evet, ilkin iddianın gerçekliğini tartışmalıyız; ama bundan sonra iddianın yarattığı etkileri, özellikle de halk üzerinde, devrimci-demokratik hareketler üzerindeki etkilerini değerlendirmemiz gerekir. Bugünkü kimi gelişmelerin ve uzlaşmacı, giderek iş birlikçi anlayışların gösterdiği gibi ezilen ulusların kendi ulus devletlerine sahip olma eğilimlerini inkâr eden tutum bunlardan biridir. Ezilen ulusların kendi devletleri kurma hakkı neden reddedilmektedir? Bir burjuva ilke olmasına rağmen neden bu, sosyalizm kapsamına alınarak "tarihin çöplüğüne" bırakılmaktadır? Ulus devletin ulusal sorunu çözemediği iddiasının gerçekliği nedir?

Bu sorulara yanıt verdiğimizde milliyetçiliğin başka bir yüzünü, emperyalizmi ve onun iş birlikçi unsurlarının korktuğu yüzünü, ezilen uluslar ve halklar bakımından ihmal edilmemesi gereken tarafını görebileceğiz. Bazıları sınıf devrimciliği adına milliyetçiliği bir bütün olarak reddeden tutumlar gösterebilmekte ya da milliyetçiliğin bir burjuva ideolojisi olarak farklı biçimlerde ortaya çıktığı gerçeğini kavramadığı için onunla arasına kalın bir çizgi çekmekten çekinmemektedir. Oysa sınıf mücadelesinde düşmana yönelen tüm güçlerin, çözüme kavuşturulmayan tüm sorunların ihmal edilemez bir önemi vardır. Üstelik bu sadece zaferle ilgili olarak ileri sürülen bir iddia değildir. Düşmana yönelen tüm güçlerin ve çözülemeyen tüm sorunların toplumsal ilerlemenin ihmal edilemez parçaları olduğu için de bu önem kavranmalıdır.

Kürt ulusal burjuvazisinin ve ulusal davaya bağlanarak ulusal baskıdan kurtulmak isteyen ezilen ulus halkının bu yönelimi tarihsel ilerleme bakımın-

dan zorunlu bir harekettir. Komünistler, toplumsal ilerlemenin sonunda toplumsal üretimin toplumsal paylaşımına tamamlanacağı bir sisteme (herkesten yeteneğine göre herkese ihtiyacına kadar) varılacağını savunurlar. Böyle bir sisteme varılana kadar toplumun her bakımdan ilerlemesi, gelişmesi gerekir. Bu sürecin bir parçası da burjuvazinin çıkarlarının gerçekleşmesi, yani üretimin toplumsallaşmasını tamamlayacak süreçtir. Emperyalizm bu sürecin tıkayıcı, burjuva toplumlarda oluşmuş tekelleşimin diğer tüm gelişme dinamiklerini kendine bağlayarak engelleyenidir. Ezilen ulusların kendi devletlerini, belki özel olarak da vurgulamak gerekir "bağımsız devletlerini" kurma eğilimi tam da bu düşmana karşı ilerici bir eğilimdir. Bu eğilimi farklı gerekçe-

lerle inkâr etmek ve olanaksızlaştırmak çabası emperyalizme karşı mücadeleyi zayıflatmak anlamına gelir. Elbette çağımızda kurulacak ulusal devletlerin bağımsız olabilmelerinin koşulu olmadığının bilincindeyiz. O nedenle komünistler "devlet kurma hakkını" devlet kurmakla sınırlandırmazlar. Hatta bu yöndeki gelişimi genellikle milliyetçilikle ayrışma nedeni olarak değerlendirirler. Sözünü ettiğimiz eğilim ulusal baskıdan kurtulma eğilimi olduğu ölçüde tartışmasız devrimcidir. Bu eğilim ezilen ulus burjuvazisinin kendi tahakkümünü kurmasına giden yola girdiğinde tartışmalı hale gelir. Bu nedenle komünistler "kendi devletini kurmaya destek şartlarla ilgilidir" görüşündedirler. Her ezilen ulusun kendi ayrı devleti olmalıdır inancı bir burjuva yaklaşım olarak kabul görmez, eleştirilir. Devlet kurma hakkı tartışmasız desteklenen bir hak olduğu halde "devletin

Proletaryanın Politikası

desteklenmesi” şartlara bağlıdır. Bu da söz konusu gelişmenin özelde ezilen ulus halkının ve genelde uluslararası proletaryanın çıkarları bakımından değerlendirilir. Ulus devletin ulusal baskının sonlanması bir çözüm olmadığı görüşünün haklı yanları vardır. Ne var ki bu haklılık burjuvazinin tahakkümü ile ilgilidir. Çağımızda artık uluslararası tekelci burjuvazinin tahakkümü söz konusudur ve ulusal burjuva güçler bununla baş edebilecek yetenekte değiller. Bu nedenle emperyalizm çağında ulus devletler ya sosyalizme yönelmenin şartlarında bağımsız bir rota izleyebilirler ya da emperyalizmin tahakkümüne boyun eğerek bağımsızlıklarını yitirirler. Ulus devlet kurmanın ulusal bağımsızlık için yeterli olmadığı inancını kuvvetlendiren

den, özellikle de Troçkistlerden ayıran temel görüşlerden biridir bu. Halen emperyalizmle iş birliği içinde feodalizmin tamamen ya da esasen tasfiye edilerek (ki bunlar aynı sonuçları içerir) yani kapitalist toplum düzeninin inşa edilebildiğini ileri sürenler olabiliyor. Vakti zamanında bunu savunanlar Lenin’i, Stalin’i ve Mao’yu “aşarak” hareket ettiler, revizyona yöneldiler. Bunu bugün savunmaya başlayanlar ise bambaşka bir teoik kaosun, denebilir ki belirsizlikler keşmekeşinin içinde bu yorumu ileri sürmekte.

Tam bu noktada ulus devlet kuramının açmazlarını da milliyetçi bir temelde yorumladıklarının farkında değiller. Ezilen ulus hareketlerinin açmazı ulus devleti başarıya ulaştıracak dinamiklerden yoksun olmalarıdır. Yoksa hiçbir ezilen ulus burjuvazisi bile isteye kendi egemenliğinden, kendi çıkarlarını gerçekleştirme doğal eğiliminden vazgeçmez. Ulus devletin ulusal sorunun çözümü için yeterli olmadığı görüşünün temelinde ki gerçeklik ezilen ulus burjuvazisinin iş birliği ihtiyacıdır. Bu, “sosyalist devletlerin” varlığında açık ve güçlü bir seçenek olduğu kadar farklı emperyalist devletlerin çıkar çatışmalarının ileri seviyesinde de güçlü bir seçenektir. Bu seçenek zayıfladığında ezilen ulus burjuvazisinin doğal eğilimi

öge aslında ulusun dinamiklerinden çok emperyalizme karşı devrimci yetenekte olmakla ilgilidir. Emperyalizmin çürümüş kapitalist sistem olduğu gerçeğini kavramayanlar ona karşı mücadelenin başarıya muktedir olduğunu da kavrayamazlar. Günümüzün tüm devrimci-demokratik burjuva hareketlerinin temel açmazı bu noktada oluşuyor. Ulus devlet her koşulda ulusun kendi egemenliğini içeren bir olgudur. Kendi egemenliğini ilan ettiği andan itibaren ulus üzerindeki ulusal baskı esasen kalkmış olur. Bundan sonraki süreç ulusal egemenliğini geliştirme sürecidir. Bunun için de ihtiyaç olan şey bağımsızlık iradesi ve bu iradenin kaynağı olan toplumsal ekonomik sistemdir. Emperyalizmin tekelci yapısından ötürü özel mülkiyete dayanan kapitalist bir toplumu emperyalizmle iç içe geliştirmek olanaksızdır. Lenin, Stalin ve Başkan Mao’yu revizyonistler-

de zayıflamaktadır. İçinden geçtiğimiz dönemi, özellikle de Orta Doğu için bu şekilde yorumlamak gerekir. Bu yorum kapsamında ezilen ulusların devlet kurma hakkının miadı dolmuş bir ilke olduğu iddiası ya da ulusal soruna bir çözüm sağlamıyor denerek reddedilmesi emperyalist tahakküme karşı tutarlı, halklara dayanan bir mücadelenin olanaksız görülmesi ile doğrudan ilgilidir. Bunun mümkün olduğunu sadece mücadele içinde kavrayabileceğimizi unutmayarak konu kapsamında teorik çalışmalar yapmak ve bu alanda da mücadeleyi geliştirmek gerekiyor. Orta Doğu’daki son büyük olaylar, hareketler ve gelişmeler bu meselenin devrimler için ne derecede önemli olduğunu göstermiştir. Dolayısıyla her bir olayın ve hareketin yeniden yeniden değerlendirilmesi, tartışılması öğretici olacaktır. Etrafımızda gördüğümüz ve nihayetinde “milliyetçi” dediğimiz birçok hareketin

tarihsel bakımdan taşıdıkları nitelik üzerinde durmamız bu bakımdan özellikle önemlidir. Farklı biçimlerdeki ulusal hareketlerle bağ kurmayı küçümseyen veya ihmal eden düşüncelerin zaafını ortaya koyan örneklerin incelenmesi öğretici olacaktır. Daha önce de dikkat çekmiştik: Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı bir burjuva ilke olarak gelişmiştir. Ulus devlet mekanizması da kapitalist yöndeki gelişmeyle uyumlu, bu gelişmenin tüm ihtiyaçlarına yanıt verebilen mekanizmadır. Bu devlet yapılanmasının sosyalizm sürecinde ulusun bağımsızlık hakkının bir tezahürü, gerçekleşmesi olmaktan öte bir değeri olmayacaktır. Sosyalizm uluslara göre şekillenen ve gelişen bir sistem değildir, o işçi sınıfının çıkarları temelinde kurulan bir sistemdir. Sınıfın çıkarlarının gerçekleştirilmesi olarak sosyalizm ulusal sorunun köklü çözümünden yanadır. Çünkü uluslar arasında kapitalizmin eşitsiz gelişim yasasından ötürü oluşmuş ciddi, kapsamlı bir eşitsizlik vardır. Halkların kardeşliği ve işçi sınıfının uluslararası birliği önünde bu eşitsizlik belirleyici bir sorundur. Halkların, hatta işçi sınıfının önce bir ulusal kimliği vardır. Bu kimlik dilde, tarihte, kültürde, ruhi şekillenmede somutlaşır. Uluslar arasındaki eşitsizlik kaçınılmaz olarak halkların kardeşliğini zaafa uğratar, işçi sınıfının birliğini zedeler. Bunu kendi ülkemizde ya da yaşadığımız coğrafyada çok ciddi seviyelerde yaşadığımız gerçeği orta yeredir. Dolayısıyla bu eşitsizliği ortadan kaldıracak politikaları belirlemek ve tam olarak, layıkıyla savunmak önemli olmaktan çok zorunlu bir görevidir. Bu politika ulusların tam hak eşitliğini savunmak, yani Kendi Kaderini Tayin Hakkını anayasal güvence altında tanımadır. Sosyalizmin uygulandığı ülkelerde bu ilke tam da bu nedenle savunulmuş, kabul edilmiş ve uygulanmıştır. Sosyalizm süreçlerinde ulusal sorunun aşıldığı gerçeğini bugün görmezden gelenler “reel sosyalizm” gibi belirsiz bir süreç tanımı içinde bazı iddialarda bulunabilmekte. Açıkça söylemeliyiz ki “reel” sosyalizm süreçlerinde ulusal sorun ortadan kalkmıştır. Ezilen tüm uluslar tam hak eşitliğine kavuşmuş ve tüm sosyalizm süreci boyunca da gelişen bir güven ilişkisi içinde ulus devletçi anlayışa karşı “birlikte yaşam” örgütlenebilmiştir. Ayrılma hakkını kullanan uluslara aksi yönde hiçbir müdahalede bulunmadığını SSCB’nin ilk döneminden biliyoruz. Polonya SSCB’ye katılmamış kendi ulusal egemenliğini tercih etmiştir. Bu gerçekliğe karşın SSCB’nin dağılmasından itibaren açığa vuran ulusal sorunlar işaret edilerek “tam hak

eşitliği”nin çözüm olmadığı ileri sürülmektedir. Oysa SSCB’nin dağılmasından çok önce Sovyetler Birliği’nde kapitalist ekonomi modelinin uygulanmaya başlamış, bu modelin eşitsiz gelişim yasasından ötürü uluslar arasındaki eşitsizlik yeniden üretilmiştir. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesi de bu eşitsizliğin sonucu olarak dağılma ile birlikte kendiliğinden gerçekleşmiştir. Özetle burada ne dağılmadan ne yeniden ulus devletlere bölünmenin kaynağı sosyalizmdir. Sosyalizm dönemindeki gelişmeler aksi yöndedir. Kapitalizme döndüğünde ise bilindik tüm eşitsizlikler ve dolayısıyla dağılma olasılığı da gündeme gelmiştir. Ayrıca yaşananlar sosyalizmin hiçbir ulusun diline, kültürüne ve tarihsel gerçekliğine zorla asimilasyon uygulanmadığını da açıkça göstermiştir. Her ulus ulusal kimliğini korumuştur. Sosyalizm komünist topluma dönüşmedikçe de ne yeniden burjuva tahakküm olasılığı yok olacaktır ne de ulusal kimlikler. Özel olarak ulusal kimlikler için görüşümüz şudur: ulusal kimlikler sosyalizmden komünizme dek ilerleyen süreçte zorla değil, doğal ve kaçınılmaz asimilasyonla gerçekleşecektir.

Sonuç olarak burjuva dönemin bir sorunu olarak ulusal sorun gene bir burjuva ilke olarak gelişen ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile çözülür. Bu sorunun ve çözümün doğrudan sosyalizme ait olduğu iddiası asılsızdır. Böyle bir iddia “reel sosyalizm” burjuva bir saldırdır. Sosyalizm bu sorunun çözümünü sağlar ve ulusların tam hak eşitliğiyle uluslar arasındaki tarihsel ve güncel tüm güvensizlikleri ortadan kaldırır. Bu süreç sosyalizm ilerledikçe tamamlanır...

Bu bölümde son olarak, günün getirdiği tartışmalar nedeniyle ezilen ulus milliyetçiliğiyle ezen ulus milliyetçiliğinin birleşmesi sorununa değinmek yararlı olacaktır.

Bunun kaçınılmaz bir sonuç olduğunu düşünmemek gerekir; ama mümkündür de. Sorunun kaynağı “devletçi” düşünme biçimidir. Ulusal ya da halka ait hakların yaratacağı temel sorun tüm egemenler için her zaman devletin birliği ve bütünlüğünün dağılması olmuştur. Bunu bir sorun olarak görenlerin temel yanılgısı devleti halk veya ulus için bir araç olarak görmeleridir. Oysa her devlet belli sınıfların çıkarlarına hizmet eder. Herkesin devleti, ulusun devleti, halkın devleti gibi yanıltıcı kavramlar bu bakımdan problemlidir.

8 MART NASIL GEÇTİ?

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü geride bıraktık. Ülkenin dört bir yanında kadınlar meydanları doldurdu. Biz de bulunduğumuz her yerde meydanlara çıkarak 8 Mart'ın kızıl şiarını haykırdık.

Aile yılı, emperyalist savaşlar, işçi ve emekçi kadınların birliği, toplumsal cinsiyet rolleri ve bunun kadın üzerindeki etkisini bu 8 Mart'ta gündemimize özellikle aldık. Hareketimizin içindeki ve etrafındaki kadınların kendilerini ifade edebilecekleri, mücadeleyle katılabilecekleri tartışmalar ve eylemler örgütlemeyi hedefledik. Bunda büyük oranda başarılı olduk. Kadın kurtuluş mücadelesinde 8 Mart'ın anlamını bilince çıkarmak üzere hareket ettik. Genellikle yoğun ve olumlu geçen tartışmalarımız da bu konuda daha fazla derinleşmemiz gerektiğini öğretti. İçimizdeki her kadının farkındalığının arttığı ve sorumluluk aldığı bu süreç başarılı bir örgütlenme pratiği yarattı. Etrafımızdaki kadınlara mal olan, onlardaki cins bilincini ve örgütlü hareket etme kabiliyetini geliştiren çalışmalar yaptık. Öyle ki kadınlarımız bulundukları mahallelerde, derneklerde etkinlikler örgütledi ve geniş çevremizdeki kadınları bir araya getirdi.

Bu süreç kendi içimizde örgütlü, bulunduğumuz platformlarda ise dağınık geçti.

EYLEM BİRLİKLERİ ÜZERİNE

Birçok platform işlevini kaybetmiş durumda. Yalnızca kadın örgütlerinin bulunduğu platformlar değil; Birçok platformun bileşenleri, eylem birliğini geliştirecek kavrayışa sahip değil. Dar grupçu anlayışın hâkim olduğu bu eylem birlikleri asıl yapılması gerekenlerden uzaklaşmakta, belirli dar ya da özel gündemlerin tartışıldığı bir platforma dönüşmektedir. Bunun bir probleme dönüştürmek bizim için hem bir görev hem de bir zorunluluk.

Belli bir gündem etrafında bir araya gelen yapılar, mümkün olan en geniş

bileşenlerle bir platform oluşturuyor. Bu platform, kendi gündemi doğrultusunda geniş halk kitlelerini etkilemeyi ve belirlenen gündem çerçevesinde kendilerini ifade etmelerine olanak tanımayı amaçlıyor. Filistin, 8 Mart, 25 Kasım ve emek gündemli tüm platformlar bu doğrultuda şekilleniyor.

Ancak özellikle kadın platformlarının Türkiye devrimci hareketindeki etkisi ve işlevi oldukça tartışmalı bir konu. Ne yazık ki, bu platformlar zamanla kuruluş amaçlarının dışına çıkarak aşırı yetkili bir konuma geliyor. Adeta bir yargı mekanizmasına dönüşen platformlar, "iradeler üstü" bir yapı halini almış durumda. Kurumlar, platformda kendilerini özgürce ifade etmekte zorlanırken platform aracılığıyla kadın hareketine yedeklenmekteler. Bunun, kadın kitlelerinin gerçekliğini anlayamamaktan ve Türkiye'deki cinsiyet eşitsizliği sorununu yeterince kavrayamamaktan kaynaklandığını değerlendiriyoruz. Tartışmamız gereken sorunlardan biri budur.

Bu platformlarda kendi anlayışını ifade etmek her zaman "risk" barındırıyor. Herhangi bir kurum her an bir şeyin düşmanı olarak etiketlenilebiliyor. Bu da zorlama bir "hoşgörü" atmosferi yaratıyor. Kendi anlayışını savunmak "birlik bozan" pratik olarak görülmedir. Özellikle kimlik siyaseti yürüten kurumlarda bu yaklaşım daha "has-sas." Her an bir çarpışma durumu söz konusu. Çarpışma da sürecin parçası ve biz bunu dışlamayız ve kimsenin dışlamayacağını umarız. Birlik anlayışımızın kendisi "birlik-eleştiri-birlik"tir.

"Kadın dayanışması" ifadesi, tartışmaların en can alıcı argümanlarından biri. Kadınların, kadın olmaktan kaynaklanan sorunlarını gündeme taşıırken kadın dayanışmasını büyütmeyi hedefliyoruz. Ancak yapıların eylem birliğini savunurken bu, baş vuracağımız bir argüman değildir. Kadın dayanışması, nihayetinde kadın kitlelerine ait bir olgudur. Bizim inşa etmeye çalıştığımız ise devrimci dayanışmadır. Platformlarda da devrimci yapılarla ortaklık kurmayı önemsiyoruz. Devrimci olmayan yapılarla ise mümkün olan en geniş ortak zeminlerde buluşmayı hedefliyoruz. Bu,

devrimci kimliğimizden kaynaklanan bir özelliktir.

TARTIŞMA KÜLTÜRÜNÜN ÖNEMİ

Devrimci kimliğimizden kaynaklanan başka özelliklerimiz de var: Doğru tartışma üslubu. Doğru tartışma özel öneme sahiptir. Politik bir tartışma dayanaksız argümanlarla yürütülünce, üstelik bu argümanlar dayatmacı bir tarzda sunulduğunda ortaklaşmış sonuca ulaşmak olanaksızlaşıyor. Her tartışma bir sonuca ulaşır; kestirip atabiliriz, işler yürüsün diye tartışmayı erteleyebiliriz, ikna edebiliriz ya da ikna olabiliriz. Fakat platformlarda sağlıklı bir ortak sonuçtan söz edemiyoruz. Bu da tartışma kültürünün yozlaştığını gösteren önemli bir kanıt.

Platform içindeki tartışmalar, çoğu zaman kurumların gücü ve kalabalıklığı üzerinden yürütülüyor. Savunduğunuz anlayışın "akıl vermek" olarak algılanması da bu yaklaşımın bir sonucudur. Bir kurum, kendi tartışmasını platforma taşıyabilir ve bunun platformun gündemine alınmasını talep edebilir. Ancak bunun platformun amacına uygun olup olmadığı özgürce tartışılmalıdır.

Örgütler için hayati önemdeki konuların tartışılması da doğaldır, dayatmaların reddedilmesi de. Dayatma tespiti ve reddetme yaklaşımı "hayal kırıklığı" yaratabilir. Ancak kitlelere karşı sorumluluklar düşünülüğünde "yanlış" bulunan fikirlerin taşıyıcısı olmak kitlelere karşı sorumsuzluktur. İlkeli tartışmalar tam da bu noktada önemlidir. Platformda, kendi etkisi altına alamadığı yapıları dışlayan ve etiketleyen anlayış yıkıcıdır.

KADIN PLATFORMLARININ SINIRLARI VE SORUNLARI

Kadın platformları, devletin ve liberal çevrelerin dayattığı gündemlere sıkışmaya devam ediyor. Kadın kitlelerinin gerçek gündemlerinin tartışılmaması kabul edilemez bir durumdur. Yapıların birçoğunun sınıf mücadelesi eksekinde olmaması kuşkusuz problemin kaynağıdır ve bu doğaldır. Anlaşılmaz olan "kapsayıcılık" adına her kesime kucak açan bu yapıların, en geniş kadın

kitlesi olan işçi ve emekçi kadınların sorunlarıyla ilgilenmemesidir.

İşçi ve emekçi kadınların 8 Mart'a katılımının zayıf olması, tüm kurumların sorun kabul ettiği bir olgudur. Bu yıl öncelikli hedeflerden biri yoksul-emekçi mahallelerdeki kadınların katılımını örgütlemektir. Ancak bu başarısızdır. Burada özellikle vurgulanması gereken işçi ve emekçi kadınlara yönelik ilgisizliktir. Bizim eylem birliklerindeki varlığımız ve etkimiz de bu perspektifle şekillenecektir.

Platformların ve eylem birliklerinin sınırlarını her zaman tartışmalı ve bu sınırların içinde kalınması gerektiğini sürekli hatırlatmalıyız. Platformların amacı ve niteliğinden kopuk beklentiler, kaçınılmaz olarak hayal kırıklığı yaratacaktır.

ÖNÜMÜZDEKİ SÜRECE HAZIRLANALIM

Eylem birliklerinde yer almak hem farklı yapıları tanımak hem de kendimizi tanıtmak için önemlidir. Ancak emek yalnızca buna harcanmamalıdır. Eğer daha geniş kadın kitlelerine ulaşarak onları kendi sorunları etrafında harekete geçirebilirsek emeğin karşılığı alınmış olur.

Önümüzdeki en büyük görev, kadın kurtuluş mücadelesinde örgütsel birliğimizi geliştirmektir. Kadının kurtuluşunu kavrayışımızı ve çalışmalarımızı uyumlu hale getirmek için özel çaba göstermeliyiz. Sürecin olumlu deneyimlerini büyütmeli, açığa çıkan yanlışlarla mücadele etmeliyiz. Bu nedenle örgütlülüğümüze hâkim olmalı ve örgütçü yanlarımızı güçlendirmeliyiz. Hareketimiz içindeki her kadının özneleşmesi ve önderleşmesi için yol açıktır; bunu istemeli ve bunun için çaba göstermeliyiz.

Ahenkli bir ilerleyiş için birbirimize destek olmalı, eksik ve hatalarımızla uzlaşmadan yüzleşmeliyiz. Çünkü ideolojik birliğimiz, kadın kurtuluş mücadelesini geliştirmenin en önemli anahtarıdır.

"GÜMRÜK VERGİSİ" HAMLELERİ VE BOYUTLANAN "TİCARET SAVAŞI"

ABD ve Çin arasında Trump'ın ilk dönemi olan 2018'de yoğunlaşan "ticaret savaşı", Trump'ın yeni "gümrük vergileri" politikasıyla bir kez daha alevlendi. Trump, ikinci kez başkanlık koltuğuna oturmasının ilk saatlerinde Kanada ve Meksika'ya kimi ürünlerde yüzde 25, Çin'e ise yüzde 20 gümrük vergisi uygulanacağını açıkladı. Yeni "gümrük vergisi" üç ülkeyi kapsasa da esas hedefin Çin olduğu aşikârdır. Bu hamlesi ile Trump ticaret savaşında bir mevzi açmış oldu ve burada kullanacağı en güçlü silahın ticareti sınırlandırmak üzere "gümrük vergileri" olacağı anlaşıldı. Ancak 6 Mart'ta imzaladığı yeni bir kararname ile Trump Meksika ve Kanada'ya yönelik kimi ürünlerdeki "gümrük vergilerini", "ticaret anlaşmalarına" uymaları koşuluyla 1 aylığına erteledi. Çin'e yönelik gümrük vergisi ise yürürlükte kaldı. Çin'den ise yanıt gecikmedi. "ABD'nin istediği şey savaşa ister gümrük savaşı, ister ticaret savaşı veya başka bir savaş türü olsun sonuna kadar savaşmaya hazırız." (Çin Dışişleri Bakanlığı)

Çin'in "gümrük vergisi" uygulamasına fiili karşılığı da gecikmedi. ABD ürünlerine Kanada yüzde 25, Çin ise yüzde 15'lik gümrük vergisi tarifesi uygulanacağını açıkladı. Bu gelişmeleri yorumlarken vurgulanması gereken öncelikle nokta, Trump'ın aklına eseni serseri mayın gibi döşemediğidir. Süreci Trump'ın "dengesizliği" ile açıklamak emperyalist politikaları ve dünya dengelerini yanlış yorumlamak anlamına gelecektir. ABD uzun zamandır gerek ekonomik gerekse de askerî olarak hegemonya savaşında bir gerileme yaşarken "parlayan yıldız" Çin sosyal emperyalizmi ise yükselen eğilim taşımaktadır. Trump önderliğinde ABD emperyalizminin her politik-askerî yöneliminin merkezinde Çin'in bu gelişme-ilerleme eğiliminin

olduğu ön planda tutulmalıdır. Nitekim son NATO zirvesinde esas düşmanın Çin olarak ilan edilmesi, ekonomik-politik-askerî yönelimlerin hangi esaslara göre şekilleneceğinin de işareti olmuştur. Halihazırdaki gümrük vergisi hamlesi ile ABD "ticaret savaşı"nda yeni bir alan açarken bu politikanın arka planında ülkenin yaşadığı ekonomik açmazlar bulunmaktadır.

Trump'ın kongrede seçim sonrası yaptığı zafer konuşmasında vurguladığı "Amerika'yı yeniden büyük yapacağız" şiarı ikili bir karakter taşımaktadır. Her ne kadar hâlâ belirleyici bir konumda olsa da bir yandan emperyalist hegemonya savaşında kısmî güç kaybeden ABD, aynı zamanda ekonomik sorunlarla boğuşmaktadır. Trump'ın iktidara yeniden geldiği ikinci dönemine atıfla yapılan "Trump Biden'dan enkaz mı devraldı?" soruları kısmen bir gerçeği ifade etmektedir. 2008'de yaşanan "Mortgage krizi"nin sonuçları ABD ekonomisini ciddi derecede etkilemişken Trump'ın ilk döneminde, özellikle de Covid pandemisi sonrası daha belirgin hale gelen ekonomik sorunlar Biden döneminde boyutlanmıştır. ABD'de, verilerle oynanarak ekonomik sorunlar gizlenmeye çalışılsa da reel yaşam bunun aksini göstermektedir. 1990'larda ABD para birimi denetçisi olan Eugene Ludwig, ABD seçimlerinin hemen ertesinde kaleme aldığı "Seçmenler Ekonomi Konusunda Haklıydı. Veriler Yanılıyordu" adlı makalesinde ekonominin ABD açısından pek de iyi gitmediğini ortaya koyuyordu. Resmî verilerin aksine "alternatif göstergemiz 2001'den bu yana, mütevazı gelire sahip Amerikalılar için yaşam maliyetinin, TÜFE'den yüzde 35 daha hızlı arttığını ortaya koyuyor" diyen Ludwig, "sorun daha mütevazı koşullarda yaşayanların, çoğunlukla en az 20 yıllık aksiliklere katlanmış

olması ve son dört yılın, Amerikan alt gelir sahiplerinin yüzde 60'ı için işlerin yeterince düzeltilememiş olmasıdır" değerlendirmesiyle ekonomik gidişatın düzelme eğiliminde olmadığına işaret etmiştir. ABD uzun zamandır, verilerin aksine üretimin daha düşük seyirde izlediği, buna bağlı olarak etkili işsizliğin arttığı, iş gücü piyasasının zayıf olduğu, teknik üretkenliğin 2022'den itibaren düştüğü, fiyatların açıklanandan iki kat fazla olduğu, alım gücünde düşme, enflasyonda yükselmenin gözlemlendiği bir ekonomik seyir izlemektedir. ABD'ye özgü olmayan, dünya ekonomisindeki uzun süreli kriz hali, emperyalist güçler arasındaki çatışmaları derinleştirirken işçi ve emekçiler için daha fazla sömürü, yarı sömürge ülkeler içinse daha fazla bağımlılık yaratmaktadır. "Daha güçlü Amerika" hedefiyle yola çıkan Trump'ın, ABD ekonomisindeki durgunluğa karşı aldığı önlemler, emperyalist rekabette de ABD'nin elini güçlendirmeye yöneliktir. Sonuçta, büyük bir güç olmanın gereklerinden biri ekonomik istikrardır. Ancak bu sağlanamadığında, emperyalist devletler için dünyayı yeniden paylaşma ihtiyacı kaçınılmaz hale gelir. Şu an için süreç, ekonomik-ticarî savaşlar ve vekalet savaşlarıyla ilerlemekte ve her türlü müdahaleye açık bir zemin sunmaktadır. Bu çerçevede ABD, gümrük vergilerini artırarak en büyük rakibi olarak gördüğü Çin'in ticaret alanını daraltmaya çalışırken, aynı zamanda bu politikayla kendi ekonomisine de müdahale etmeyi hedeflemektedir. Gümrük vergileri yoluyla iç üretimi artırmayı ve yükselen işsizliği kontrol altına almayı amaçlayan ABD yönetimi, ek olarak, bu tarifelerden elde edilen gelirle bazı vergi indirimlerini finanse etmeyi planlamaktadır. Nitekim ABD Hazine Bakanı Scott Bessent, "Tarifelerden sağlanan gelir bahşişlerden, fazla mesailerden ve sosyal güvenlik ödemelerinden alınan vergilerde indirime gidilmesine yardımcı olacaktır" diyerek bu stratejiyi açıkça ifade etmiştir.

Süreç ABD'nin, ekonomik açmazlarla mücadele ettiği bir süreç olarak işlemektedir. Ekonomik açıdan kambur olan/görülen ne varsa söküp atma eğilimi taşınmaktadır. NATO'nun dağıtılmasını gündeme alacak denli vurgular yapılması gidişatın özetidir. NATO'nun geçen yıl 921,5 milyar dolar olan bütçesinin yüzde 72'sini karşılayan ABD açısından bu, büyük ittifak bir külfet olarak de-

ğerlendirilebilmektedir. Bundandır ki başta Almanya ve Fransa olmak üzere diğer üye ülkeler daha fazla sorumluluk almaya çağrılmaktadır.

Emperyalistler arası çelişkiler ekonomik alanda yeni mevzilere yol açacak gibidir. Örtülü mesajlarla bu mevzilerin haberi verilmektedir, bugüne kadarki hamleler için güvence verilmektedir. ABD Hazine Bakanı Scott Bessent, gümrük vergisi uygulamasından sonra yaptığı açıklamada, "Çinli üreticilerin, bir gecede yürürlüğe giren ABD gümrük vergilerini absorbe edeceğinden eminim. Çin'in iş modeli ihracat, ihracat, ihracat ve bu kabul edilemez" diyerek Çin'e bir mesaj göndermiş, Çin de buna, bunun bir savaş ilanı olduğunu vurgulayacak biçimde "her türlü savaşa hazırız" çıkışıyla yanıt vermiştir. Öte yandan gümrük vergisi uygulaması, bir süredir itilafli seyir izleyen ABD-AB arasında da gerilime yol açtı. Çin, Kanada ve Meksika'ya uygulanan gümrük vergisi uygulamasının yanında çelik ve alüminyum ihracatına da tarife koyan ABD AB tarafından da tepkiyle karşılandı. AB Komisyon Başkanı Ursula Von der Leyen, "AB'ye yönelik haksız tarifeler cevapsız kalmayacak. Haksız tarifelere karşı sert ve orantılı karşı önlemler alınacak" dedi. İlk somut adım da ABD mallarına boykot kararıyla atıldı. Emperyalistler arasında çelişkilerin sahadaki yansıması kadar ekonomik krizin faturası da kuşkusuz işçi ve emekçilerin sırtında büyük yükler oluşturmaktadır. Hegemonya savaşları çeşitli biçimlerde sürüp giderken bunun faturası ekonomik kriz olarak halka yansıyacaktır. Halk bu faturayı daha fazla sömürü, daha fazla işsizlik ve yoksulluk biçiminde yaşayacaktır. Emperyalistlerin yaşadığı kriz ve bu krizden çıkış politikalarının sonucu tüm dünya halklarına türlü soygun biçimleri halinde yansıyacaktır. Aynı zamanda "yeni paylaşım ihtiyacı da daha fazla kan ve katliam olarak halkta karşılık bulacaktır. Emperyalizmin gün geçtikçe derinleşen krizi, sınıf mücadelesinin gelişimi açısından önemli olanaklar sunmaktadır. Emperyalizm ve iş birlikçilerinin korkusu olan anti emperyalist mücadeleyi yükseltme ve tüm dünya halklarının kendi ülkelerinde geliştireceği anti emperyalist mücadeleyi örgütlemek bugün acil görevimizdir. Devrim mücadelemizi her cephede geliştirme sorumluluğuyla hareket etmeliyiz.

"BARIŞ VE DEMOKRATİK TOPLUM ÇAĞRISI" İLE MALUMUN İLANI

Kürt Ulusal Hareketinin 26 yıldır tutsak olan önderi Abdullah Öcalan yaptığı açıklama ile Kürt ulusal sorununda yeni bir süreci başlatmıştır. DEM Parti parlamenterlerinin Abdullah Öcalan'la İmralı Hapishanesinde yaptıkları görüşme sonrası Abdullah Öcalan tarafından hazırlanan bir "çağrı metni" kamuoyuna sunuldu. Açıklamada, PKK'ye silah bırakma, kendini feshetme çağrısı ve Türk devleti ile uzlaşma temelinde "barış" süreci önerilmektedir. Bu çağrı, taktiksel bir hamle değil, uzun yıllardır sistematik olarak inşa edilen uzlaşmacı, reformist çizginin mantıksal sonucudur.

Türk devletinin "iç cepheyi tahkim etme" söylemiyle geliştirdiği stratejiye uygun bu çağrı, emperyalist projeler ve bölgesel güç dengeleri açısından da önemlidir ve tartışılmalıdır.

Silah bırakma ve kendini lağvetme çağrısı yapılan PKK önderliği ve genel olarak da Kürt Ulusal Hareketi, tavrını bir kongreyle netleştirecek. PKK adına yapılan ilk açıklamada ise Öcalan'ın çağrısına uyulacağı söylendi ve ateşkes ilan edildi. DEM Parti heyetinden Öcalan'la görüşen ve açıklamayı kamuoyuna sunan parlamenterlerin "Kürt sorunu çözüldü" imajı "barış gerçekleşiyor" algısı biçiminde ilerlerken Türk devleti

gerillalara yönelik saldırılarını devam ettirdi. Erdoğan başta olmak üzere tüm asker-istihbarat ve sivil bürokrasinin önde gelenleri de Kürt ulusal güçlerine yönelik tehditlere devam ettiler.

DEVLETİN "İÇ CEPHEYİ" SAĞLAMA ALMA STRATEJİSİ

Öcalan'ın açıklamasını yalnızca PKK içindeki bir tartışma süreci olarak ele almak, meseleyi sınırlı bir zemine hapsedmektir. Açıklama belirli devletlerin bölge stratejilerini konu etmeyi gerektirmektedir.

Çağrının hemen öncesi ve sonrasındaki gelişmelerle şekillenen siyasal atmosfer, bu çağrının Türk devletinin yeni stratejik hamlesinin bir parçası olduğunu göstermektedir. Türk devletinin "iç cephenin tahkimi" söylemiyle birlikte geliştirdiği yeni politik yönelim, esas olarak Kürt Ulusal Mücadelesini boşa düşürme, devrimci, hatta güçlü demokratik dinamikleri etkisizleştirme ve Kürt Hareketini devletle uzlaşmaya zorlayarak sistem içine çekme amacını gütmektedir. Devlet, "iç cepheyi tahkim etme" söylemiyle iç istikrarı sağlamak için Kürt Ulusal Hareketini sisteme entegre etmeye çalışmaktadır. Erdoğan ve Bahçeli'nin açıklamaları, bu

çağrının arkasında yalnızca bir "barış" süreci değil, aynı zamanda Türkiye'nin bölgesel pozisyonunu güçlendirme hedefinin olduğunu göstermektedir. Bu stratejinin merkezinde, Suriye'de Kürtlerin fiilen sağladığı statünün ve uluslararası düzeyde kabul gören otoritesinin egemenlerin çıkarlarına uygun özelliklere kavuşturulması ve Kürt Hareketini içeride etkisiz hale getirerek Türkiye'nin bölgedeki manevra alanını genişletmek var. Özellikle ABD, AB ve İsrail'in bölgedeki Kürt Hareketine verdiği "destek", Türkiye'nin yeni bir stratejik hamle yapmasını zorunlu kılmıştır. Öcalan'ın çağrısı, tam da bu dönemde gündeme gelmiş ve Türk devletinin bölgesel planlarıyla uyumlu bir nitelik kazanmıştır.

Türk devleti tarafından geliştirilen bu yeni stratejinin birkaç ayağı olduğu anlaşılmaktadır:

Birincisi, Türk egemen sınıfları yıllardır ekonomik kriz, siyasal istikrarsızlık, egemen sınıflar içinde güç dalaşı, ekonomik daralma, durdurulamayan yoksullaşmaya işçi sınıfı ve halkın artan tepkisi, bölgesel savaş dinamikleri ve emperyalist güçlerin bölgedeki çıkar savaşları karşısında kendi içindeki çelişkileri yumuşatacak yeni bir stratejiye

ihtiyaç duymuştur.

İsrail'in Filistin'de saldırgan politikaları ve Gazze'deki katliamlar, Suriye'de Esad iktidarının devrilmesi, Suriye Kürtlerinin statüsünün güçlenmesi bölgedeki dengeleri sarsmıştır. Türk devletinin uzun yıllardır hamiliğini yaptığı Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) ise Kürtler karşısında etkisiz kalmış, Türk devleti işgal ettiği alanlar dışında beklediği başarıyı elde edememiştir. Türk devleti, emperyalist güçler arasındaki çelişkiler ve oluşan boşluklardan kendi lehine faydalanaarak bu zamana kadar durumu idare etmiştir ama ortaya çıkan yeni durum ve yeni güç dengeleri Türk devletinin son yıllarda izlediği bu politikayı sürdürme olanağını bitirmiştir. Suriye'deki Kürt hareketi, Türk devletinin ve Türk devletinin emrindeki çetelerin tüm saldırganlığına rağmen kendisini daha da fazla geliştirmiştir.

Bu nedenle, "iç cephe" söylemi, bu krizlerin ve çelişkilerin yönetilmesi için bir araç olarak geliştirilmiştir. Türk egemen sınıfları, içeride "Türk-Kürt ittifakı" adı altında Kürt hareketini yumuşatmayı ve böylece içeride birliği sağlarken bölgede de Kürtlerin gücüne yaslanmayı hedeflemektedir. Kürt Ulusal Hareketi, yıllardır Türk devletinin

“beka sorunu” olarak tanımladığı en büyük meselelerinden biri olmuştur. Türk devleti için esas mesele, Kürtlerin siyasal ve ulusal haklarını kabul etmek değil, Kürt hareketinin devrimci dinamiklerini kırarak Kürt halkını sisteme entegre etmektir. Türk devletinin yeni stratejisi böylece Kürt hareketini kontrol altına alarak onu devrimci ve bağımsız mücadele çizgisinden uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. Bu nedenle, Abdullah Öcalan’ın çağrısı, Türk devletinin yeni yöneliminden bağımsız ve kendi başına bir değerlendirme ile sınırlandırılmaz.

Kürt sorunu, çağımızdaki tüm ulusal sorunlarda olduğu gibi, sadece dolaysız olarak karşı karşıya gelen güçleri değil aynı zamanda bölgede etkin olan emperyalistlerin ve bölgenin gerici devletlerinin de müdahil oldukları bir sorundur.

Esad iktidarının, IŞİD artığı HTŞ, ABD-AB ve bunlara bağlı olarak Türkiye destekli ÖSO tarafından devrilmesiyle, Orta Doğu’daki güç ilişkileri yeniden şekillenmektedir. Kürt ulusal güçleri, bölgedeki diğer güçlerle oluşturdukları ittifakla yeni oluşan bölge denkleminin içinde ana aktörlerden biri durumundadır. Suriye Demokratik Güçleri Suriye sınırları içinde ekonomik kaynakların önemli bir bölümünü kontrolleri altında tutmaktadırlar. Suriye toprakları Esad iktidarının devrilmesi sonrası birçok parçaya fiili olarak bölünmüş durumdadır. Suriye’de Dürziler de bölgelerinde yeni Suriye hükümetinden ayrı ve yeni Suriye hükümetini tanımayan iktidar alanı oluşturdular ve büyük ölçüde kendilerine rağmen İsrail’in desteğine sahipler. İsrail Suriye’de şimdilik en etkili bölge gücüdür. Gazze, Lübnan ve Suriye hattında İsrail büyük bir üstünlük elde etmiş durumda. Bu, Türk devletinin Suriye’ye dair propagandasının ve “hadsiz” açıklamalarının boş olduğunun bir göstergesidir. Her türden gericilikle kurduğu ilişki her gelişmede ifşa olmakta ve İsrail’in yayılmasına nasıl yol açtığı ortaya çıkmaktadır. Öcalan’la yapılan görüşmelerin derinlerinde yatan sebeplerden birinin Kürt hareketinin bölgedeki gelişmelerle birlikte daha güçlü bir yapıya kavuşması ve özellikle İsrail desteğinin artacak olmasıdır. Kuşkusuz bu desteğin Türkiye karşıtı olması beklenmemelidir; buna karşın Türk devletinin Kürt “realitesi”ni kabul etmesinde bunun bir etken olduğu açıktır.

Türk devleti, emperyalistler arasındaki çelişkileri de kullanarak bölgesel politikalarını belirlerken Kürt Ulusal Hareketi

de emperyalist güçlerden destek alarak uluslararası statü elde etme sürecine girmiştir. Bölgedeki İslamî güçler ve Türkiye’nin desteklediği, bileşeninin önemli bir bölümünün Suriye dışından gelen cihatçı çetelerin oluşturduğu ÖSO’ya karşı Kürt Ulusal Hareketi, yalnızca AB ve ABD emperyalistlerinin değil aynı zamanda bölgedeki etkinliğini artırmış olan İsrail’in de desteğine sahiptir. İsraili yetkililer özellikle yeni Şam yönetimini Kürtlere karşı saldırmamaları konusunda birçok kez uyardı. Aynı uyarı Esad iktidarının devrilmesi sonrası Suriye’de iktidarı ele geçiren güçlerle yaptıkları görüşmelerde Almanya, Fransa ve İtalya dışişleri bakanları ve AB adına gidenler tarafından da yapıldı. Bölge denklemi henüz yerli yerine oturmuş olmamasına rağmen yaşanan gelişmeler itibarıyla şunu söylemek mümkündür; Suriye Kürdistanı (Rojava) giderek daha fazla uluslararası bir meşruiyet kazanmakta ve önümüzdeki süreçte bu alandaki Kürtler uluslararası hukuk tarafından da tanınacak kendi hâkimiyetleri altında bir bölgede iktidarlarını somutlayacaklardır. 14-16 Şubat 2025 tarihleri arasında gerçekleşen Münih Konferansına Rojava’yı temsilen Yunus Behram’ın katılması bu açıdan oldukça önemli bir gelişmedir. Rojava Kürtleri uluslararası bir toplantıda resmî temsilci olarak ilk kez yer aldılar ve Suriye’deki statülerini daha da ileri taşımış oldular. Rojava Kürtleri daha çok IŞİD ile mücadele kapsamında desteklenen bir güç olarak sunulsa da uluslararası diplomaside bu tür katılımların resmî tanınma sürecinin bir parçası olarak anlamlandırıldığı bilinir.

ORTA YOLCULUK, PRAGMATİZM VE DEVRİMCİ ÇİZGİNİN TASFİYESİNE YEDEKLENMEK

Öcalan’ın çağrısını, Kürt Ulusal Hareketinin tarihsel bağlamı, Türkiye’deki sınıf mücadelesine etkisi ve emperyalist sistemin bölgesel politikaları ekseninde değerlendirmek gerekir. Kürt Ulusal Hareketi, yıllardır yalnızca Kürt özgürlük mücadelesini şekillendiren bir güç olmamış, aynı zamanda Türkiye’de egemen güçlerin bölgesel pozisyonunu belirleyen ve devrimci hareketler içinde teorik, ideolojik ve siyasal anlamda belirleyici derecede etkili bir hareket olmuştur. Dolayısıyla Kürt Ulusal Mücadelesinde atılacak her adım, yalnızca hareketin kendisi değil, Türkiye’yi ve bölgedeki güç ilişkilerini de etkilemektedir. Bu çerçevede, Öcalan’ın çağrısı yalnızca Kürt Ulusal Hareketinin iç politik yönelimleri açısından değil,

aynı zamanda Türkiye’deki siyasal güç dengeleri, bölgedeki çatışma dinamikleri ve emperyalist projeler açısından değerlendirilmelidir.

Kürt sorunu ulusal haklarla sınırlı bir konu değildir. Aynı zamanda Türkiye’de devrimci dinamiklerin şekillenmesinde belirleyici bir faktördür. Kürt Ulusal Hareketi, yıllardır Türkiye’de sınıf mücadelesinin seyrini etkileyen bir güç olarak varlık göstermiştir. Bu mücadele, yalnızca Kürt ulusunun haklarını değil, Türkiye işçi sınıfının ve sol hareketin genel olarak radikalleşme ya da reformistleşme sürecine de etki eden bir özellik göstermiştir.

Öcalan’ın açıklaması “savaşan güçler, önünde sonunda masaya oturur” ya da “her savaşın sonu vardır” gibi genel olarak kabul edilen ve yine gerçekliği olan tanımlamalara uygun değildir. Şekilsel olarak öyle görünse de pratikte yaşanan bu değildir. Çünkü savaşan taraflar masaya oturduklarında karşılıklı tavizler ve ortak noktalar üzerinde bir uzlaşmaya varırlar. Abdullah Öcalan’ın çağrısında “kendini mahkûm etme” üzerinden tanımlanan bir uzlaşma anlayışı hâkimdir.

Devrimci çevrelerden gelen tepkiler değerlendirildiğinde, doğrudan karşı çıkamayan, hatta üstü kapalı bir biçimde destekleyen ya da sessiz kalarak onaylayan bir tutum görülmektedir. Bu çevreler, ya ulusal soruna dair ilkesel bir perspektife sahip olmadıkları için ya da Kürt Ulusal Hareketiyle geçmişten beri kurdukları pragmatist ilişkiler nedeniyle bu çağrının gerici niteliğini açıkça mahkûm etmemekte, hatta zımni bir destek sunmaktadırlar.

Bu tavrı takınan anlayışlar, çağrı metnine sinmiş olan sınıf mücadelesinin gereksizliği ve reddi noktasındaki anlayışa da sessiz kalmış ya da doğrudan desteklemiş olmaktadır. Böylece yalnızca Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini reddetmekle kalmıyor, aynı zamanda ezilen sınıfların devrim yapma hakkını da reddederek kendi varlık gerekçelerini de anlamsız hale getiriyorlar.

SIKIŞAN TÜRK DEVLETİNE DEVRİMCİ DİNAMIĞI TASFİYE EDEREK NEFES ALDIRMAK

“Barış ve Demokratik Toplum Çağrısı”, Kürt Ulusal Mücadelesinin tasfiyesine yönelik sistematik bir ideolojik ve politik yönelimin en güncel biçimi ve Kürt

Ulusal Hareketinin devrimci yönünü tasfiye etmeye yönelik bir açıklama olarak ortaya çıkmıştır. Bu çağrı, Kürt ulusunun bağımsız örgütlü mücadelesini terk etmesini, Türk devletinin sınırları içinde sistemle bütünleşmesini ve Kürt ulusal haklarının en geri noktalara çekilerek anlamsızlaştırılmasını, Kürt Ulusal Mücadelesinin bölgedeki gelişmelerle birlikte giderek artan etkisini baltalama ve Kürt ulusal güçlerinin mücadelesini Türk egemen sınıflarının çıkarlarına göre yeniden biçimlendirerek tasfiye etmenin çağrısıdır.

Çağrı metni, Kürt ulusunun ulusal haklarını ve özgürlük mücadelesini “demokratik toplum” ve “barış” kavramlarıyla örtmeye çalışmaktadır. Bu çağrı metni dikkatle incelendiğinde görülecektir ki ne Kürt ulusunun ulusal demokratik haklarını kazanmasını sağlayacak bir çözüm önerisi ne de ilhakçılığa yönelik açık bir eleştiri var. Bunun yerine, tarihsel gerçekleri çarpıtan, Türk egemen sınıflarının tezlerine anlam kazandıran bir yaklaşım sunulmaktadır.

Öcalan’ın çağrısı, Kürt sorununun kökenlerini çarpıtarak Kürt ulusunun mücadelesini anlamsızlaştırmayı içermektedir. Kürt sorununun kaynağı olarak özel durumu, yani Türk devletinin ilhakçı ve katliamcı karakterini belirsizleştirmeye yarayan bir genellemeyle 20. yüzyılın “şiddet ortamını” ve reel sosyalizmin etkinliğini göstermek özel ve doğrudan gerçeği manipüle etmektedir. Böylece, Türk devletinin ilhakçı niteliğini manipüle etmekte, çatışmanın gerekçesini Kürt ulusunun hakları için mücadele eden ve büyük bedeller ödeyen Kürt halkına ve Kürt Ulusal Hareketine yıkmaktadır. Uzun yıllardır Öcalan tarafından sistematik bir biçimde örülen bu yaklaşım, geline aşamada ara tonlara ihtiyaç dahi duymadan suçun asıl sahibi olan Türk devletini temize çıkarmayı ve Kürt ulusunu Türk egemen sınıflarına yedekleme çabasını teorik-politik ve ideolojik olarak yeniden üretmektedir.

Türk devletinin Kürtlere yönelik inkâr ve imha politikalarını göz ardı ederek sorunun çözümünü devletle bütünleşmeye bağlamakta, Türkiye demokratikleşmekteymiş ve Kürtler açısından çözüm süreçleri ilerliyormuş gibi bir tablo çizerek Türk egemen sınıflarının politikalarını aklamaya çalışmaktadır. Oysaki bugün bile yalnızca Türkiye sınırları içinde değil, sınırları dışında da Kürtlerin ulusal haklarına yönelik saldırıları sürmektedir.

TARİHSEL GERÇEKLİĞİN VE KÜRT ULUSAL SORUNUNUN NESNEL ZEMİNİNİN ÇARPITILMASI İLE İNŞA EDİLMEK İSTENEN “TÜRK-KÜRT” İTTİFAKI

Kürt Ulusal Hareketi, tarih boyunca Osmanlı’dan Cumhuriyet’e, 20. yüzyılın başından bugüne kadar inkâr, imha ve entegrasyon arasında gidip gelen Türk devlet politikalarının karşısında şekillenmiştir. Bu tarihsel mücadele, yalnızca Kürt ulusunun haklarını elde etme çabasından ibaret olmayıp, aynı zamanda faşist Türk devletinin yapısal karakterinin bir sonucudur.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde Kürtler belirli bir özerklik içinde varlıklarını sürdürürken merkezîyetçiliğin artması ve modern ulus-devlet anlayışının Osmanlı’da gelişmesiyle birlikte asimilasyon ve imha politikaları da devreye girmiştir. Lozan Antlaşması (1923) ile birlikte Kürtler, yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti’nin egemenliği altına alınmış ve ulusal kimlikleri yok sayılmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti’nin ilk yıllarında gelişen Kürt isyanları, devletin baskıcı refleksleri ile kanlı bir biçimde bastırılmış, Şeyh Said İsyanı, Koçgiri Ayaklanması, Ağrı Direnişi, Zilan Ayaklanması ve Derişim İsyanı gibi Kürt ulusal mücadeleleri büyük katliamlarla sonuçlanmıştır. 1938 Dersim İsyanı’nın büyük bir vahşetle bastırılmasından itibaren, Kürtlerin toplumsal ve siyasal hakları daha da kısıtlanarak asimilasyon politikaları daha barbar yöntemlerle devreye sokulmuştur.

PKK’nin 1978’de, bu tarihsel bağlamın ve Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Ancak Öcalan’ın açıklamasında, bu mücadelelerin neden ortaya çıktığı ve neyi hedeflediği göz ardı edilerek Kürt ulusal sorununun kökenleri çarpıtılmaktadır.

Öcalan’ın yaptığı temel tarihsel çarpıtmalardan biri, PKK’nin kuruluşunu ve silahlı mücadelenin temel sebebini “reel sosyalizmin etkisi” ve “20. yüzyılın şiddet yüzyılı” olarak açıklamasıdır. Oysa Kürt ulusunun bağımsızlık ve Kendi Kaderini Tayin Hakkı için yürüttüğü mücadele PKK’nin varlığından önce de mevcuttu ve Kürt halkı, PKK’den önce de Türk devletine karşı defalarca ayaklanmıştı. Abdullah Öcalan’ın bu yaklaşımı yalnızca PKK’yi değil, bir bütün olarak Kürt Ulusal Mücadelesini mahkûm eden bir içeriktedir.

“DEMOKRATİK KONFEDERALİZM” TEORİSİNDEN “BARIŞ VE DEMOKRATİK TOPLUM ÇAĞRISI”NA İLERLEYEN TASFİYECİ SÜREÇ

Abdullah Öcalan’ın son açıklaması, 1990’lı yıllardan itibaren giderek derinleşen reformist ve uzlaşmacı çizgisinin inşa sürecinin bitmiş halidir. PKK önderi Abdullah Öcalan tarafından yeni döneme uygun bir biçimde başta Marksizm’in ulusal sorun noktasındaki teorisi ve çözüm yöntemleri olmak üzere genel olarak sınıflar mücadelesini sistem içi çözüm arayışlarına hapseden yeni paradigmalara bugüne kadar gelen düşünsel inşa çalışması başlatılmıştı. Abdullah Öcalan’ın son açıklaması düşünsel evrimine bakıldığında şaşırtıcı değildir. Çünkü Öcalan, Demokratik Konfederalizm adını verdiği teorik çerçevede, Marksizm’i ve devrimci mücadeleyi reddetmekle kalmamış, kapitalizmin nesnel yasalarını inkâr eden, devlet, sınıf mücadelesi ve devrim olgusunu yok sayan, emperyalist sistemle uzlaşmaya dayalı bir anlayışı geliştirmişti. Marksizm’e “değer teorisi”nin yanlışlığı ve “işçi sınıfının burjuvaziyle birlikte sömürüye ortak olduğu” biçiminde getirdiği, hiçbir bilimsel zemine sahip olmayan sözlerle sınıf mücadelesinin yerine uzlaşmayı, sisteme boyun eğmeyi öğütlerken, Lenin ve Stalin’in ulusal sorunda ortaya koyduğu teorik-politik ve pratik çizgiyi kendince yanlışlayarak ve “felaket” olarak niteleyerek Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı çerçevesinde “ayrı bir devlet kurma” hakkını reddetmişti. Verili egemen devlet yapılarına dokunmayan ama “devletsiz toplum”, “ekolojik-demokratik toplum”, “demokratik modernite” gibi “kulağa hoş gelen” ama özünde Kürtler gibi kendi devletlerine sahip olmak için mücadele eden güçleri bu haktan yoksun bırakmanın teorisini “Demokratik Konfederalizm” adıyla zaten ortaya koymuştu. Geline aşamada ise yapılan çağrı ile bu zamana kadar temelleri oluşturulan “kendini ve varlık koşulunu” reddederek verili egemenlik ve ilişki ağlarını nesnel gerçeklik olarak kabul etmeyi meşrulaştıran anlayış deklare edilmiş oldu.

“BARIŞ VE DEMOKRATİK TOPLUM ÇAĞRISI” ÇÖZÜMSÜZLÜK POLİTİKASIDIR

Öcalan’ın son açıklamasında PKK’nin kendisini feshetmesi, silahlı mücadelenin sona erdirilmesi ve Kürt ulusunun Türk devletiyle “bütünleşmesi” çağrısı, uzun yıllardır inşa edilen uzlaşmacı çiz-

ginin doruk noktasıdır. Bu açıklamanın dayandığı temel argümanlar şunlardır:

1) Kürt sorununun kaynağına dair bir manipölasyon yaratmak ve Türk devletinin ilhakçı, katliamcı ve inkârcı niteliğini geçmişe bırakarak unutturmak.

2) Kürt sorununa yönelik Türk egemen sınıflarının bakış açısında olumlu bir değişim yanılması yaratmak.

3) Türk devletinin demokratikleşme dinamiklerine sahip olduğuna inandırarak Kürtler açısından çözüm üretecek bir ortam oluştuğunu iddia etmek.

4) Kürt sorununda kimlik krizinin aşıldığı ve ifade özgürlüğü ile birlikte silahlı mücadeleyi gerektirecek bir sorun teşkil etmediği.

5) Demokratikleşmenin reformlarla mümkün olduğu.

6) Bağımsızlık, ayrılma ve ulusal hak taleplerinin gereksiz hale geldiği tezi.

Bu argümanların tümü gerçeklikten kopuktur ve gerçeği çarpıtmak üzerine kuruludur. Kürt sorununun temel kaynağı, Türk devletinin emperyalizmin bir yarı sömürgesi olarak örgütlenmiş faşist niteliği, ilhakçı politikası ve Kürt ulusuna yönelik inkârcı baskılarıdır. Türkiye’de egemen sınıfların temel politikası, Kürt varlığını inkâr etmek, zorla asimilasyonu derinleştirmek ve ulusal haklarını gasbederek Kürtleri ilhakçı bir sistemin içinde eritmek olmuştur. Kürt ulusal sorunu, yalnızca kimlik ve kültürel haklarla sınırlı bir mesele değil, ezilen ulusun en temel demokratik hakkı olan Kendi Kaderini Tayin Hakkının gasbedilmesiyle doğrudan bağlantılıdır. Öcalan’ın açıklamasında, sanki Türk devleti Kürt ulusuna karşı eski tahakküm politikasını değiştirmiş ve demokratikleşme sürecine girilmiş gibi bir hava yaratılmaktadır. Oysa son yıllarda Kürtlere yönelik saldırganlık Irak ve Suriye Kürdistanı’nı da içine alan bir alana yayılmış, belediyelere kayyım atanarak Kürtlerin iradesi gasbedilmiş, siyasî liderler ve Kürt politikacılar kitlesel tutuklamalara maruz bırakılmış, Kürt coğrafyalarında sistematik askerî operasyonlar sürdürülerek Kürt halkı sürekli bir savaş rejimi içinde yaşamak zorunda bırakılmıştır.

Öcalan’ın bu ağır baskı ve sömürgeci politikaları görmezden gelerek “Türk devleti ile demokratik uzlaşmanın” mümkün olduğunu iddia etmesi, Kürt ulusunun tarihsel mücadele deneyimi-

ne sırt çevirmek anlamına gelmektedir. Türk egemen sınıfları hiçbir dönemde Kürt ulusuna yönelik inkârcı ve katliamcı politikalarından vazgeçmemiş, aksine Kürt Ulusal Mücadelesinin yükseldiği her dönemde daha da sert baskı politikalarını devreye sokmuştur.

Bugün Kürt ulusu hâlâ ilhakçı bir tahakküm altında yaşamakta, en temel ulusal hakları gasbedilmekte, demokratikleşme iddialarının aksine ağır bir devlet terörü ile karşı karşıya bırakılmaktadır. Kürt ulusuna yönelik baskı ve şiddetin Türkiye sınırları dışında da sistematik bir biçimde devam ediyor olması, sorunun çözüldüğü ya da çözülme aşamasında olduğu iddiasının gerçeği yansıtmadığını gösterir. Öcalan’ın yaptığı çağrı, esas olarak Kürt ulusunun bağımsızlık hakkından tamamen vazgeçilmesini istemektedir. Bu çağrı, asimilasyona ve egemen Türk devleti ile “kendinden vazgeçerek” anlaşmaya dayalı bir çözüm anlayışını meşrulaştırmaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesi, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verilen devrimci bir mücadeledir. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, devrimci bir ilke olup yalnızca kültürel haklar ve yerel yönetim reformlarıyla sınırlanamaz. Kürt ulusu, Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkına sahiptir ve bu hak tam olarak bağımsız devlet kurma hakkıdır. Bu hakkı kullanıp kullanmamak da tamamen ve sadece Kürt ulusunun tasarrufundadır. Abdullah Öcalan’ın teorisi, bu hakkı reddederek Kürt ulusunu Türk ulusal egemenliği içinde eritme amacına hizmet etmektedir. Öcalan’ın bu çağrısı, Kürt Ulusal Mücadelesinin nesnel olarak devrimci karakterinin tasfiyesine yöneliktir, ancak hem bölgesel güç dengeleri hem de sınıfsal çelişkiler açısından nesnel gerçekliğin dayattığı sınırlarla karşılaşacaktır. Gerçek çözüm, reformist uzlaşmalar ve emperyalizmin yönelimlerine uygun politikalarda değil, Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkını savunan, emperyalizme ve ilhakçı devletlere karşı mücadeleyi yükselten devrimci bir çizgide bulunmaktadır. Öcalan’ın son açıklaması, Kürt Ulusal Mücadelesinin tasfiyesi anlamına gelmektedir. MLM’nin temel ilkeleri çerçevesinde, Kürt ulusunun özgürlüğü, ancak devrimci bir çizgiyle mümkündür. Öcalan’ın önerdiği Türk-Kürt ittifakı, emperyalizmin bölgesel çıkarlarına hizmet edecek bir uzlaşmadan başka bir anlama gelmez. Kürt ulusunun kurtuluşu, ancak emperyalizme, egemen Türk devletine ve bölgedeki gerici rejimlere karşı devrimci bir mücadeleyle mümkündür.

KÜFE AĞZINA KADAR DOLU

2025 yılı emekçiler açısından oldukça zor başladı. Bir yandan borç temelli büyümenin içerdği krizin verdiği fırsatlarla legal gasp biçiminde gerçekleşen servet transferiyle diğer yandan aynı krizin maliyetinin/külfetinin yükü her zaman yapıldığı gibi bu kez de emekçilere taşıttırılarak süreç sona erdirilmek isteniyor. Yüksek enflasyon ve ısrarla düşürülmek istenen faiz politikası bu amaca doğrudan hizmet etmek içindir. Enflasyonun düşmeye başladığı iddiasıyla “iktidar” sahipleri yüksek enflasyondan sorumlu olmadıklarını, dolayısıyla emekçilere dayatılan kriz maliyetinin de sorumluluğunun kendilerinde olmadığını savunmaktalar. Peki gerçek bu mudur? Gerçekten de sorun sadece, diğer her şeyden yalıtık olarak yüksek enflasyon olsaydı bu savunmayı dikkate alabilirdik. Oysa biliyoruz ki gerçeklik bundan ibaret değil. Yüksek enflasyon “serbest piyasa” denen; ama gerçekte devlet ve genel olarak bürokrasi tarafından denetim altında olan piyasanın yabancı sermayenin kucağında olduğu sürece enflasyon bu ülkenin kaçınılmaz sorunu olmaya devam edecektir. Çünkü bu ülkede üretim esas olarak düşük-orta seviyededir ve düşük-orta teknoloji kullanımı nedeniyle de ülke değer üretiminde genel olarak zayıf kalmaktadır. Bunun emperyalist tekellere boyun eğmiş ve feodal yapıyla kaynaşmış devletin ekonomi modelinin değişmez kuralı olduğunu belirtmek gerekiyor.

İçinden geçtiğimiz süreç sözünü ettiğimiz kuralların yeniden işlemlerinden ibaret ülkenin makus talihidir. Maliyet kaynaklı enflasyon, alım gücündeki daralma ve kur politikası nedeniyle ihracatın yavaşlaması birçok firmaların kapanmasına, küçülmesine veya üretimlerini daha düşük iş gücü maliyetli bölgelere kaydırmasına yol açıyor. Makroekonomik dengelerdeki bozulğun üstünü örtmek için de hükümet ve bağlı bürokrasi istatistik verilerle oynayarak işsizliği düşük göstermektedir, bu yolla aslında ciddi bir sorun olan işsizlik önemli bir sorun değilmiş gibi yaşanmaktadır.

Şu açık ki bu dönemde bazı firmaların piyasadan çekilmesi, küçülmesi veya üretimini başka bölgelere kaydırması

emekçilerdeki işsizlik korkusunu artırmıştır. Aynı koşullar piyasada tutunmaya devam eden firmalara belirgin avantajlar ve fırsatlar da sunmaktadır. Sermayenin bu şekilde yoğunlaşması ve emek üzerinde oluşan yoğun baskı, bu iki karşıt cephenin çelişik birliğinin bir fotoğrafıdır. Farklı sınıfların farklı çıkarlara sahip olduğunu gösteren bu fotoğraf mücadelenin nesnel şartlarını anlamak için de bir veridir.

İzlenen para politikası, döviz kurunun düşük kalmasına ve döviz bazlı her ölçümün yüksek görünmesine neden olmaktadır. Ülkedeki enflasyonun yanı sıra döviz kurundaki artış, emek maliyetlerini görece olarak yükseltse

emek kesimine ödetilmiştir.

Enflasyon verilerini açıklarken ortalama madde sepeti fiyatlarının 2022 yılından bu yana açıklanmıyor olması, zaten sıkıntılı olan verilerin artık hiçbir şekilde inandırıcı olmamasını beraberinde getirmektedir. Sabit ücretlilerin ücretlerinin belirlenmesinde en önemli dayanak olan enflasyon verisinin bu nedenle kritik bir noktada olduğu aşıkardır. Resmi veri olarak baz alınan ve TÜİK tarafından açıklanan enflasyon oranı ile enflasyon araştırma alanında çalışan ENAG’ın ve İstanbul Özgölünde fiyat araştırması yapan İstanbul Ticaret Odası’nın verilerinin ciddi farklar içermesi tam da bu kritik noktadan

sanayi havzasında genel bir sessizlik yaşanırken bazı lokasyonlarda ise işçi sınıfının ciddi bir şekilde tepkisini yükselttiğini görmekteyiz. Kuşkusuz genel beklenti ve sinme halinin süregelen bir sınıf davranışı olmayacağı rahatlıkla söylenebilir. Ekonomik temelli çelişkilerin keskinleşmesi, belirsizlik haliyle baskınlaşan davranış halinin bir şekilde değişmesini de koşullayacaktır. Ancak bu kendiliğinden tepkinin oluşmasını ve doğru bir kanala akmasını beklemek, sınıfa yapılacak en büyük haksızlıktır. Söz konusu işçi hakkı olduğunda devletin gücünü arkasına alarak her türlü zorbalığı yapan egemenlerin karşısına kendiliğinden öfkesi ile dikilen emek kesiminin işsizlik, kara liste, biber gazı, cop, gözaltı ve tutukluluk enstrümanlarıyla dizginlenmeye çalışılması, tehdit edilmesi son dönemde sıklıkla gördüğümüz uygulamalardır.

Elbette yerel noktalarda sınıf üzerinde uygulanan bu terörün bir yanını andaki direnişi kırmak oluştururken diğer yanını ise birlik ve dayanışma olanaklarının engellenmesi çabası oluşturmaktadır. Görüldüğü üzere TÜİK üzerinden sergilenen enflasyon oyunu, Hazine ve Maliye Bakanlığı aracılığıyla gelirler politikasının sıkılaştırılarak baskılanmasını, Asgari Ücret Komisyonu aracılığıyla da bu baskılanmanın tescillenmesini beraberinde getirmiştir. Patron

sendikaları, bölgesel patron kuruluşları ile yerelerde büyük bir ıstahla hayata geçirilen genel ücret baskılanması, bu ücret artışlarını kabul etmeyerek direnişe geçen işçilere polis ile fiziksel baskıya dönüşmüştür. Bu organize odağın varıyla yokuyla saldırıya geçmesi, korkulan şeyin boyutunu göstermesi açısından oldukça önemlidir. Açıktır ki böylesi bir hazırlık, işçi sınıfının karşı çıkışının beklendiğinin göstergesidir. Bu baskılanma ile birlikte oluşan panoramanın kısa sürede değişmeyeceği de rahatlıkla iddia edilebilir.

Tüm bu baskı ortasında işçi sınıfının yerelerde ortaya çıkan direnç noktalarının birleştirilmesi ve egemen sınıfların topyekûn saldırısına karşı işçi sınıfının tüm emekçi halk kesimleriyle birlikte mücadelesinin örgütlenebilmesi elzem ve elzem olduğu kadar kritiktir.

de bu durum emekçiler açısından bir refah artışı sağlamamıştır. Hükümet adına yapılan açıklamalarda bir süredir refaktan değil; ama pahalılıktan söz ediliyor olması da bu gerçeğin itirafı niteliğindedir. Ne var ki itiraf “dürüstçe” gerçekleşmemekte, dış koşulların ya da stokçuların neden olduğu bir pahalılıktan söz edilmesi yetmezmiş gibi hükümet sözcüleri bunlara bir de “asgari ücreti artırırsak bu tasarrufta değil harcamada kullanılır ve harcamada enflasyona neden olur” zıvalığını eklediler. Harcama yaptırmamak için, başka bir biçimde söylersek “ihtiyaçların karşılanması engellenerek enflasyon düşürülmek amaçlanıyor! Bu bir açmaz, reel enflasyon bir yana, gerçeği yansıtmayan resmi enflasyon oranının bile altında kalan bir asgari ücret zammıyla perçinlenmiş; bedel bir kez daha

kaynaklanmaktadır. Enflasyonla mücadele vurgusu ile “hedeflenen enflasyon” üzerinden sadece asgari ücretin değil, tüm ücretlerin belirlenmeye çalışılması, enflasyon verisinin tüm ücret pazarlıklarında belirleyici olması, konu üzerindeki tartışmaların odak noktası durumundadır.

Asgari ücret artış oranının yüzde 30 olarak belirlenmesi, yukarıda bahsettiğimiz koşullar ekseninde işçi sınıfının iki ayrı davranış biçimi göstermesini de beraberinde getirmiştir. İşsizlik ve genel güvencesizlik kaygısı ile bu sefalet ücret artışını mecburen kabul ederek daha da tepkisiz kalan bir davranış biçimi ile ekonomik krizin ağır yükü ile kendisini tamamen çıkışsız hissederek sesini yükselten diğer bir davranış biçimi eş güdümlü olarak gözlemlenmektedir. Bunun sonucunda birçok büyük

TÜRKİYE'DE GIDA GÜVENLİĞİ VE YOKSULLUK

Son yıllarda Türkiye’de en çok tartışılan konulardan biri, ihracata giden tarım ve gıda ürünlerinin geri gönderilmesi ve bu ürünlerin iç pazarda tüketildiği iddialarıdır. Özellikle Avrupa Birliği’nin (AB) belirlediği gıda güvenliği standartlarını karşılamayan ürünlerin iade edilmesi ve Türkiye’de satılması halk sağlığı açısından endişe yaratmaktadır. Tarım ve gıda ürünlerinde rekolteyi artırmak, uzun süre korunabilmesini sağlamak ve bu yolla en yüksek verimi sağlamak amacıyla kullanılan kimyasalların, yalnızca zararlı organizmalara değil insanlara da ciddi zararlar verebileceği bilinmektedir. Tarım ve gıda ürünlerinin zararlı organizmalardan korunması kimi zaman kimyasal karışım ve ilaçlar yolu ile gerçekleştirilirken, son 50 yıldır aynı zamanda genetik müdahaleler ile de bu korunma sağlanmaya çalışılmaktadır. Ancak tüm bu müdahalelerin insan sağlığında kısa ve uzun vadede ortaya çıkarabileceği ağır sorunlar, birçok bilimsel çalışma ile ispatlanmıştır. İnsan toplumunda son yıllarda artan alerjik reaksiyonların büyük çoğunluğunun bu biçimde korunan gıdalardan kaynaklandığı yine bilimsel çalışmalar sonucu ortaya konmuştur. Ancak sistem, daha fazla kâr ve rant uğruna, kontrolsüz bir biçimde bu kimyasalları kullanmaya devam etmektedir.

GERİ GÖNDERİLEN ÜRÜNLER VE PESTİSİT SORUNU

Geri gönderilen ürünlerin büyük çoğunluğu, pestisit kalıntılarının AB’nin belirlediği limitleri aşması nedeniyle iade edilmektedir. Pestisitler, zararlı organizmaları (böcekler, yabancı otlar, mantarlar, kemirgenler) kontrol etmek için kullanılan kimyasal maddelerdir ve tarımda verimliliği artırmak amacıyla yoğun olarak kullanılmaktadır. Ancak bu kimyasalların yanlış ve kontrolsüz kullanımı, hem çevreye hem de insan sağlığına ciddi zararlar vermektedir. Türkiye’de pestisit kullanımı 1950’lerde başlamış, özellikle 1980’lerden sonra ihracata yönelik üretimin artmasıyla birlikte yoğunlaşmıştır. 2022 yılında Türkiye’de pestisit kullanımı yüzde 4,5 artarak 55 bin 347 tona yükselmiştir. Bu ürünlerin yüzde 38,4’ü fungusit, yüzde 27,4’ü herbisit ve yüzde 23’ü insektisit olarak kullanılmaktadır. Pestisitler içe-

risindeki bu ayırım ise, hangi zararlıların öldürüleceğine göre belirlenmektedir. Örneğin insektisit böcek öldürücü olarak kullanılırken fungusit mantar öldürücü ve herbisit ise ot öldürücü olarak kullanılmaktadır.

İHRACATTAN DÖNEN PESTİSİTLİ ÜRÜNLER

AB, pestisit kalıntıları konusunda sıkı denetimler uygulamaktadır. Türkiye’den ihraç edilen ürünlerin önemli bir kısmı, bu denetimlerde limit üstü kalıntılar nedeniyle geri gönderilmektedir. Örneğin 2018 yılında 113, 2019 yılında 98 ve 2020 yılında 198 parti ürün, AB limitlerini aşan pestisit kalıntıları nedeniyle iade edilmiştir. Bu ürünlerin akıbeti ise tartışma konusudur. Türkiye’de gıda denetim mekanizmalarının yetersiz olması nedeniyle, geri dönen bu ürünlerin iç pazarda tüketildiği iddiaları bulunmaktadır. Özellikle ekonomik nedenlerle bu ürünlerin imha edilmek yerine, iç piyasaya sürülmesi halk sağlığı açısından büyük bir risk oluşturmaktadır.

PESTİSİTLERİN İNSAN VE ÇEVRE SAĞLIĞINA ETKİLERİ

Pestisitlerin yanlış kullanımı, sadece tüketiciler için değil, üreticiler için de ciddi sağlık sorunlarına yol açmaktadır. Dünya genelinde her yıl yaklaşık 385 milyon insan pestisit zehirlenmesine maruz kalmakta ve 11 bin kişi bu nedenle hayatını kaybetmektedir. Uzun vadede kanser, hormonal bozukluklar ve genetik sorunlar gibi sağlık problemlerine neden olabilmektedir. Ayrıca doğada biyolojik çeşitliliğin azalması, toprakta mikroorganizmaların yok olması, yeni hastalıkların ortaya çıkması ve hava kirliliği gibi çevresel sorunlara da yol açmaktadır. Tarımda kullanılan kimyasal ilaçların büyük çoğunluğu, yalnızca zararlı organizmaları hedef almaz, bu biçimde kodlanması mümkün değildir. Bitkilerde hastalığa yol açacak rekoltenin düşmesine yol açacak zararlıların yanı sıra, toprakta bulunan faydalı mikroorganizmaların ve bir bütün ekosistemin zehirlenmesine yol açar. Yani bu kimyasallar yapısı gereği, çeşitli organizmaların yok edilmesi ve öldürülmesi işlevine dayanır. Dolayısı ile kullanımı dahi henüz tartışma konusuysa, kontrolsüz ve aşırı kullanımının

insan dahil tüm ekosistem için ne büyük tehlikeler barındırdığını anlamak güç değildir. Türkiye’de ekonomik kriz ve artan yoksulluk, güvensiz gıda tüketimini daha da artırmaktadır. İhracata uygun olmayan ürünler, genellikle daha düşük fiyatlarla iç pazarda satılmakta ve yoksul kesimlerin bu ürünleri tüketmekten başka çaresi kalmamaktadır.

Gerici sistem açısından geçerli tek olgu, en düşük maliyet ile en yüksek verimin ve kârın sağlanmasıdır. Dolayısıyla orta ve uzun vadede tüm ekosistemi tehdit eden zararlı kimyasalların kullanımında herhangi bir sıkı denetime gidilmemektedir. Günümüzde dışarıdan kimyasal ilaçlar ile yapılan müdahalelerin yerini özellikle kapitalist ülkelerde genetiği değiştirilmiş organizmalar (GDO) almaktadır. Yine aynı biçimde tarımda verimliliği artırmayı hedefleyen bu uygulamalarda da bitkilerde gen ekime veya gen çıkarma metotları ile böcek ve organizmalar için toksin niteliği taşıyan değişiklikler yapılmaktadır. Yani toksik özellikleri olmayan bitkiler, zehirli hale getirilmektedir. Yani dışarıdan ilaçlama kısmî olarak devam etmekte, ancak zehri bitkinin kendisinin üretmesi sağlanmaktadır. Böylece bir kısım denetim sorunları aşılabilmekte ve gıdanın bütçelere göre bölünmesine yol açılmaktadır. Örneğin GDO ve kimyasal ilaçlama şüphesi olan gıdalar daha ucuza satılırken, “organik” gıdalar daha yüksek fiyatlardan pazara girmektedir. Bunun kısa vadede insan vücudunda etkileri görülebilmektedir. Netice itibarıyla, insan sindirim sistemi gibi organik yapılarda yararlı bakteriler ve mikroorganizmalar mevcuttur, bu toksik yapıları bitkiler bu organizmaların da ölmesine yol açabilmektedir. Bunlar yalnızca kısa vadeli etkilerdir. Uzun vadeli etkilerinin ise daha ağır olacağı düşünülmektedir. Gıda erişimi gibi temel ihtiyaçların karşılanması da dahi, ülkemizde ciddi sorunlar yaşanmaktadır. Artan enflasyon ve satın alma gücünde yaşanan erime, işsizlik ve ağır sömürü şartları, sağlıklı ve besleyici gıdalar bir kenara tümünden bir gıdaya erişim sorununu ortaya çıkarmaktadır.

Yani, pazar artışı sebzeleri toplayarak gıda elde edebilen insanların her geçen gün çoğaldığı ve bu insanların öncelikli sorununun edindiği bitkilerin pestisitlerden ne oranda arındırıldığı veya GDO’lu olup olmadığı değildir. Herhangi bir besleyici gıdaya erişimi dahi sorun olduğu bir yerde, dolayısı ile zehirli ya da zehirsiz her gıda çeşidi için pazar alanı oluşabilmektedir. Kimi AB ülkeleri gibi görece ekonomik refahın yüksek olduğu, en azından gıda erişiminin Türkiye’ye göre daha kolay olduğu ülkelerde karşılık bulamayan zehir kalıntılı gıdalar, Türkiye’ye geri dönerek pazar dolaşımına girebilmekte ve tehdit bilindiği halde tüketime devam edilebilmektedir. Bu durum, gelir adaletsizliğinin gıda güvenliği üzerindeki etkisini gözler önüne sermektedir.

ALTERNATİF TARIM YÖNTEMLERİ NİÇİN TERCİH EDİLMİYOR?

Bu sorunları çözmek için sadece endüstriyel tarım yöntemlerinin yanı sıra, alternatif tarım modelleri de mevcuttur. Bunların bazıları şöyledir:

Organik Tarım: Kimyasal pestisitlerden arındırılmış, yerel üretimi destekleyen ve biyoçeşitliliği koruyan üretim yöntemidir. Ancak yüksek maliyetleri nedeniyle, ürünlerin sadece belirli bir kesime ulaşabilmesi, bu yöntemin toplumsal etkisini sınırlamaktadır.

Agroekoloji: Ekolojik süreçlere uyumlu, yerel tohumları ve doğal girdileri kullanarak sürdürülebilir gıda üretimini hedefleyen, üreticiyi koruyan ve tüketiciye sağlıklı gıda ulaştırmayı amaçlayan bir tarım modelidir. Güvensiz gıda sorununun temelinde, kapitalist üretim ilişkileri ve daha fazla kâr güdüsü yatmaktadır. Bu politika, küçük çiftçilerin kimyasal tarıma yönelmesine, borçlanmalarına ve topraklarını terk etmelerine neden olmaktadır. Sonuç olarak hem çevresel tahribat artmakta hem de toplumun büyük bir kesimi sağlıksız gıdaya mahkûm olmaktadır. Daha adil, sağlıklı ve sürdürülebilir bir gıda sistemi için, yerel üretimi destekleyen, doğal kaynakları koruyan ve toplumsal adaleti gözetan agroekolojik tarım yöntemlerine yönelmek gerekmektedir. Özellikle epigenetik alanında yaşanacak gelişmeler de bitkilerin hem verimliliğini hem de ekosistem açısından tahribat oluşturmayacak biçimde üretim yapılmasını sağlayacak ürünler ortaya çıkaracaktır. Ancak alternatifler mevcut olsa da sistem bu biçimde bir yönelime girmeyi tercih etmemektedir. Çünkü kimyasal ilaçlamalar ve GD organizmalar, hem kendisine kısa vadede daha ucuz maliyetle daha yüksek verim kazandırmakta hem de halkın büyük çoğunluğunun ağır yaşam koşulları altında bu gıdalara yönelebiliyor oluşu sebebi ile pazar yaratabilmektedir. Ayrıca tek sorun tarım ürünleri değildir; et ve süt ürünlerinde de koruyucular, tatlandırıcılar, renklendiriciler gibi birçok yan ürün kullanılmaktadır. Bunların büyük çoğunluğu, raf ömrünün uzatabilmek veya ürünün canlı görüntüsünü koruyabilmek adına kanser dahil birçok ağır hastalığa kapı arayabilmektedir. Ancak ne yeterli denetim sağlanmaktadır ne de bu ürünlerin pazara girişi engellenmektedir. Çünkü sistem, herhangi bir karşı koyuş ve farkındalık olmaması halinde, bu ürünlerin daha fazla pazarda yer almasını sağlayacaktır, bu kendisinin çıkarıdır. Halkın çıkarına olan ise kendi sağlığını, geleceğini ve bir bütün yaşamını tehdit eden bu sistemin ortadan kaldırılmasıdır. Aksi durumda sistem, bir yandan halkı açlığa mahkûm ederken diğer yandan gıda erişimini ise halk sağlığını etkileyecek zararlı ve zehirli gıdalar ile sınırlandırmaya devam edecektir.

BANGLADEŞ'TE HALKIN HAKLI MÜCADELESİ BÜYÜYOR

Bangladeş'te ortaklaşan sorunlara verilen tepkilerle kitle hareketi yeniden yükselmeye başladı. Kadın, emek ve öğrenci cephesinden iktidara karşı yükselen tepkiler tekrardan sokakları doldurdu. Bu hareketlerin sebeplerini aşağıda daha detaylı açıklayacağız ancak önce 2024 yılında ülkeyi kasıp kavuran öğrenci hareketini hatırlatmamız gerekiyor; zira öğrenciler büyük protestolara önderlik ettiler ve bunun etkileri bugün de sürüyor.

2024 yılının temmuz ve ağustos aylarında Bangladeş'te öğrenciler büyük protestolara önderlik ederek başbakanın ülkeden kaçmasına sebep olmuştu. Öğrencilerin temel arzusu kota sisteminin kaldırılmasıydı. Kota sistemi savaşa katılanların ailelerinin kamuda istihdam edilmesini içeriyor.

İşsizliğin çok yüksek olduğu bu ülkede kota sistemine duyulan öfkeyi anlayabiliriz. Şimdi güncele dönecek olursak yine öğrencilerin protestolarından başlayabiliriz.

CİNSEL ŞİDDETE KARŞI ÖĞRENCİ PROTESTOLARI

Son günlerde öğrenciler kadınlara ve çocuklara yönelik artan cinsel şiddete karşı protestolar düzenliyor. Muhammed Yunus liderliğindeki geçici hükümette işçileri danışmanı olarak görev yapan Jahangir Alam Chowdhury, ülkedeki kadınlara yönelik duyarsız ifadeleri nedeniyle yoğun eleştiri ve tepkiyle karşı karşıya kaldı.

Öğrenciler, iki genç kadının halka açık alanda sigara içmesi nedeniyle taciz edildiğine dair yapılan açıklamaların ardından Chowdhury'nin istifasını talep ederek bir kuklasını yaktı.

Eylemcilere göre, tekrarlanan tepkilere rağmen, kanun ve düzen durumunda hiçbir iyileşme yok ve suç faillerine karşı hiçbir işlem yapılmadığı için durum daha da kötüleşiyor. "Devam eden tecavüz ve baskıya karşı işçileri Bakanlığına yürüdük. Ancak, tecavüzçüleri tutuklayamayan, çeteleri kontrol edemeyen veya hırsızları yakalayamayan polis, yürüyüşümüzü engelledi" diye aktarıyor bir eylemci.

Sanal medyada paylaşılan görüntü-

lerde Dakka'da iki genç kadının, yol kenarındaki bir çay ocağında sigara içtikleri için bir grup erkek tarafından fiziksel saldırıya uğradığı, 10-12 erkek tarafından tokatlandığı ve yumruklanıldığı görülüyor.

ÖĞRETMENLER İŞE GERİ DÖNÜYOR

Öğretmenler Dakka ve Çittagong bölgelerinde işe alımların üçüncü aşaması kapsamında devlet ilkokulları için 6 bin 531 yardımcı öğretmenin hızla alınmasını talep ediyordu. Bunun için yol kapatan öğretmenlere polis şiddetli bir biçimde saldırdı.

Daha sonra çaresizliklerini dile getirmek için Dakka'nın Şahbağ kentindeki Ulusal Müze'nin dışında "sembolik asılma" eylemi düzenleyerek "toplular intihar" tehdidinde bulundular. Öğretmenlerin eylemleri sonuç verdi. Temyiz Dairesi, öğretmenlik pozisyonları için seçilen 6.531 adayın işe alınmasını iptal eden Yüksek Mahkeme kararını askıya aldı. Mahkeme ayrıca adaylara bir ay içinde pozisyonlarına katılmaları talimatını verdi.

İŞÇİLER EYLEMDE

Savar'ın Ulail bölgesinde bulunan Dynamic Sweater Industries Limited şirketinin işçileri, Dakka-Aricha otoyolunu kapatarak eylem başlattı.

Yaklaşık yarım saat süren eylemin ardından saat 11.30 sıralarında işçiler ordunun saldırısıyla barikatı geri çekti. Eylemciler otoyolu boşaltmış olsa da öfkeli işçilerin bir kısmı yakındaki bir başka fabrika olan Unlima Textile Li-

mitted'e yönelik de eylem düzenledi.

Sorunlarını dile getiren işçiler, çoğunun üretime dayalı ücret sistemiyle çalıştığını söyledi. Son dönemde fabrika yönetimi, önceden haber vermeden, tek taraflı olarak parça başı ödeme oranlarında indirim gitti. Ayrıca fabrikanın işçilerine iş kanununa göre izin hakkı ve bayram ikramiyesi vermediği belirtildi.

Gazipur'da Dakka-Mymensingh karayolunun Chandana kavşağında bir giyim fabrikasında çalışan kadın işçinin iş cinayetinde hayatını kaybetmesinin ardından en az 400 tekstil işçisi, çevre yolunu kapattı. İşçiler fabrikanın önündeki yolu trafiğe kapatarak motosiklet, bisiklet ve özel araçları ateşe verdi.

Görüldüğü üzere Bangladeş'te şu sıralar gencinden kadınına işçisinden memuruna çoğu kesim hakları için eylemler düzenliyor. Talepleri ise aslında ortak. Haksızlığa, hukuksuzluğa son verilmesi. Burjuva-feodal düzenin ise hukuku işçinin maaşından kısmak, kadını hor görmek, demokratik hakları kısıtlamak üzerine kurulu. Egemen sınıflar ekonomik güçsüzlüğü baskıyla, haksızlıkla, kısıtlamayla yönetmeye çalışıyor. Bunun üzerine hakları gasbedilen kadınlar, öğrenciler ve işçiler demokratik hakları için sokağa dökülüyor. Bunu Bangladeş'te daha önce de gördük ve görünen o ki görmeye devam edeceğiz. Çünkü somut olarak değişen bir şey yok. Dünya daha da derinden krizler yaşamaya devam ediyor. Savaşa yatırımlar artıyor, halkların geleceği ise karartılıyor.

Berkant Kaya yaşamını yitirdi

Güneş Türkü'nün kurucu üyelerinden Berkant Kaya yaşamını yitirdi.

Bir dönem Partizan saflarında faaliyet yürüten ve kültür sanat alanında emek veren Berkant Kaya yaşamını yitirdi. Berkant Kaya yaşamının son dönemlerinde de devrimci mücadeleye desteğini esirgemedi. Yoldaşlık duygularını samimiyetle sürdüren Berkant'ın devrim mücadelesine katkılarını ve emeğini unutmayacağız.

Bir dönem beraber faaliyet yürüttüğü bir yoldaşı Berkant'ı şu sözlerle anlattı: "Sarıyer'de bir eylemde birlikte gözaltına alınmıştık. Dönem yasaklar dönemi idi. O koşullarda eylemler bir araya gelişimize, etkinliklerimize hep vesile oluyordu. Mahkemeye çıkarıldığımızda listenin en başında onun adı

vardı. Adını ilk orada öğrenmiş oldum. Daha sonra Tohum Kültür Merkezi'nde Güneş Türkü'nün kurucuları arasında yerini aldı. Hepimiz mücadelenin çeşitli mevzilerinde bir nefer olarak yerimizi almıştık. O da kültür sanat çalışmalarında kavgaya bir nefer olmuştu. Halkın acılarını, direncini, özlemlerini saziyle sözüyle patron-ağalara meydan okuyan ezgilere dönüştürüyordu. Bir kültür emekçisi olarak üzerine düşen görevleri yerine getiriyordu. Konserlerde, etkinliklerde, grev çadırlarında, direnişlerde marşlarımızı her türlü baskıya rağmen kitlelere ulaştırmaktan geri durmuyordun. Ne kültür sanat mevziinde yetiştirdiğin sayısız kursiyer ne marşlarımızı sazınla, sözünle ulaştırdığın halkımız ne de zamansız gidenlere kavga sözünü tutmaya devam eden biz seni unutacağız. Özlemle anıyorum."

Berkin Elvan mezarı başına anıldı

Berkin Elvan'ın mezarı başında yapılan anmada, katledilmesinden sorumlu olanların 11 yıldır yargılanmadığı vurgulandı.

Gezi İsyanında katledilen Berkin Elvan ölümsüzlüğünün 11. yılında mezarı başında anıldı. İstanbul Feriköy mezarlığında düzenlenen törene Berkin Elvan'ın ailesi, Partizan'ın da aralarında olduğu kurumlar ve demokratik kitle örgütü temsilcileri katıldı.

Mezarlık girişinden mezar başına kadar yapılan yürüyüşün ardından aile adı-

na Gamze Elvan basın metnini okudu. Sadece Berkin için değil tüm çocuklar için adalet aradıklarını dile getiren El-

van, "Biz adalete açız. Bir çocuğun 6 yaşında evlendirilmesine göz yumanlara karşı adalet arıyoruz. Çocuklarımızı

tarikatların, çocuk istismarcılarının eline bırakanlara karşı adalet arıyoruz. Çocuklarımızı enkazda 'aramayan' bu iktidara karşı adalet arıyoruz. Devlet eliyle öldürülen tüm çocuklar için adalet arıyoruz" dedi.

Elvan sözlerine şöyle devam etti:

"Oğlumuz, canımız, yavrumuz, Berkin'imiz, kaç yıl geçerse geçsin; sana yaşatılan zulmü unutmayacağız, seni bizden koparanları asla affetmeyeceğiz. Elbet bir gün yattığın yerde rahat uyuyabilmeni sağlayacağız."

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ahmet Muharrem Çiçek (Parti Üyesi): Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde gerici bir ailenin çocuğu olarak doğan Ahmet Muharrem Çiçek, üniversite öğrenimine kadar bu gerici kültürün etkisi altındaydı. Liseyi bitirdikten sonra İstanbul Tıp Fakültesi'ne kaydını yaptırdı. Bu dönemden sonra öğrencilerin akademik-demokratik talepleri doğrultusundaki mücadelesinden, anti faşist, anti emperyalist mücadeleden etkilendi.

Yüksek öğrenim gençliğinin pratik faali-

yetleri içinde giderek militanlaşan Ahmet Muharrem Çiçek, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i bir silah gibi kullanarak yıllar yılı kendisini çevreleyen gericiliğin etkisini üzerinden hızla attı.

Ahmet Muharrem Çiçek, Proletarya Partisi saflarında gelişti ve yetkinleşti. Parti Üyesi ve Halk Ordusu İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı olan Ahmet Muharrem Çiçek, 19 Mart 1973 tarihinde İstanbul Şehremini'de polislerle girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşti.

Ahmet Muharrem Çiçek son mermisine kadar düşmanla dişe diş çatışarak mermisi bittikten sonra hiçbir değer düşmanın eline sağlam geçmemesi için silahını parçaladı. Bu tavır yoldaşlarına Parti değerlerinin korunması ve düşmana teslim edilmemesi konusunda önemli bir gelenek bıraktı.

Mustafa Akdal (Parti Militanı): 19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucunda yaşamını yitirdi.

Niyazi Gündoğdu (Parti Üyesi): 1956 yılında Sivas'ın Hafik ilçesinde doğdu. Niyazi Gündoğdu İstanbul'da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüttü. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (Ok-Der) başkanlığı yaptı. 1977 yılında çeşitli derneklerin basılması sırasında Ok-Der'den Niyazi Gündoğdu da gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden çıkar

çıkmaz askere alındı. Niyazi Gündoğdu, askerlik bitiminde memleketine tekrar döndü. Burada 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alındı ve bir gün sonra işkencede katledildi.

Hıdır Yıldız (Parti Militanı): 1968 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Amutka köyü Geçtek mezarında doğan Hıdır Yıldız yoksulluktan dolayı ilkokulu bitirmeden ailesiyle birlikte hayvancılık yapmaya başladı. Daha 14 yaşındayken Halk Ordusu gerillalarıyla karşılaştı ve gerillayla olan bağı derinleşmeye başladı. Yaşı küçük olduğu için gerillaya katılma talebi olumsuz yanıtlandı ve 17 yaşına bastığında Halk Ordusuna katıldı. 17 Mart 1985'te TC ordusuyla girilen çatışmada yaralı şekilde düşmanın eline geçti. O, yaralı haliyle hiçbir bilgi vermedi. Hiçbir sonuç alamayan düşman çareyi Hıdır Yıldız'ı kurşuna dizmekte buldu.

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.

Birleşmiş Milletler (BM) heyeti, özellikle Lazkiye ve Tartus'taki katliamları araştırıyor. BM müdahalesi nedeniyle katledilen Alevilerin toplu mezarlara, ormanlık alanlara veya sahile atıldığı, bazı cesetlere askerî kıyafet giydirilerek katliamın örtbas edilmeye çalışıldığı bildiriliyor. Yakılan evler söndürülüp boyanıyor, halka korku salınıyor. Henüz tam anlamıyla bir iktidar kuramayan Colani, yönetemediği Suriye'de en zayıf kesime yönelerek gücünü kanıtlamaya çalışıyor. İsrail'in saldırılarına yanıt veremeyen, SDG ile anlaşma imzalayan, Dürzilerle müzakere arayışında olan HTŞ, bu güvensizliğini ve yönetim krizini Alevilere yönelik barbarca yöntemlerle örtmeye çalışıyor.

SDG HANGİ ZAMANDA, KİMİNLE ANLAŞTI?

HTŞ lideri ile SDG arasında gerçekleşen "anlaşma", sürecin karmaşıklığını ve farklı grupların çıkar çatışmalarını gözler önüne seriyor. Uzun süredir HTŞ'nin, özellikle Colani'nin Türkiye ile güçlü ilişkileri olduğu konuşuluyordu. Bunun gerçeklik payı olduğu açık, ancak Türkiye'ye biçilen misyonun da abartıldığı unutulmamalıdır. Ne Erdoğan gerçek anlamda "BOP eş başkanı" oldu ne de Türkiye, Suriye'deki yeni rejimin belirleyici gücü hâline geldi. Türkiye'nin emperyalizmin açık desteğiyle hareket eden bir kuklanın kıyafetinden sorumlu bir terzi gibi konumlandığını söylemek yanlış olmaz. Son anlaşma da bunun göstergesidir. Öcalan mektubunun ardından SDG'nin kendini feshedeceğine

dair iddialar ortaya atılacaktır. Ancak bu, yüzeysel bir yorum olur. SDG, en başından beri savunduğu ilkeleri HTŞ liderine kabul ettirmiştir: Kürt ulusal varlığının Suriye içinde tanımlanması, toprak bütünlüğü çerçevesinde kendi bölgesinin idarî yetkilerini koruması ve uluslararası alanda tanınması. Zamanında Esad yönetiminin kabul etmediği bu temel ilkeler, Colani yönetimi tarafından kabul edilmiştir. Ancak anlaşmanın zamanlaması dikkat çekicidir. Alevi katliamlarının büyük tepki gördüğü bir dönemde gerçekleşen bu anlaşmada, "yeni rejimin" eski rejim artıkları ve ayrılıkçı hareketlere karşı savunulacağı belirtilmektedir. Halkın korunmasına yönelik açık bir madde yer almazken, rejimin savunulmasına vurgu yapılmaktadır. Bu durum, SDG'nin, halka zulmeden bir yapıyı devlet olarak

tanıdığı anlamına gelmektedir. HTŞ, Alevi katliamlarıyla suçüstü yakalanmışken SDG ona "devlet" statüsü vermiştir. Zamanlamanın bu özelliği, SDG açısından ciddi bir tehlike sinyali olarak okunmalıdır. Ne Aleviler ne Kürt halkı ne de direnişçilerin bunu göz ardı etmesi mümkün değildir.

Colani'nin geçici liderliğinin kabul edilmesiyle sürecin ABD ve Avrupa emperyalistleri tarafından şekillendirildiğine dair kuşku yoktur. Bu merkezlerden Alevi halkına yönelik gerçek bir yardım gelmeyeceği de açıktır. Bu nedenle, SDG'nin IŞİD'e karşı yürüttüğü savaşın hatırlatılması ve katliamların karşısında daha net bir tutum alması gerektiği vurgulanmalıdır.

AGEB: Suriye'deki Alevi Katliamına Karşı Sessiz Kalmayalım!

Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) Suriye'deki Alevi katliamına ilişkin yazılı bir açıklama yayımladı. AGEB, katliama karşı tüm alanlarda eyleme çağırı.

"Suriye'deki Alevi Katliamına Karşı Sessiz Kalmayalım!" başlıklı açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Suriye'de ABD-İngiliz emperyalizminin planlaması ve Türkiye ve bir dizi bölge devletin desteğiyle cihadist HTŞ merkezî otoriteyi ele geçirdi. Bölgede mezhepçi katliamlarıyla namı Colani kravat takarak Ahmet El-Şara kimliğine bürünerek dünya halklarına değişimin simgesi olarak sunuldu. Kürt, Alevi, Hristiyan ve farklı inançlara düşmanlıkla şekillenen HTŞ bir süre adeta kanatsız melek gibi bir arada yaşam ve ortak gelecek vaatlerinde bulundu. İktidara geldiğinden bugüne sinsice özellikle Suriye'de kırsal bölgelerde Alevilere, Şiilere ve Hristiyanlara yönelik bir dizi katliam girişiminde bulundu. Yaşanan baskı, işkence ve tutuklamalar her gün artan bir şekilde devam etti. Yaşanan itiraz ve protestolar zor ve baskı yoluyla sindirilmeye çalışıldı. Ancak 6 Mart günü Lazkiye'de HTŞ'ye bağlı çetelerin bir Alevi köyünü basması sonrası ortaya çıkan silahlı güçler bu çetelere baskın düzenledi.

"Yaşanan baskılara, tehditlere karşı eşyanın tabiatına uygun bu karşı koyuş

Lazkiye başta olmak üzere Tartus, Hama, Hama'da çatışmaları yoğunlaştırdı. Bunu bir fırsata çeviren HTŞ ve çeşitli çete grupları bu bölgelerde güvenliğin sağlama adına Alevi düşmanlığını körükleyerek harekete geçtiler. 6-7 Mart'ta bu bölgelerde sivil ve silahsız

uluslara düşmanlık içindedirler.

"Bu barbar sürülerinin katliam için hazırlıklı oldukları görülmüştür. HTŞ yönetimi faşist Türk devleti ve AKP hükümetinin desteğini arkasına alarak katliamları yürütmektedir. HTŞ'ye askerî lojistik,

sonucu milyonlarca insan katledildi, topraklarından sürüldü. Bölgenin yeniden dizaynı çerçevesinde Orta Doğu adeta kan gölüne çevrildi. Savaşın, işgallerin ve yaşanan katliamların sorumluları emperyalist ülkeler ve iş birlikçi bölge devletleridir.

SURİYE'DE ALEVİ KATLİAMINA KARŞI: SESSİZ KALMAYALIM!

halka yönelik yoğun bir katliam girişimi yaşandı. Süreç adeta sokakta, köyde, caddede buldukları Alevilerden intikam operasyonuna evrilmiştir. Suriye İnsan Hakları Gözlemevi (SOHR), HTŞ'ye bağlı güçlerin, Lazkiye ve Tartus'da yüzlerce Alevi'yi katlettiğini bildirmektedir. Faşist gerici cihadist çetelerin Alevi inancına düşmanlığı bilinmektedir. Sadece Alevilere değil farklı tüm inançlara ve

eğitim ve İHA'lar üzerinden görüntü sağlama başta olmak üzere her türlü olanak ve destek sunmaktadır. Türk devleti bu katliamın ortaklarından.

"Suriye'de yaşanan saldırılar ve katliamların sorumluları başta emperyalistler olmak üzere faşist Türk devletidir. Emperyalizmin pazar paylaşımları sonucu Orta Doğu coğrafyasında yaşanan işgaller

"Emperyalizm iş birlikçisi HTŞ, selefi cihadist yapısı ve farklı inançlara düşman bir yapılanma olarak zaman kaybetmeden katliamlara başladı. Yaşanan katliamlara tüm devletler sessiz kalmakta, adeta görmezden gelmektedir. Emperyalistlerin ikiye bölünmüş demokrasi ve insan hakları söylemlerinin sahteliği yaşanan olaylarda bariz bir şekilde görülmektedir. Güçlü bir kamuoyu oluşturulmadıkça bu katliamlar artarak devam edecektir. Suriye'de yaşanan baskı ve katliamlara karşı tüm alanlarda mücadeleyi yükseltmek ve kamuoyu oluşturmak tüm ilerici-devrimci güçlerin görevidir.

"AGEB olarak Suriye'de Alevilere karşı gerçekleştirilen katliamlara karşı tüm alanlarda kamuoyu oluşturma, eylemler örgütleme ve tavır almaya çağırıyoruz.

"Yaşanan katliamlara sessiz kalmayalım, yerli ve göçmen kurumlarla ortak eylemler örgütlemek ve kamuoyunda bu katliamları teşhir etmek acil bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Sessizlik daha fazla katliam demektir."

SURIYE'DE HTŞ KATLIAMI: ALEVİLER DİRENDİ, HALKIMIZ SELAMLADI

Suriye'de HTŞ'li grupların bu kez "Suriye devleti" adına Alevilere yönelik katliamlarının dünya kamuoyuna yansması ciddi tepkilere yol açtı. Bu saldırının beklenen bir gelişme olması ve Alevilerin uzun süredir bu tehlikeye dikkat çekmesi, özellikle Türkiye'deki duyarlılığı artıran bir etmen oldu. HTŞ'ye bağlı çeteler tarafından paylaşılan videolar katliamın boyutunu ve faillerin niteliğini açıkça gözler önüne serdi. Üç aydır Alevi evleri basılıyor, insanlar gözaltına alınıp infaz ediliyor, cesetleri yol kenarlarına atılıyor. Hakaret, işkence, köpek gibi havlamaya zorlama, cesetlerin çiğnenmesi gibi vahşet görüntüleri dünya kamuoyuna servis ediliyor. Humus kırsalındaki bazı Alevi köylerinde hiç kimsenin sağ kalmadığı, kadın, erkek, çocuk, yaşlı demeden herkesin katledildiği bildiriliyor. Bu saldırıları yalnızca HTŞ'nin Esad rejiminden sonra Alevilerden hesap sorma biçimi olarak değerlendirmek eksik kalacaktır.

8 Aralık'ta rejimin düşmesiyle birlikte sahada üç temel güç kaldı: Kürtler, Dür-

ziler ve cihatçılar. Esad döneminde orduyla birlikte cihatçılara karşı mücadele etmeyi kabul eden rejimin çökmesiyle Kürtler ve Dürzilerin kendilerini savunabilir kalmalarının en önemli nedeni silahlı olmakla birlikte görece bağımsız kalabilmeleriydi.

Katliamların nedeni hakkında konuşulurken devam eden baskılara ve öfkeye dikkat çekiliyor. Alevi kitlelerinde somutlaşan öfke silahlı örgütlenmeler için de bir kaynak kuşkusuz. Alevi kitlelerin tümünden silahsız olduğu ileri sürülemez ve silahlı olmak onlar için başından itibaren meşrudur. HTŞ operasyonlarına yönelik "halkı korumak üzere" silaha başvurulması da meşru bir halk savunmasıdır. Bu bahane edilerek sıradan, silahsız Alevi kitlelere saldırılması asla meşru değildir, tam olarak adli bir "devlet" suçudur. "Sahil Kalkanı Tugayı" da bu koşullarda ortaya çıktı. Yeni kurulan bu birliklerin siyasi hattı ve hedefleri henüz bilinmiyor. Katliam ve baskının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu birliklerin nasıl bir konumlanış içinde olacağı belirsizliğini koruyor. Şu

an için Şam yönetiminden tek talepleri, katliamların durdurulması oldu.

Katliamların tırmanması üzerine eski asker ve komutanların önderliğinde, laikliği benimsemiş Sünni, Alevi ve farklı inanç gruplarından oluşan "Suriye Kurtuluş Askerî Konseyi" kuruldu. Liderliğine eski Tuğgeneral Süleyman Dala getirildi. Katliamların durdurulması çağrısının karşılık bulmaması üzerine konsey, birkaç baskın düzenleyerek 13 selefi unsuru öldürdü. Bu durumu fırsat bilen HTŞ çeteleri, Alevilere yönelik kitlesel imha sürecini hızlandırdı. Buna karşılık Suriye Kurtuluş Askerî Konseyi, Tartus ve Lazkiye'de birçok noktaya baskın düzenledi, bazı yerleri ele geçirdi. Ancak bu bölgeleri tutabilecek güce sahip olmadıkları için geri çekilmek zorunda kaldılar. Bu geri çekilmenin ardından Colani çetesi, Alevilere yönelik katliamlarını daha da artırdı.

Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'ne göre, çatışmalarda HTŞ güçlerinden 231, HTŞ karşıtı direniş güçlerinden 250 kişi öldü. Ancak çatışmalarla ilgisi olmayan 973

Alevi sivilin katledildiği raporlandı. Kayıt altına alınamayan ve kimsenin almaya cesaret edemediği cesetlerle birlikte gerçek sayının çok daha yüksek olduğu ifade ediliyor.

Suriye'de rejim değişikliğinin Aleviler açısından başından itibaren büyük bir tehdit oluşturduğu biliniyordu. Yeni iktidarın silahlı gücünü ilk kez Alevilere karşı kullandı. İsrail saldırılarını, SMO katliamlarına ses çıkarmayan iktidarın bu varlık biçimi onun ne tür bir iktidar olacağı hakkında açık bir bilgi vermişti. Dünya kamuoyuna varlığını katliam görüntüleriyle duyuran Colani, şimdi de iktidarını pekiştirmek için Alevileri yok etmeye çalışıyor. Oysa Aleviler, bu oldukları bölgelerde yalnızca güvenli bir yaşam talep etmiş ve sistemle uzlaşmaya açık olduklarını belirtmişlerdi. Ancak bu taleplerine yanıt katliam oldu. Şam yönetimi başta olmak üzere devlet yetkilileri, katliamları teşvik eden açıklamalar yaparken medya da katledilen Alevilerin "Esad artıkları" olduğu propagandasıyla ele geçirilmeye çalışılıyor.

Yazının devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20

yenedemokrasi

yenedemokrasi_

yenedemokrasi gazetesi

yenedemokrasi35.net

yeni_demokrasi

YeniDemokrasiGazetesi

yenedemokrasi gazetesi@gmail.com